

**Raport z opiniowania i konsultacji publicznych
projektu ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz ustawy Prawo wodne (UD48).**

1. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania.

Projekt ustawy został skierowany do opiniowania i konsultacji publicznych przy dwóch pismach z dnia 8 stycznia 2025 r., znak: DGW-3.0210.8.2024 (ta sama data i numer dwóch pism).

1) **W ramach opiniowania** projekt ustawy został przekazany do 16 urzędów wojewódzkich, Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (PGW WP), Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (PGRP), Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), Rzecznika Praw Obywatelskich (RPO) oraz do Rzecznika Praw Przedsiębiorców (RPP).

W ramach opiniowania uwagi zgłosili: PGW WP, PG RP, Lubelski Urząd Wojewódzki, Mazowiecki Urząd Wojewódzki, Podkarpacki Urząd Wojewódzki Krajowa Izba Gospodarcza, KK NSZZ Solidarność w ramach Rady Dialogu Społecznego, Urząd Ochrony Danych Osobowych (UODO), Rada Legislacyjna przy Prezesie Rady Ministrów, Główny Urząd Statystyczny (GUS), Pracodawcy RP. Przedmiotowe uwagi oraz stanowisko do nich prezentuje poniższa tabela.

Pozostałe podmioty, do których skierowano projektu ustawy w ramach opiniowania, nie zgłosiły uwag.

2) **W ramach konsultacji publicznych** projekt ustawy został przekazany do Konfederacji Lewiatan, Państwowej Rady Gospodarki Wodnej (PRGW), Krajowej Izby Gospodarczej, Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych (PZITS), Izby Gospodarczej „Wodociągi Polskie” (IGWP), Stowarzyszenia Eksploatatorów Obiektów Gospodarki Wodno-Ściekowej (SEOGWŚ), Komisja Krajowa Niezależny Samorządny Związek Zawodowy (NSZZ) „Solidarność”, Krajowa Sekcja Pracowników Wodociągów i Kanalizacji NSZZ „Solidarność”.

W ramach konsultacji publicznych uwagi zgłosili: Konfederacja Lewiatan, PRGW, IGWP, PZITS, SEOGWŚ, 2 osoby fizyczne, Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji z Lublinie (MPWiK w Lublinie), Elbląskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji (EPWiK), Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Rybniku (PWiK w Rybniku), Stowarzyszenie Gmin i Powiatów Wielkopolski (SGiPW), Stowarzyszenie Wodociągowców Województwa Mazowieckiego (SWWM), firma Wales Sp. z o.o. Sp.k., Związek Spółdzielni Mieszkaniowych RP. Uwagi oraz stanowisko do nich prezentuje poniższa tabela.

Pozostałe podmioty, do których skierowano projektu ustawy w ramach konsultacji publicznych, nie zgłosiły uwag.

Stanowisko o braku uwag przedstawili: Świętokrzyski Urząd Wojewódzki, Lubuski Urząd Wojewódzki, Porozumienie Zielonogórskie Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu rozporządzenia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie wymagał uzgodnienia i nie był uzgadniany z organami oraz instytucjami Unii Europejskiej.

3. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem rozporządzenia w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), projekt ustawy został zamieszczony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa zgodnie z art. 7 ust. 1 ww. ustawy.

Zestawienie zgłoszonych uwag i stanowisko do nich przedstawia poniższa tabela.

Uwagi zgłoszone do projektu ustawy			
Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko Ministra Infrastruktury wraz z uzasadnieniem
1	Osoba prywatna 1	Zwracam się z uprzejmą prośbą o udostępnienie (w formie elektronicznej) projektu nowego „Rozporządzenia MI w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków”, uwzględniającego projektowane zmiany ustawy. „Rozporządzenie w sprawie określania taryf ...” jest podstawowy aktem wykonawczym, odnoszącym się bezpośrednio do materii proponowanych zmian w ustawie. Bez zapoznania się z tymi szczegółowymi regulacjami nie jest możliwe poprawne zrozumienie wprowadzanych zmian, szczególnie w zakresie praktycznego wdrożenia taryfy progresywnej, kalkulacji cen i określenia przychodów. Kiedy należy spodziewać się przedstawienia do konsultacji projektu tego rozporządzenia?	Uwaga wyjaśniona Do projektu ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz ustawy Prawo wodne (UD48) na etapie uzgodnień międzyresortowych nie opracowano projektu rozporządzenia w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. Obowiązek przedłożenia przez Ministra Infrastruktury projektów aktów wykonawczych występuje dopiero na dalszych etapach prac legislacyjnych – Stałym Komitecie Rady Ministrów. Zgodnie z § 60 ust. 3 pkt 7 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) do wniosku o rozpatrzenie projektu dokumentu rządowego przez Stały Komitet Rady Ministrów dołącza się projekty podstawowych aktów wykonawczych, jeżeli projekt ustawy przewiduje wydanie aktów wykonawczych.
2	Osoba prywatna 1	Uwagi ogólne do art. 1 pkt 1 projektu ustawy W związku z tym, że nowelizacja ustawy obejmuje zmiany procedury i terminów dotyczących zatwierdzania taryf, należy rozważyć posłużenie się sprawdzonymi w praktyce regulacjami tych zagadnień, jakie zawarte są w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. 2024 poz. 266). Trudno jest znaleźć uzasadnienie, dlaczego obowiązywanie taryf dotyczących zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków ma być prowadzone według odmiennych zasad, niż taryf dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła.	Uwaga nieuwzględniona Nie identyfikuje się potrzeby ujednolicania terminów obowiązywania taryf dla wszystkich rodzajów mediów. Taryfy za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków ze względu na swoją specyfikę mają odrębną regulację. Obecnie przepisy nie wprowadzają ograniczeń co do określenia początku terminu obowiązywania taryfy. Tym samym może ona zacząć obowiązywać od pierwszego dnia

		Obecnie taryfy dotyczące zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków obowiązują przez okres 3 lat, a rozpoczynają swój bieg od przypadkowego dnia, powiązanego z dniem ich ogłoszenia. Proponowane tutaj zmiany niektórych zapisów projektu nowelizacji ustawy zmierzają do wprowadzenia jednakowej zasady obowiązywania taryf dla dostarczania wszystkich mediów, tj. obowiązywania taryfy w okresach 12 miesięcy kalendarzowych. Taryfa obejmująca pełne miesiące kalendarzowe jest prostsza do przygotowania w zakresie jej kalkulacji i prostsza do wdrożenia, ponieważ obowiązywać będzie od pierwszego dnia danego miesiąca. Co istotne, rozliczenia należności za świadczenie usług będą bardziej zrozumiałe i akceptowalne przez odbiorców usług.	miesiąca. Mając jednak na uwadze potrzebę szybszego dostosowania obowiązujących taryf do zmieniających się okoliczności – nie jest zasadne ograniczanie swobody przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych w tym zakresie.
3	Osoba prywatna 1	art. 1 pkt 1 lit. a projektu ustawy (art. 20 ust. 1 zmienianej ustawy) W art. 20 ust. 1 zmienianej ustawy proponuję treść: „na okres od 1 roku do 3 lat.” zastąpić treścią: „na okres 12, 24 lub 36 miesięcy kalendarzowych.” Proponowana regulacja jest analogiczna do regulacji w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (np. w par. 6 ust.1 rozporządzenia z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi – t.j. Dz.U.2021 poz. 280) – „Ceny lub stawki opłat zawarte w taryfie kalkuluje się na okres 12 miesięcy kalendarzowych”. Należy zauważyć, że wg art. 20 ust. 1 zmienianej ustawy, w potocznym rozumieniu i liczeniu 1 rok trwa 365 dni (np. od dnia 12-04-2024 do dnia 11-04-2025). Tak liczy ten okres zdecydowana większość przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych. Wg Kodeksu cywilnego przykładowy 1 rok trwa od dnia 12-04-2024 do dnia 12-04-2025, czyli 366 dni. Ze względu na brak definicji sposobu liczenia terminu w ustawie ma tu zastosowania przepis art. 110 oraz art. 112 Kodeksu cywilnego. Należy również rozważyć zastosowanie art. 114 kc. W przypadku utrzymania zapisu o okresie obowiązywania taryfy w latach niezbędne jest zdefiniowanie sposobu obliczania oznaczonego terminu, aby możliwe było zastosowanie potocznego jego rozumienia. Zaproponowane zastosowanie miesięcy kalendarzowych wyjaśnia i upraszcza liczenie okresu kalkulowania i obowiązywania taryfy.	Uwaga częściowo uwzględniona Doprecyzowano, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę na okres 1 roku, 2 albo 3 lat.
4	Osoba prywatna 1	art. 1 pkt 1 lit. b projektu ustawy (art. 20 ust. 3a zmienianej ustawy) Przepis art. 20 ust. 3a zmienianej ustawy wymaga uściślenia lub wyjaśnienia. Czy „stawki opłat”, o których mowa w projektowanym ust. 3a, również są różnicowane w zależności od progów ilości dostarczonej wody? Wg par. 2 pkt 11 Rozporządzenia w sprawie taryf stawka opłaty	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy, zakłada że także stawki opłat mogą być różnicowane w zależności od progów ilości dostarczonej wody. Należy wskazać, że z opłatą abonamentową może

		abonamentowej pokrywa jednostkowe koszty usługi odczytu wodomierza lub urządzenia pomiarowego, rozliczenia należności za ilość dostarczonej wody lub ilość odprowadzonych ścieków oraz utrzymania w gotowości do świadczenia usług urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych. Różnicowane stawek opłat (abonamentowych) w zależności od progów ilości dostarczonej wody spowoduje wprowadzenie subsydiowania skrośnego. Ponadto należy pamiętać, że zgodnie z bogatym orzecznictwem sądów i organów nadzoru: „różnicowanie stawek lub opłat możliwe jest tylko pomiędzy taryfowymi grupami odbiorców, czyli nie można ustalić różnych stawek opłaty abonamentowej dla odbiorców w ramach tej samej grupy” (wyrok NSA z 3 listopada 2009 r. sygn. II OSK 1258/09; por. także wyroki: WSA w Gliwicach z 7 października 2009 r., sygn. II SA/GI 673/09; wyrok NSA z 25 marca 2011 r., sygn. II OSK 4/11; w Krakowie z 7 lutego 2014 r., sygn. II SA/Kr 1521/13; w Gliwicach, sygn. II SA/GI 499/15; wyrok NSA z 5 lipca 2016 r. sygn. II GSK 1144/16; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 14 sierpnia 2014 r. sygn. akt II SA/Sz 341/14). Prawdopodobnie analogiczna, negatywna ocena sądów pojawi się w przypadku różnicowania cen wg progów w ramach taryfowej grupy odbiorców usług, a to właśnie proponowane jest w art. 20 ust. 3a.	mieć związek ilość zużycia wody. Tym samym celowe jest różnicowanie zarówno stawek, jak i opłat. Taryfa progresywna zakłada przyjęcie obiektywnych kryteriów różnicowana cen i stawek opłat.
5	Osoba prywatna 1	Uwagi ogólne do art. 1 pkt 2 projektu ustawy Przepis art. 20a–20d zmienianej ustawy wymaga uściślenia i uzupełnienia. Większość treści zawartych w ustępach bądź punktach art. 20a–20d zmienianej ustawy wymaga uściślenia i uzupełnienia. W uzasadnieniu do zmienianej ustawy nie wyjaśniono zasad wprowadzenia i funkcjonowania taryfy progresywnej, która jest nowością w sposobie rozliczeń odbiorców usług. Nie przedstawiono projektu zmienionego rozporządzenia w sprawie taryf wraz z nowymi wzorami tabel kalkulacyjnych cen i stawek opłat. Bez tego aktu wykonawczego nie jest możliwe zrozumienie taryfy progresywnej. Ani w projekcie, ani w uzasadnieniu do zmienianej ustawy nie podano sposobu finansowania i kalkulacji cen i stawek opłat dla taryfy progresywnej.	Uwaga częściowo uwzględniona W zakresie zidentyfikowanych problemów terminologicznych i językowych wprowadzono odpowiednie zmiany w przepisach art. 20-20d. Uzasadnienie do projektu ustawy zawiera odpowiednie wyjaśnienie zakładanych zmian. Do projektu ustawy na etapie konsultacji publicznych nie załączono projektu rozporządzenia w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, gdyż na tym etapie prac legislacyjnych nie ma takiego wymogu. W ramach dalszych prac projekt zostanie opracowany i załączony do projektu ustawy.

6	Osoba prywatna 1	Uwagi ogólne do art. 1 pkt 4 projektu ustawy Projekt nowego art. 24bb zmienianej ustawy zakłada, że w przypadku odmowy uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny wójt (burmistrz, prezydent miasta) zwraca wniosek o zatwierdzenie taryfy do wnioskodawcy, który składa do rady gminy nowy wniosek o zatwierdzenie taryfy, uwzględniający stanowisko organu regulacyjnego. Obowiązkowe uzgodnienie projektu taryfy (w przypadkach określonych w art. 24ba ust. 1 pkt 1-3 zmienianej ustawy) przez organ regulacyjny powoduje, że to nie rada gminy decydować będzie o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy, lecz organ regulacyjny w drodze postanowienia, na które nie służy zażalenie. W przedstawionych propozycjach zmian regulacji zakłada się, że stanowisko organu regulacyjnego będzie pełniło rolę pomocniczą, a nie decydującą w procedurze zatwierdzenia taryfy. Obowiązkowe uzgodnienie projektu taryfy zastąpione zostało obowiązkiem wystąpienia do organu regulacyjnego o opinię dotyczącą projektu taryfy. O zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy winna decydować wyłącznie rada gminy – bez ograniczeń wcześniejszym uzgodnieniem taryfy przez organ regulacyjny. Cytat z założeń do nowelizacji ustawy: "Tym samym zapewniona zostanie ustawowa ochrona interesów odbiorców usług przed nieuzasadnioną zmianą cen usług wodociągowo-kanalizacyjnych przez procedurę obowiązkowego uzyskiwania stanowiska od PGW Wody Polskie w przypadku wystąpienia zagrożenia ustalenia stawek opłat na znacznie wyższym poziomie niż średni." art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 1 zmienianej ustawy) Proponuję art. 24ba ust. 1 zmienianej ustawy nadać brzmienie: „Art. 24ba. 1. Zatwierdzenie taryfy przez radę gminy wymaga wystąpienia wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do organu regulacyjnego o opinię do projektu taryfy, jeżeli projekt taryfy zakłada:” Proponowana zmiana zakłada obowiązkowe wystąpienie wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do organu regulacyjnego o opinię do projektu taryfy w przypadkach określonych w art. 24ba zmienianej ustawy. Uzgodnienie projektu taryfy wg proponowanej zmiany zastąpione zostało obligatoryjną opinią organu regulacyjnego dotyczącą projektu taryfy. Wg projektu zmienianej ustawy zatwierdzenie taryfy przez radę gminy nastąpić miało wyłącznie po jej uzgodnieniu z organem regulacyjnym, co jest sprzeczne z oczekiwaniami przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych i z wcześniejszymi deklaracjami MI.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy zakłada przekazanie radzie gminy kompetencji do zatwierdzania taryf. Jednak mając na uwadze wnioski z kontroli Najwyższej Izby Kontroli niezbędne było w przypadku znacznej zmiany cen zapewnienie kontroli zewnętrznego podmiotu – organu regulacyjnego. Przedmiotowe rozwiązanie jest niezbędne. Należy wskazać, że kontrola organu regulacyjnego będzie ograniczona do nielicznych przypadków – znacznej zmiany cen i stawek opłat w projekcie taryfy. W związku z tym co do zasady, to rada gminy będzie miała samodzielną kompetencję do zatwierdzania taryf. Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania prawne z jednej strony będą zgodne z oczekiwaniami strony samorządowej zmierzającymi do ponownego powierzenia gminom kompetencji do zatwierdzania taryf, z drugiej zaś strony zapewnią realizację wniosków Najwyższej Izby Kontroli w zakresie ograniczania konfliktu interesów oraz ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnioną zmianą cen usług wodociągowo-kanalizacyjnych.
---	------------------	---	--

7	Osoba prywatna 1	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 1 pkt 1 zmienianej ustawy) Przepis art. 24ba ust. 1 pkt 1 zmienianej ustawy wymaga gruntownego przeanalizowania i uściślenia. Z treści przepisu art. 24ba ust. 1 zmienianej ustawy wynika, że intencją projektodawcy jest wprowadzenie mechanizmów porównywania cen i stawek opłat. Pozwolę sobie zasugerować, że do takich porównań najlepiej nadaje się ogólna cena wskaźnikowa (oddzielnie dla wody i ścieków), ponieważ nie jest wrażliwa na ilość i różnorodność grup taryfowych oraz ilość cen i stawek opłat w taryfie. Dla nowej taryfy cenę wskaźnikową oblicza się jako sumę należności za wodę w danym okresie, wynikających z cen i stawek opłat w zł, podzieloną przez wielkość sprzedaży wody w m³ w danym okresie (dla ścieków analogicznie). „Dany okres” winien obejmować 12 miesięcy. Do wyliczenia ceny wskaźnikowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku powinny być wykorzystane dane wyłącznie z okresu obowiązywania ostatniej taryfy (od ostatniej zmiany ceny do końca przyjętego do kalkulacji taryfy okresu obrachunkowego poprzedzającego wprowadzenie nowej taryfy. Ponadto należy ustalić, czy do wyliczenia ceny wskaźnikowej należy zastosować przychody uzyskane czy wielkości naliczone. Z treści przepisu art. 24ba ust. 1 pkt 1 zmienianej ustawy nie jest jasne, czy chodzi tu o wzrost choćby jednej, dowolnej ceny, czy choćby jednej, dowolnej stawki opłat? Czy chodzi tu o wzrost wszystkich cen i stawek opłat, a może wszystkich cen lub stawek opłat? Nie wiadomo też które ceny i stawki opłat należy porównywać, czy między identycznymi taryfowymi grupami odbiorców usług? Do stawek opłat zaliczamy również stawki opłat za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych. Zauważyć należy, że często taryfowe grupy odbiorców usług nie pokrywają się między kolejnymi taryfami, więc takie bezpośrednie porównanie cen i stawek opłat nie będzie możliwe, przynajmniej dla części taryfowych grup odbiorców usług. Zmiany taryfowych grup odbiorców usług między kolejnymi taryfami wynikały najczęściej z zaleceń organu regulacyjnego w trakcie weryfikacji taryfy. Taryfa najczęściej zawiera kilka cen oraz kilkanaście/ kilkadziesiąt stawek opłat. Ponadto należy pamiętać, że ceny odnoszą się do 1 m³ wody, a stawki opłat wyrażane są w zł na odbiorcę usług za okres rozliczeniowy. W omawianej regulacji nie podano z jakim okresem obowiązywania nowej taryfy należy dokonać porównania wzrostu cen i stawek opłat (pierwsze 12 miesięcy, kolejne, czy całe 36 miesięcy?).	Uwaga częściowo uwzględniona Zmieniono sposób ustalania wzrostu w oparciu o ceny wskaźnikowe w ramach taryfowych grup odbiorców usług. W przepisie wskazano także okres porównawczy.
---	------------------	--	---

		Treść przepisu wymaga precyzyjnego zdefiniowania sposobu porównania cen i stawek opłat oraz okresów porównawczych. Jeżeli mamy porównać 2 liczby, to muszą być one wyznaczone wg identycznych zasad. Wyjaśnić należy też rolę spójnika „albo” między dwoma punktami regulacji: a i b. Spójnik „albo ” oznacza alternatywę rozłączną. Tylko jeden warunek może być prawdziwy, z pkt a albo z pkt b, nigdy oba naraz. Który z punktów (warunków) ma być wybrany do porównań?	
8	Osoba prywatna 1	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit a zmienianej ustawy) Przepis art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit. a zmienianej ustawy wymaga gruntownego przeanalizowania i uściślenia. Dużą wątpliwość budzi zasadność porównywania cen i stawek opłat z 3 lat do wzrostu inflacyjnego z ubiegłych lat. Ponadto nie zostało ustalone, czy porównanie ma dotyczyć cen i stawek opłat z pierwszego roku, drugiego, czy 3 lat planowanej taryfy. Koszty do ustalenia nowej taryfy kalkuluje się wg zasad określonych w par. 7 i 8 rozporządzenia w sprawie taryf. Wg rozporządzenia, do kalkulacji kosztów nowej taryfy nie służy wskaźnik inflacji z 3 lat obowiązywania dotychczasowej taryfy. Niezrozumiałe i niezasadne jest porównywanie nowych cen i stawek opłat z takim wskaźnikiem.	Uwaga częściowo uwzględniona Zmieniono sposób ustalania wzrostu 15% w oparciu o ceny wskaźnikowe. W projekcie ustawy zrezygnowano z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”. Doprecyzowano, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę na okres 1 roku, 2 albo 3 lat.
9	Osoba prywatna 1	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit b zmienianej ustawy) Przepis art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit. b zmienianej ustawy wymaga gruntownego przeanalizowania i uściślenia. Z treści przepisu art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit. b zmienianej ustawy nie jest jasne, czy chodzi tu o średnią ze wszystkich cen i oddzielnie średnią ze wszystkich stawek opłat z okresu 3 lat poprzedzających. Spójnik „i” wskazuje, że obie średnie muszą wzrosnąć o 15 %. Czy porównania cen i stawek opłat należy dokonać indywidualnie dla taryfowych grup odbiorców usług?	Uwaga częściowo uwzględniona Zmieniono sposób ustalania wzrostu 15% w oparciu o ceny wskaźnikowe w odniesieniu do każdej taryfowej grupy odbiorców usług.
10	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 1 pkt 2 zmienianej ustawy) Przepis art. 24ba ust. 1 pkt 2 zmienianej ustawy wymaga gruntownego przeanalizowania i uściślenia. Uzasadnienie uwag do art. 24ba ust. 1 pkt 2 zmienianej ustawy jest identyczne, jakie podane zostało dla art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit. a i b zmienianej ustawy.	Uwaga uwzględniona Zmieniono przepis art. 24ba ust. 1 pkt 2 zmienianej ustawy oraz zweryfikowano i zaktualizowano w odpowiednim zakresie uzasadnienie.
11	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 1 pkt 3 zmienianej ustawy) Przepis art. 24ba ust. 1 pkt 3 zmienianej ustawy wymaga gruntownego przeanalizowania i uściślenia. Uzasadnienie uwag do art. 24ba ust. 1 pkt 3 zmienianej ustawy jest identyczne,	Uwaga uwzględniona Zmieniono przepis art. 24ba ust. 1 pkt 3 zmienianej ustawy oraz zweryfikowano i zaktualizowano uzasadnienie w odpowiednim zakresie.

		jakie podane zostało dla art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit. a i b zmienianej ustawy.	
12	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 2 zmienianej ustawy) Przepis art. 24ba ust. 2 zmienianej ustawy wymaga usunięcia błędu, gruntownego przeanalizowania i uściślenia. Wzrost inflacyjny za okres kilku lat nie jest sumą wysokości średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, lecz iloczynem wskaźników średniorocznych. Błąd należy poprawić i przytoczyć prawidłowy wzór matematyczny do obliczenia wieloletniego wskaźnika inflacyjnego. We wzorze matematycznym należy podać sposób przeliczenia wskaźnika rocznego na wskaźnik miesięczny i dzienny, ponieważ publikowany wskaźnik średnioroczny dotyczy roku kalendarzowego, a taryfa obowiązuje w latach, ale od przypadkowego dnia roku. Obliczony wskaźnik inflacji winien obejmować ten sam okres czasu, w jakim obowiązuje taryfa.	Uwaga bezprzedmiotowa Zrezygowano w projekcie ustawy z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”.
13	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 3 zmienianej ustawy) W art. 24ba ust. 3 zmienianej ustawy proponuję treść: „uzgadniając” zastąpić treścią: „opiniując” Uzgodnienie projektu taryfy wg proponowanej zmiany zastąpione zostało obligatoryjną o opinią organu regulacyjnego dotyczącą projektu taryfy.	Uwaga nieuwzględniona Uzgodnienie organu regulacyjnego jest wymagane na podstawie art. 24ba ust. 1 projektu ustawy. Wymóg uzgodnienia ma zapewnić ochronę społeczności przed nieuzasadnionym wzrostem cen przez podmiot zewnętrzny.
14	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 4 zmienianej ustawy) Proponuję art. 24ba ust. 4 zmienianej ustawy nadać brzmienie: „4. Wydanie opinii, o której mowa w ust. 3, następuje na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta) w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego wniosku. Do wydawanej do projektu taryfy opinii organ regulacyjny dołącza uzasadnienie.” Termin 45 dni na uzgodnienie (po proponowanej zmianie – wydanie opinii) projektu taryfy przez organ regulacyjny jest zbyt długim terminem. Proponowany termin 30 dni na uzgodnienie obowiązkową opinię projektu taryfy przez organ regulacyjny powinien być wystarczający. Należy zauważyć, że ocena projektu taryfy przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz uchwała rady gminy o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy ma być podejmowana w trybie „niezwłocznie”. Cały proces wprowadzania nowej taryfy winien zakończyć się przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy. Czas (120 dni) od złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy należy rozważyć rozdzielić między wszystkie podmioty biorące udział w procesie wprowadzania nowej taryfy. Organ regulacyjny nie powinien być szczególnie uprzywilejowany w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy zakłada, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) niezwłocznie po przeprowadzonej analizie opracowuje rekomendacje dotyczące zatwierdzenia albo odmowy zatwierdzenia taryfy wraz z uzasadnieniem. Zatem wójt (burmistrz, prezydent miasta) będzie dokonywał analizy w tym samym czasie gdy projekt taryfy będzie podlegał uzgodnieniu. W związku z powyższym wyznaczony czas dla organu regulacyjnego wydaje się odpowiedni, gdyż wójt i rada gminy po otrzymaniu opinii lub uzgodnienia będą mieli jeszcze około 70 dni na podjęcie uchwały. Termin 45 dni dla organu regulacyjnego nie można uznać za zbyt długi, gdyż faktycznie ma on zapewnić odpowiedni czas na dokonanie prawidłową analizę całego projektu taryfy i przedstawienie specjalistycznego stanowiska.

15	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 5 zmienianej ustawy) Uwaga ogólna do art. 24ba ust. 4 ustawy zmienianej. W oznaczonym czasie 7 dni wójt musi sprawdzić kompletność wniosku oraz, czy wniosek wymaga uzgodnienia lub opinii organu regulacyjnego, analizując wysokości wskaźników, o których mowa w art. 24ba ust. 1 pkt 1-3 zmienianej ustawy. Ponadto należy zauważyć, że skoro wskaźniki, o których mowa w art. 24ba ust. 1 pkt 1-3 zmienianej ustawy, są kluczowe do podjęcia decyzji przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) o skierowaniu projektu taryfy do oceny przez organ regulacyjny, to winne być wcześniej obliczone i przekazane przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w jakimś dodatkowym dokumencie dołączanym do składanego wniosku taryfowego.	Uwaga częściowo uwzględniona Zmieniono wskaźniki, od których dokonuje się oceny wzrostu taryfy o 15%, na ceny wskaźnikowe. Przedmiotowe ceny wskaźnikowe wskazuje się w projekcie taryfy.
16	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 6 zmienianej ustawy) Proponuję art. 24ba ust. 6 zmienianej ustawy nadać brzmienie: „6. Do wystąpienia o opinię do wniosku o zatwierdzenie taryfy załącza się kopię projektu taryfy wraz z uzasadnieniem i dokumentami, o których mowa w art. 24b ust. 6, potwierdzonymi przez osobę uprawnioną za zgodność z oryginałem.” Zmiana treści art. 24ba ust. 6 zmienianej ustawy ma na celu usprawnienie i zabezpieczenie możliwości przeprowadzenia oceny, analizy taryfy i uzasadnienia przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta). Do wniosku do organu regulacyjnego o opinię do wniosku o zatwierdzenie taryfy winne być załączone wyłącznie kopie: projektu taryfy wraz z uzasadnieniem i dokumentami, o których mowa w art. 24b ust. 6. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) mając ciągle oryginał projektu taryfy oraz uzasadnienia może w okresie oczekiwania (do 45 dni, lub 30 dni, po uwzględnieniu zmiany) na opinię organu regulacyjnego dokonać oceny i analizy projektu taryfy oraz uzasadnienia. Jeżeli wójt (burmistrz, prezydent miasta) prześle do organu regulacyjnego oryginał projektu taryfy, to musi czekać beczynnie do 45 dni na jego zwrot (art. 24ba ust. 4 zmienianej ustawy), a później dokonać oceny projektu taryfy oraz niezwłocznie opracować rekomendacje dotyczące zatwierdzenia albo odmowy zatwierdzenia taryfy wraz z uzasadnieniem (art. 24ca ust. 4 zmienianej ustawy). Należy zauważyć, że w przypadku przekazania do organu regulacyjnego oryginału projektu taryfy oraz dokumentów opóźnienie, brak lub niekompletność ich zwrotu do gminy może skutecznie zablokować dalsze procedowanie wniosku taryfowego w gminie z powodu braku oryginału projektu taryfy oraz kompletu dokumentów.	Uwaga nieuwzględniona Nie ma potrzeby wskazywać, że dokumenty przekazywane do organu regulacyjnego będą stanowiły tylko kopię poświadczoną za zgodność z oryginałem. Organ prowadzący sprawę może na własne potrzeby przygotować także kopię, jeżeli uzna ją za niezbędną. Dodatkowo otrzyma on w pierwszej kolejności dokumentację, którą może wstępnie oceniać. Jednocześnie projekt ustawy przewiduje sankcje dla organu regulacyjnego za nieterminowe uzgodnienie projektu taryfy, co jest wystarczające aby procedować wniosek w wymaganych terminach.

17	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24ba ust. 7 zmienianej ustawy – dodany) Proponuję w art. 24ba po ust. 6 zmienianej ustawy dodać ust. 7, o brzmieniu: „7. Jeżeli wniosek o zatwierdzenie taryfy zawiera braki formalne lub uzasadnienie do wniosku nie jest zgodne z art. 24b ust. 5 lub ust. 7, organ regulacyjny niezwłocznie wzywa przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne do uzupełnienia, poprawienia lub przekazania określonych dokumentów w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Kopie wezwania organu regulacyjnego i odpowiedzi na nie oraz kopie poprawionych, uzupełnionych lub przekazanych dokumentów według wezwania organu regulacyjnego przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne przekazuje niezwłocznie wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta).” Organ regulacyjny winien mieć identyczne uprawnienia, jakie wg art. 24ca ust. 3 zmienianej ustawy przyznano wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta). W przypadku braku takich uprawnień i braków formalnych wniosku o zatwierdzenie taryfy, organ regulacyjny zmuszony będzie wyłącznie do wydania negatywnej opinii o projekcie taryfy. Kopie dokumentów według wezwania organu regulacyjnego przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne winno przekazać również wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta), ponieważ będą one potrzebne podczas oceny i analizy taryfy, o których mowa w art. 24ca.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy zakłada, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) będzie oceniał kompletność wniosku taryfowego i w przypadku uznania, że wniosek jest niekompletny będzie on występował o jego uzupełnienie. Nie powinno się dwóm organom przyznawać tych samych kompetencji, bowiem może to doprowadzić wyłącznie do wydłużenia prowadzonego postępowania.
18	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24bb zmienianej ustawy) Proponuję usunąć art. 24bb w całości Z treści art. 24bb wynika, że w przypadku konieczności uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny, to organ regulacyjny (poprzez odmowę uzgodnienia), a nie rada gminy decyduje o odmowie zatwierdzenia taryfy. Organ regulacyjny ma więc nadal posiadać uprzywilejowaną pozycję, teraz nad decyzją rady gminy, co jest nie do przyjęcia i jest sprzeczne z założeniami do nowelizacji ustawy.	Uwaga nieuwzględniona Projektowany art. 24bb zakłada, że odmowa uzgodnienia wniosku o zatwierdzenie taryfy przez organ regulacyjny następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie, jednak przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub wójt (burmistrz, prezydent miasta), niezadowolone z postanowienia może wnieść skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Należy wskazać, że wprowadzenie wymogu dokonania „uzgodnienia” z organem regulacyjnym ma zapewnić realizację wniosków pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli z kontroli pn. „Kształtowanie cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków”, która ma zapewnić ochronę społeczności lokalnych przed nieuzasadnioną zmianą cen.
19	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24bc ust. 1 zmienianej ustawy) W art. 24bc ust. 1 zmienianej ustawy proponuję treść: „dokonania uzgodnienia, o którym mowa” zastąpić treścią: „wydania opinii, o której mowa”	Uwaga nieuwzględniona Uzgodnienie organu regulacyjnego jest wymagane na

		Uzgodnienie projektu taryfy wg proponowanej zmiany zastąpione zostało obligatoryjną opinią organu regulacyjnego dotyczącą projektu taryfy. Zgodnie z brzmieniem art. 24bc ust. 1 zmienianej ustawy wójt (burmistrz, prezydent miasta) może wystąpić o fakultatywne uzyskanie opinii organu regulacyjnego dotyczącego projektu taryfy.	podstawie art. 24ba ust. 1 projektu ustawy. Rada gminy będzie też mogła fakultatywnie odmówić zatwierdzenia taryfy w sytuacji kiedy do wniosku o zatwierdzenie taryfy będzie dołączona opinia organu regulacyjnego, o której mowa w art. 24bc ust. 1 projektu ustawy. Należy wskazać, że uzgodnienie jest co do zasady wiążące, natomiast opinia nie jest wiążąca dla organu zatwierdzającego taryfę.
20	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 4 projektu ustawy (art. 24bc ust. 2 zmienianej ustawy) W art. 24bc ust. 2 zmienianej ustawy proponuję treść: „ust. 4 i 5.” zastąpić treścią: „ust. 4 do 7.”	Uwaga częściowo uwzględniona Zaktualizowano przedmiotowe odesłanie uwzględniając odrębności opinii od uzgodnienia.
21	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24ca ust. 2 zmienianej ustawy) W art. 24ca ust. 2 zmienianej ustawy proponuję treść: „uzgodnienie, o którym mowa w art. 24ba ust. 3, albo opinię, o której mowa w art. 24bc ust. 1” zastąpić treścią: „opinię, o której mowa w art. 24ba ust. 3, albo opinię, o której mowa w art. 24bc ust. 1” Uzgodnienie projektu taryfy wg proponowanej zmiany zastąpione zostało obligatoryjną opinią organu regulacyjnego dotyczącą projektu taryfy. art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24ca ust. 5 pkt 3 zmienianej ustawy) Proponuję art. 24ca ust. 5 pkt 3 zmienianej ustawy nadać brzmienie: „3) opinie, o której mowa w art. 24ba ust. 3, jeżeli została wydana;”	Uwaga nieuwzględniona Uzgodnienie organu regulacyjnego jest wymagane na podstawie art. 24ba ust. 1 projektu ustawy. Rada gminy będzie też mogła fakultatywnie odmówić zatwierdzenia taryfy w sytuacji kiedy do wniosku o zatwierdzenie taryfy będzie dołączona opinia organu regulacyjnego, o której mowa w art. 24bc ust. 1 projektu ustawy. Ostateczna decyzja w tym przypadku będzie należała do rady gminy, co zostało zawarte w art. 24ca ust. 2 projektu ustawy. Należy wskazać, że uzgodnienie jest co do zasady wiążące, natomiast opinia nie jest wiążąca dla organu zatwierdzającego taryfę. W celu zapewnienia faktycznej zewnętrznej kontroli nad zmianą cen i stawek opłat niezbędne jest zapewnienie organowi regulacyjnemu kompetencji do uzgadniania projektu taryfy.
22	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24ca ust. 6 zmienianej ustawy) Przepis art. 24ca ust. 6 zmienianej ustawy wymaga uściślenia. Z treści przepisu art. 24ca ust. 6 zmienianej ustawy nie jest jasne, jakie dane ekonomiczne stanowiące podstawę zatwierdzenia taryfy należy ogłosić. Należy podać wyliczenie danych ekonomicznych, najlepiej w katalogu otwartym „w szczególności:”	Uwaga uwzględniona Projekt ustawy został uzupełniony o wskazanie jakie dane ekonomiczne należy ogłosić.
23	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24cb ust. 2 zmienianej ustawy) W art. 24cb ust. 2 zmienianej ustawy proponuję treść: „jest podejmowana przed dniem upływu” zastąpić treścią: „jest podejmowana nie później, niż na 45 dni przed dniem upływu”	Uwaga nieuwzględniona Termin na zatwierdzenie taryfy w przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy w terminie jest niezależny

	Z treści art. 24cb ust. 2 zmienianej ustawy wynika, że uchwała o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy może być podjęta nawet na 1 dzień przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy. Taka regulacja nie zapewnia zachowania niezbędnej ciągłości obowiązywania taryf, ponieważ przy późnym podjęciu uchwały nowa taryfa nie będzie obowiązywała od następnego dnia po upływie okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy (wymaga ogłoszenia z wyprzedzeniem). Należy zauważyć, że uchwała o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy winna być podjęta w takim terminie przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy, aby po podjęciu uchwały możliwe było skierowanie jej do organu nadzoru, odczekanie 30 dni na ew. stwierdzenie nieważności uchwały, a następnie ogłoszenie, która taryfa i od kiedy ma obowiązywać – nowa czy dotychczasowa. Ponadto należy uwzględnić przypadek opisany w art. 24cc zmienianej ustawy. Wobec powyższego pierwotna treść art. 24cb ust. 2 zmienianej ustawy wymaga stosownej modyfikacji. Propozycja, aby uchwała o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy była podejmowana nie później, niż na 45 dni przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy, ma uzasadnienie w analizie chronologii wystąpienia wszystkich terminów od dnia złożenia wniosku do dnia początkowego obowiązywania nowej taryfy. Z analizy poszczególnych terminów ustawowych wynika, że w ciągu do 75 dni od złożenia wniosku: - zostanie dokonana ocena i analiza taryfy przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta); - uzupełnione zostaną przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ewentualne braki formalne i dokumenty (w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania); - organ regulacyjny przedstawi (w ciągu 30 dni) ocenę taryfy, jeżeli taka będzie potrzebna; - wójt (burmistrz, prezydent miasta) opracuje niezwłocznie rekomendacje dotyczące zatwierdzenia albo odmowy zatwierdzenia taryfy wraz z uzasadnieniem; - rada gminy podejmie niezwłocznie uchwałę o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy. Natomiast po podjęciu uchwały przez radę gminy, w czasie 45 dni (120 – 75 = 45) przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy nastąpi: - ogłoszenie uchwały o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy	od terminu dokonania uzgodnienia przez organ regulacyjny, w szczególności mając na uwadze, że w licznych przypadkach uzgodnienie nie będzie dokonywane – gdyż nie będzie wymagane przepisami prawa. Projekt ustawy przewiduje dedykowane rozwiązania prawne w przypadku gdy uchwała o zatwierdzenie taryfy zostanie skierowana do organu nadzoru – są to przepisy art. 24cd. Przedmiotowe rozwiązania zapewniają odpowiednią ciągłość obowiązywania taryf. Organ nadzoru dokonuje swojej oceny już zatwierdzonej taryfy – tym samym nie trzeba dla tego organu zapewniać czasu w ramach procedury zatwierdzania taryfy przez radę gminy.
--	---	---

		oraz przedłożenie uchwał rady gminy wojewodzie (7 dni); - oczekiwanie na orzeczenie organu nadzoru o ew. nieważności uchwały (do 30 dni); - wprowadzenie taryfy do stosowania. Poszczególne podmioty uczestniczące w procedurze zatwierdzenia taryfy muszą mieć zagwarantowane, że przewidziane dla nich terminy będą realne i nie naruszają ich praw.	
24	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24cb ust. 3 zmienianej ustawy) W art. 24cb ust. 3 zmienianej ustawy proponuję treść: „w terminie 120 dni” zastąpić treścią: „w terminie do 120 dni” Zmiana zamiast terminu sztywnego.	Uwaga nieuwzględniona Nie identyfikuje się potrzeby doprecyzowania przedmiotowego przepisu w zaproponowany sposób. Termin 120 dni jest wymagany na dokonanie uzgodnienia.
25	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24cb ust. 4 zmienianej ustawy) Uwaga ogólna do art. 24cb ust. 4 ustawy zmienianej. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne winno mieć możliwość odwołania się od decyzji rady gminy o odmowie zatwierdzenia taryfy. W projektowanej ustawie należy wskazać stosowną procedurę odwoławczą dla przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w przypadku odmowy zatwierdzenia taryfy przez radę gminy.	Uwaga częściowo uwzględniona Zakłada się, że odmowa uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie, jednakże przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub wójt (burmistrz, prezydent miasta), niezadowolone z postanowienia może wnieść skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Przedmiotowe rozwiązanie zamiast administracyjnego trybu odwoławczego zapewni sądowoadministracyjną kontrolę rozstrzygnięcia organu regulacyjnego.
26	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24cb ust. 4 pkt 1 zmienianej ustawy) Przepis art. 24cb ust. 4 pkt 1 zmienianej ustawy wymaga uproszczenia. Proponowane brzmienie art. 24cb ust. 4 pkt 1 zmienianej ustawy nie jest zrozumiałe i wymaga uproszczenia.	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis wskazuje, że niezależnie od wyników oceny wniosku, rada gminy może odmówić zatwierdzenia taryfy jeżeli przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne pomimo otrzymania wezwania nie uzupełniło, nie poprawiło lub nie przekazało wskazanej w wezwaniu dokumentacji, mając na uwadze, że naruszenia w tym zakresie nie mogą mieć wpływu na dokonanie prawidłowej kompleksowej oceny, weryfikacji lub analizy przez radę gminy wniosku o zatwierdzenie taryfy. Przedmiotowe przesłanki z uwagi na fakt, że stanowią podstawę odmowy uzgodnienia muszą być wskazane jednoznacznie i wymienione dosłownie – niezależnie do „długości” przepisu.
27	Osoba prywatna 1	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24cb ust. 5 zmienianej ustawy – dodany)	Uwaga uwzględniona

	- [REDACTED]	Proponuję w art. 24cb po ust. 4 zmienianej ustawy dodać ust. 5, o brzmieniu: „5. W przypadku odmowy rady gminy zatwierdzenia taryfy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne składa za pośrednictwem wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy nowy wniosek o zatwierdzenie taryfy, uwzględniający stanowisko rady gminy.” Proponowana regulacja zobowiązuje przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne do złożenia do rady gminy nowego wniosku o zatwierdzenie taryfy, uwzględniającego stanowisko rady gminy wyrażone w odmowie rady gminy zatwierdzenia taryfy.	Dodano zaproponowany przepis odpowiednio dostosowując jego redakcję.
28	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24cc zmienianej ustawy) Proponuję art. 24cc zmienianej ustawy nadać brzmienie: „Art. 24cc. Jeżeli rada gminy nie podejmie uchwały w terminie, o którym mowa w art. 24cb ust. 2, taryfa wchodzi w życie następnego dnia po upływie okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy.” Regulację zawartą w art. 24cc zmienianej ustawy: „taryfa przekazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy” należy usunąć, ponieważ nie jest potrzebna. Z odczytania pełnego brzmienia art. 24cc zmienianej ustawy wynika, że przekazanie taryfy przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy stanowi dodatkowy warunek wejścia w życie taryfy w przypadku nie podjęcia uchwały w terminie. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie ma wpływu ani wiedzy, jak przebiega przepływ dokumentów między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta), a radą gminy. Wykonanie zapisu „taryfa przekazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy wchodzi w życie po upływie 120 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy” może spowodować wejście w życie nowej taryfy jeszcze przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy, z uwagi na regulację zawartą w art. 24b ust. 2 zmienianej ustawy (złożenie wniosku w terminie co najmniej 120 dni przed dniem upływu taryfy). Proponowane nowe brzmienie art. 24cc zmienianej ustawy uwzględnia powyższe uwagi i zachowuje ciągłość obowiązywania taryf.	Uwaga częściowo uwzględniona Dostosowano treść przepisu mając na uwadze zgłoszony postulat. Przepis projektu ustawy będzie przewidywał, że jeżeli rada gminy nie podejmie uchwały w terminie, o którym mowa w art. 24cb ust. 2, taryfa, której projekt doręczono do wójta (burmistrza, prezydenta miasta), wchodzi w życie następnego dnia po upływie okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy.
29	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 6 projektu ustawy (art. 24cd ust. 2 zmienianej ustawy) Proponuję w art. 24cd ust. 2 zmienianej ustawy usunąć treść: „przekazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy”. Regulację zawartą w art. 24cd ust. 2 zmienianej ustawy: „taryfa przekazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy” należy usunąć, ponieważ nie jest potrzebna.	Uwaga uwzględniona
30	Osoba prywatna 1 - [REDACTED]	art. 1 pkt 9 projektu ustawy (art. 24f zmienianej ustawy) Proponuję art. 24f zmienianej ustawy nadać brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona

		„Art. 24f. Zatwierdzona taryfa wchodzi w życie nie wcześniej niż po upływie 7 dni i nie później niż do 38 dnia od dnia jej ogłoszenia, jednak nie wcześniej niż przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy. Dzień wprowadzenia taryfy do stosowania ustala przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne” Nowe brzmienie art. 24f jest rozwiązaniem analogicznym do trybu wprowadzania taryfy do stosowania, podanego w art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. 2024 poz. 266), czyli stosowanego w taryfach dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła. Przepis w proponowanym brzmieniu umożliwia wprowadzenie taryfy do stosowania od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego. Ponadto gwarantuje zachowanie ciągłości obowiązywania taryf.	Projektowane zmiany są niezależne od regulacji określonych w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024 r., poz. 266 z późn. zm.). Przedmiotowy przepis uniemożliwia jednoznaczne określenie daty wejścia w życie taryfy. Nie można przekazać tej kompetencji do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, które jest tylko obowiązane do przygotowania taryfy na następny okres jej obowiązywania.
31	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 13 lit. b projektu ustawy (art. 27a ust. 3 pkt 2a zmienianej ustawy) Proponuję w art. 27a ust. 3 pkt 2a zmienianej ustawy usunąć treść: „uzgadnianie i”. Uzgadnianie zastąpiono opinią.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że uzgodnienie jest co do zasady wiążące, natomiast opinia nie jest wiążąca dla organu zatwierdzającego taryfę. W celu zapewnienia faktycznej zewnętrznej kontroli nad zmianą cen i stawek opłat niezbędne jest zapewnienie organowi regulacyjnemu kompetencji do uzgadniania projektu taryfy.
32	Osoba prywatna 1 - ██████████	art. 1 pkt 16 projektu ustawy (art. 29a zmienianej ustawy) Uwaga ogólna do art. 29a ustawy zmienianej. W procedurze zatwierdzenia taryfy nie jest potrzebne karanie organu regulacyjnego za opóźnienie uzgodnienia projektu taryfy (czyli blokowanie procedowania taryfy), lecz wprowadzenie takich mechanizmów, które uniemożliwią opóźnianie zatwierdzenia taryfy. Wg ust. 2 wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa, czyli pieniądze będą wracały do budżetu państwa. Należy zauważyć, że organ regulacyjny otrzymuje znaczące dotacje z budżetu państwa. Trudno nazwać to karą. Ewentualne kary pieniężne winne być nakładane na osobę sprawującą funkcję kierownika właściwego organu regulacyjnego.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że projektowany przepis odnosi się do nakładania kar przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej na organ regulacyjny. Należy uznać, że przedmiotowy instrument prawny ma odpowiednio motywujący organ regulacyjny do terminowego załatwienia sprawy.
33	Osoba prywatna 2 - ██████████	Propozycja poprawki: W ust. 2 art. 6 projektu ustawy wyrazy „numeru rachunku bankowego” proponuje się zastąpić wyrazami „numeru rachunku płatniczego”. Uzasadnienie: Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy w art. 6 projektu ustawy zakłada się uregulowanie kwestii zwrotu opłaty za zatwierdzenie taryfy w sprawach wszczętych i niezakończonych. Przedmiotowe rozwiązanie ma zapewnić równość wobec prawa dla wszystkich podmiotów, które wystąpiły o	Uwaga uwzględniona

		zatwierdzenie taryfy. Zwrot opłaty za zatwierdzenie taryfy (w formie decyzji) przez organ regulacyjny następować ma na rachunek przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, którym zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2024 r. poz. 757) jest przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2024 r. poz. 236), jeżeli prowadzi działalność gospodarczą w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, oraz gminne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, prowadzące tego rodzaju działalność. Zgodnie zaś z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców [(t.j. z dnia 9 lutego 2024 r. (Dz.U. z 2024 r. poz. 236))]: 1. Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. 2. Przedsiębiorcami są także wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Mając na uwadze wskazany wyżej katalog wnioskodawców uprawnionych do zwrotu opłaty za wydanie decyzji, wskazać należy, iż obejmuje on również potencjalnych członków spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, do których zaliczają się m. in. osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą czy spółki osobowe prawa handlowego. Celem kas jest, zgodnie z ustawą o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, m.in. gromadzenie środków pieniężnych (wyłącznie) swoich członków i przeprowadzanie na ich zlecenie rozliczeń finansowych (art. 3 ust. 1 ustawy o skok). Zaproponowana poprawka, która uwzględni obok rachunku bankowego również rachunek w SKOK, poprzez użycie pojęcia rachunku płatniczego, który zgodnie z definicją tego rachunku, zawartą w art. 2 pkt 25 ustawy o usługach płatniczych [t.j. z dnia 7 grudnia 2023 r. (Dz. U. z 2024 r. poz. 30)], obejmuje zarówno rachunki bankowe jak i rachunki prowadzone przez spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, pozwoli na umożliwienie dokonania zwrotu opłaty za wydanie decyzji przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym na ich rachunki płatnicze zarówno te, które prowadzone są w bankach, jak i w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.	
34	Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych RP	Wnosimy o zmianę brzmienia art. 24f projektu ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków oraz ustawy- Prawo wodne (UD 48) na następujące: „, Art. 24f. Zatwierdzona taryfa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia. ”. Uzasadnienie zmiany:	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że zmiana taryfy za wodę i ścieki, co do zasady, występuje z bardzo małą częstotliwością - raz na 3 lata. Przepisy projektu ustawy nie są sprzeczne z przepisami ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach

		Problem dotyczący terminu wprowadzania do stosowania w budynku wielolokalowym opłat niezależnych od zarządcy budynków a od podmiotów zewnętrznych jest bardzo istotny. Zgodnie z art. 4 ust. 71 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. 2024, poz. 558) w przypadku zmiany wysokości opłat na pokrycie kosztów niezależnych od spółdzielni, w szczególności energii, gazu, wody oraz odbioru ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych, spółdzielnia jest obowiązana zawiadomić użytkowników lokali w budynkach wielolokalowych co najmniej na 14 dni przed upływem terminu do wnoszenia opłat, ale nie później niż ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego ten termin. Odniesienie w art. 4 ust. 71 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych do terminu „opłata” oznacza, że zarządca nieruchomości obowiązany jest do ustalenia zmienionej opłaty indywidualnie dla każdego użytkownika lokalu oraz imiennego zawiadomienia użytkownika lokalu o nowym wymiarze opłat w w/w terminie. W wielu sytuacjach termin wprowadzający taryfę w życie za wodę i ścieki jest zbyt krótki dla skutecznego poinformowania użytkowników lokali w budynkach wielolokalowych o zmianie wysokości opłat za wodę i ścieki. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024, poz. 266 ze zm.) w art. 47 ust. 4 określono, że przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę dla ciepła do stosowania nie wcześniej niż 14 dni od dnia jej opublikowania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki. Wobec powyższego zwracamy się z prośbą o zastosowanie w projekcie ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odbiorze ścieków analogicznego, jak w ustawie Prawo energetyczne, terminu wejście w życie taryfy za wodę i ścieki.	mieszkaniowych, gdyż projekt ustawy określa termin wejścia w życie nowej taryfy, a ustawa o spółdzielniach dotyczy terminu wnoszenia opłaty. Przedmiotowe terminy nie są tożsame. W związku z powyższym jest możliwość wykonania przez spółdzielnie swoich obowiązków w terminie. Natomiast w przypadku terminów wejścia w życie taryfy za wodę i ścieki niezbędne jest zapewnienie w miarę krótkiego okresu vacatio legis z uwagi na potrzebę ciągłości obowiązywania taryf.
35	Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych RP	Jednocześnie informujemy, że w związku z uwzględnieniem w zapisach art. 24ba projektu ustawy postulatu Związku Rewizyjnego o obniżenie procentowego wskaźnika, przy którym przewiduje się obligatoryjną ingerencję PGW Wody Polskie w proces zatwierdzania taryf oraz powiązanie tego wskaźnika w sposób bezpośredni ze wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych w poszczególnych okresach, Związek nie wnosi uwag do art. 24ba projektu ustawy.	Do wiadomości Treść nie stanowi uwagi.
36	Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych RP	Związek Rewizyjny w piśmie nr L.dz./ 4/2025 z dnia 7 stycznia 2025 roku do Ministerstwa Infrastruktury zwrócił również uwagę na fakt, że wprowadzenie taryf progresywnych za zużycie wody spowoduje nie tylko komplikacje dla przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w ustaleniu właściwego obciążenia za wodę i za ścieki dla danej nieruchomości wielolokalowej, ale	Do wiadomości Treść nie stanowi uwagi.

		przede wszystkim dla zarządców budynków w rozliczeniu kosztów wody na poszczególne lokale mieszkalne. Ze względu jednak na wprowadzenie w art. 20a projektu ustawy uprawnienia dla rady gminy do wprowadzenia taryf progresywnych, a nie obowiązku ich wprowadzenia, Związek nie zgłasza uwag do art. 20a, ponieważ sprawy wdrożenia systemu opartego na cenach progresywnych zostaną ustalone na poziomie gminy.	
37	Weles sp. z o.o. sp. k.	Bazując na naszym doświadczeniu i merytorycznej wiedzy w przedmiocie przeprowadzania rozliczeń pragniemy zwrócić Państwa uwagę na pewną niejednoznaczność przepisów proponowanych w projekcie Ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz ustawy - Prawo wodne. Projekt ustawy dodaje nowy zapis: Art. 20a. 1. Rada gminy właściwa w sprawie zatwierdzenia taryfy może wprowadzić, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, obowiązek zróżnicowania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne cen i stawek opłat określonych w taryfie dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę w zależności od progów ilości dostarczanej wody w zależności od liczby osób zamieszkałych w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych oraz lokalach mieszkalnych, mając na uwadze potrzebę zachęcenia mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Będąc w 100% zwolennikami celów Ustawy w tym zakresie, chcielibyśmy zwrócić uwagę, że na takiej podstawie można dokonać różnych przeliczeń obciążeń przy tej samej liczbie osób i tym samym zużyciu. Różnica będzie zależała od tego, jaki okres przyjmiemy do wyliczenia. Brak jasności w tym zakresie będzie powodował różne interpretacje w różnych gminach oraz spory właścicieli lokali z zarządcami, którzy mogą potencjalnie liczyć wg różnych metodologii. Przykład praktyczny: Od 1-go stycznia w lokalu mieszka 1 osoba zużywająca 1m³/mc, od 16 kwietnia do lokalu wprowadza się 1 dodatkowa osoba zużywająca 4 m³/mc. Zakładamy próg 2 m³/os/mc. W danym okresie rozliczeniowym od 1 stycznia do 30 czerwca liczniki zużycie w lokalu wyniesie 16 m³ (1 os * 1 m³/mc * 6 mcy + 1 os * 4 m³/mc * 2,5 mca). Sposób 1: przeliczenie za cały okres (1 podokres): Sumaryczny limit progu 1 wyniesie 17 m³ (1 os * 2 m³/os/mc * 3,5 mca + 2 os * 2 m³/os/mc * 2,5 mca), więc całe zużycie policzone zostanie wg progu 1.	Uwaga nieuwzględniona Założeniem projektu ustawy jest aby ustalenie taryfy progresywnej na terenie danej gminy było fakultatywne. Jej zastosowanie jest uzależnione między innymi od posiadania konkretnych danych i informacji, na podstawie których będzie można ustalić wysokość poszczególnych progów dla mieszkańców i ich wartości. Dodatkowo przed wprowadzeniem taryfy progresywnej zakłada się uzyskanie opinii przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego co do zasadności wprowadzenia takiego zróżnicowania cen. Projektowane przepisy przewidują rozliczenie w okresach miesięcznych.

	Sposób 2: przeliczenie miesięczne (6 podokresów (miesięcy)) Okres 2025-01-01 - 2025-04-15: Zużycie wyniesie $9,3333 \text{ m}^3$ ($16 \text{ m}^3 * 3,5 \text{ mca} / 6 \text{ mcy}$). Sumaryczny limit progu 1 wyniesie 7 m^3 ($1 \text{ os} * 2 \text{ m}^3/\text{os}/\text{mc} * 3,5 \text{ mca}$). Zużycie wg progu 1 wyniesie: 7 m^3, a wg progu 2: $2,3333 \text{ m}^3$. Okres 2025-04-16 - 2025-06-30: Zużycie wyniesie $6,6667 \text{ m}^3$ ($16 \text{ m}^3 * 2,5 \text{ mca} / 6 \text{ mcy}$). Sumaryczny limit progu 1 wyniesie 10 m^3 ($2 \text{ os} * 2 \text{ m}^3/\text{os}/\text{mc} * 2,5 \text{ mca}$). Całe zużycie zostanie policzone wg progu 1. Łącznie wg progu 1: $13,6667$ ($7 \text{ m}^3 + 6,6667 \text{ m}^3$), wg progu 2: $2,3333 \text{ m}^3$. Sposób 3: przeliczenie precyzyjne (181 podokresów (dni)) Okres 2025-01-01 - 2025-04-15: Zużycie wyniesie $9,2818 \text{ m}^3$ ($16 \text{ m}^3 * 105 \text{ dni (od 2025-01-01 do 2025-04-15)} / 181 \text{ dni (od 2025-01-01 do 2025-06-30)}$). Sumaryczny limit progu 1 wyniesie 7 m^3 ($1 \text{ os} * 2 \text{ m}^3/\text{os}/\text{mc} * 3,5 \text{ mca}$). Zużycie wg progu 1 wyniesie: 7 m^3, a wg progu 2: $2,2818 \text{ m}^3$. Okres 2025-04-16 - 2025-06-30: Zużycie wyniesie $6,7182 \text{ m}^3$ ($16 \text{ m}^3 * 76 \text{ dni (od 2025-04-16 do 2025-06-30)} / 181 \text{ dni (od 2025-01-01 do 2025-06-30)}$). Sumaryczny limit progu 1 wyniesie 10 m^3 ($2 \text{ os} * 2 \text{ m}^3/\text{os}/\text{mc} * 2,5 \text{ mca}$). Całe zużycie zostanie policzone wg progu 1. Łącznie wg progu 1: $13,7182 \text{ m}^3$ ($7 \text{ m}^3 + 6,7182$), wg progu 2: $2,2818 \text{ m}^3$. Różnice biorą się z faktu, że przyjmując dłuższe okresy rozliczenia pozwalamy, żeby bycie poniżej progu w jednym okresie czasu pozwalało „zmniejszać” bycie ponad progiem w innym okresie czasu. Sugerujemy przyjęcie zapisu precyzującego w tym zakresie: Obciążenia za dostarczoną wodę dla właścicieli nieruchomości przeliczane będą w najkrótszych możliwie podokresach. Nadwyżka nad progiem i niedobór pod progiem w jednym podokresie nie jest uwzględniany w kolejnych podokresach. Wydłużanie okresu względem możliwie najkrótszego będzie powodowało techniczną potrzebę trzymania historii zużycia przy przeliczaniu obciążeń za zużycia bieżące. Obecnie żaden z systemów na rynku nie oferuje takiej możliwości, a implementacja takiego rozszerzenia byłaby trudna i kosztowna (a w przypadku niektórych systemów zapewne niemożliwa). Implementacja takiej dodatkowej funkcji byłaby tym bardziej utrudniona, że w obecnym roku będzie ona kolidować z implementacją innych wymogów prawnych (np.: KSeF). Wydłużanie okresu względem możliwie najkrótszego skutkuje także swoistą „niestabilnością” naliczeń. Każda zmiana, która będzie wpływała na skracanie okresu (np. zmiana stawki, wykup lokalu, odczyt	
--	--	--

		pośredni licznika) będzie powodowała dość losowe zmiany w przechodzeniu nadwyżek/niedoborów względem progu między podokresami. Przyjęcie możliwości stosowania dłuższych okresów wymagałoby doprecyzowania w Ustawie co się dzieje z nadwyżką/niedoborem względem progu na koniec okresu oraz zapewne precyzyjne określenie co ma być okresem.	
38	MPWiK Lublin	Negatywna ocena wprowadzenia w art. 20 ust. 3a i 3b. Zgodnie z obowiązującymi przepisami podstawą kalkulacji cen i stawek opłat są niezbędne przychody (art. 20 ust. 2). Różnicowanie cen i stawek opłat dla poszczególnych taryfowych grup odbiorców usług następuje na podstawie udokumentowanych różnic kosztów zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków (art. 20 ust. 2). Powyższe zasady są jasne i przejrzyste oraz oparte na kosztach ponoszonych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne oraz gwarantuje, że sposób kalkulacji kosztów dla każdego odbiorcy jest jednolity. Dodanie ust. 3a wprowadzi nierówne traktowanie odbiorców. Propozycja wykreślić.	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis zakłada, że ceny i stawki opłat określone w taryfie dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę będą różnicowane dla poszczególnych taryfowych grup odbiorców usług także w zależności od progów ilości dostarczonej wody ustalonych na terenie gminy. Jednocześnie zakłada się, że wprowadzenie taryfy progresywnej na terenie danej gminy ma być fakultatywne. Zastosowanie taryfy progresywnej nie doprowadzi do uprzywilejowania jakiejkolwiek grupy odbiorców, których będzie dotyczyła ta taryfa. Warunkiem zróżnicowania cen będzie wyłącznie ilość pobieranej wody a nie inne subiektywne okoliczności.
39	MPWiK Lublin	Negatywna ocena wprowadzenia art. 20a-20d. Propozycja wykreślić. Art. 20a - Zapis regulacji nie wpłynie na racjonalne gospodarowanie zasobem, a przyczyni się do wzrostu kosztów. Sam sposób weryfikacji mieszkańców i ich deklaracji będzie bardzo utrudniony. Zastosowany podobny system deklaracji w zakresie gospodarki odpadowej pokazał jego nieskuteczność (weryfikacja ilości osób zamieszkałych kto i jak będzie to robił). Ta regulacja wymaga kosztownych zmian w zakresie systemów bilingowych. Należy stwierdzić, że koszty przewyższą spodziewane efekty.	Uwaga nieuwzględniona W ocenie Ministerstwa Infrastruktury nie jest celowa rezygnacja z przyznania gminom uprawnienia do wprowadzenia taryfy progresywnej. Celem projektowanych regulacji jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np. warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy. Ponadto w projekcie ustawy wprowadzono różne sposoby zbierania informacji na temat liczby osób zamieszkujących poszczególne lokale lub budynki, co ułatwi agregację danych w tym zakresie.
40	MPWiK Lublin	Taryfa progresywna ustalona na podstawie Uchwały Rady gminy będzie promować gospodarstwa domowe kosztem pozostałych odbiorców, którzy	Uwaga nieuwzględniona

		będą musieli sfinansować sztucznie przerzucone koszty. Realne koszty dostarczenia każdego metra będą takie same.	Celem projektowanych regulacji jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np. warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy. Projekt ustawy nie zakłada, że koszty wprowadzenia taryfy progresywnej zostaną przerzucone na pozostałych odbiorców.
41	MPWiK Lublin	Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne nie posiadają danych, o których mowa w art. 20a ust. 2.	Uwaga nieuwzględniona Treść nie stanowi uwagi. Projekt ustawy zakłada, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, do którego wystąpiono z wnioskiem, niezwłocznie opracowuje zestawienia dotyczące danych wskazanych we wniosku na podstawie posiadanych informacji i przekazuje je do rady gminy. Natomiast w przypadku braku możliwości opracowania wnioskowanych zestawień z uwagi na brak danych – informuje o tym fakcie radę gminy. Brak przedmiotowych danych w MPWiK Lublin nie przesądza, że inne przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne nie będą posiadały przedmiotowych danych.
42	MPWiK Lublin	Liczebności gospodarstw domowych jest zmienna w ciągu roku (narodziny, zgony, przeprowadzki) i aktualizacja takich danych będzie wymagała ponoszenia dodatkowych kosztów przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, którymi końcowo obciążeni będą wszyscy odbiorcy usług.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie zakłada przekazywania przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne informacji na temat liczby gospodarstw domowych. Projekt ustawy przewiduje przekazanie danych, o ile przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne dysponuje takimi danymi, na temat średniego zużycia wody w gospodarstwie domowym – co w zależności od warunków lokalnych – może różnie kształtować się na terenie kraju. Przedmiotowa dana co do zasady nie powinna być zmienna. Tym samym nie zakłada się przekazanie takiej danej może doprowadzić do ponoszenia dodatkowych kosztów przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

43	MPWiK Lublin	Na dzień dzisiejszy tabele Taryfowe nie dają możliwości „sztucznej alokacji kosztów” uwzględniając ilość zużytej wody. Zgodnie z projektem, obecne przepisy wykonawcze zachowują moc nawet przez 24 miesiące.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że zakłada się, że przepisy wykonawcze zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 23 ust. 1, art. 25 i art. 27 ust. 2 ustawy zmienianej, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu, i mogą być zmieniane. Jednak równocześnie z pracami nad projektem ustawy planowane jest prowadzenie prac nad wydaniem nowego rozporządzenia (od etapu komisji prawniczej). Tym samym rozporządzenie zostanie w odpowiednim czasie odpowiednio dostosowane do przepisów projektu ustawy.
44	MPWiK Lublin	Istnieje bardzo duże ryzyko, iż mieszkańcy zaczną składać nieprawdziwe oświadczenia o większej liczbie domowników, skutkiem czego będzie brak pokrycia kosztów w trakcie obowiązywania Taryfy. Jednocześnie zgodnie z projektem brak złożenia deklaracji w terminie będzie skutkować uznaniem, że daną nieruchomością zamieszkuje jedna osoba i może być sprzeczna z deklaracją śmieciową co spowoduje konieczność weryfikacji. Kto ma weryfikować, jak i na jakiej podstawie?	Uwaga nieuwzględniona Co do zasady, deklaracje o liczbie domowników muszą być składane przed opracowaniem projektu taryfy. W trakcie obowiązywania taryfy nie przewiduje się istotnym zmian w tym zakresie. W przypadku składania fałszywych deklaracji, o ile urząd poweźmie taką informację dane będą podlegać sprostowaniu. Nie zakłada się składania zbyt wielu niezgodnych z prawdą deklaracji zawyżających liczbę osób w gospodarstwie domowym, gdyż przedmiotowe dane mogą niekorzystnie wpłynąć np. na inne opłaty (opłata za odpady może być także uzależniona od liczby mieszkańców – jednak w jej przypadku mniejsza liczba mieszkańców oznacza niższe opłaty w przeciwieństwie do opłaty za dostarczanie wody).
45	MPWiK Lublin	Art. 24 ba - Nie jest zrozumiałe utrzymanie kontroli nad procesem taryfikacji przez Wody Polskie. To jest obraz braku zaufania do JST. Jednostki samorządu terytorialnego są racjonalnymi i znają swoją odpowiedzialność w odniesieniu do swoich mieszkańców. Nie ma też uzasadnienia ekonomicznego utrzymywania dwóch bytów regulacyjnych zarówno po stronie JST jak i Wód Polskich, proponowane rozwiązanie wprowadza tylko większy chaos w procesie regulacji przy jednoczesnym rozmyciu odpowiedzialności. To rozwiązanie wprowadza też zdecydowane wyższe koszty regulacji. Proponowane rozwiązanie w żaden sposób nie wpływają na motywację co do ochrony zasobów, a w dobie zmian klimatu to powinien być cel nadrzędny.	Uwaga nieuwzględniona Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania prawne z jednej strony będą zgodne z oczekiwaniami strony samorządowej zmierzającymi do ponownego powierzenia gminom kompetencji do zatwierdzania taryf, z drugiej zaś strony zapewnią realizację wniosków Najwyższej Izby Kontroli w zakresie ograniczania konfliktu interesów oraz ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnioną zmianą cen usług wodociągowo-kanalizacyjnych.

		Proponuję wykreślić.	Należy podkreślić, że rola organu regulacyjnego będzie miała charakter pomocniczy – gdyż uzgodnienie będzie wymagane tylko w pewnej, ograniczonej grupie przypadków – znacznych zmian cen. W pozostałych sytuacjach rada gminy będzie mogła całkowicie samodzielnie dokonywać zatwierdzenia taryfy.
46	MPWiK Lublin	Proponowane przepisy dają organowi regulacyjnemu możliwość blokowania taryf przekraczających wzrost inflacyjny bez jednoczesnego ponoszenia odpowiedzialności prawnej. Ostatnie lata działalności regulatora potwierdzają blokowanie taryf bez racjonalnego uzasadnienia. Przepisy nie wskazują czy regulator może zadawać pytania do złożonego wniosku. Podwójna weryfikacja jest nadmierną kontrolą składanych wniosków oraz spowoduje wydłużenie procesu zatwierdzania taryf.	Uwaga nieuwzględniona Zadania organu regulacyjnego będą podlegały kontroli przez sąd administracyjny – tym samym będzie przewidziana odpowiedzialność za działania tego podmiotu. Ponadto projekt ustawy wyklucza możliwość „blokowania” procesu zatwierdzania taryf przez organ regulacyjny wprowadzając kary pieniężne za każdy dzień opóźnienia w dokonywaniu uzgodnienia.
47	MPWiK Lublin	Zapisy art. 24 ba są niejasne i nieczytelne. Proponuje się wprowadzenie zapisu, który jednoznacznie wskazuje, że uzgodnieniu podlegają wnioski, w których średni wzrost przekracza najwyższą z wartości: i. 15% w stosunku do aktualnie obowiązującej ceny ii. wzrost inflacyjny z okresu 3 lat obrachunkowych iii. planowany wzrost inflacyjny dla 3 planowanych lat	Uwaga częściowo uwzględniona. Zrezygowano w projekcie ustawy z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”. Przeredagowano przepis art. 24ba.
48	MPWiK Lublin	Uwaga techniczna - Art. 24ba ust 1 pkt 1 i pkt 2 nie ma potrzeby wprowadzania tych dwóch tożsamyh punktów.	Uwaga częściowo uwzględniona Zrezygowano z rozwiązań przewidzianych w art. 24ba ust. 1 pkt 2 w celu zapewnienia jednoznaczności przepisów określających wzrost cen, od którego uzależnione jest dokonanie uzgodnienia z organem regulacyjnym.
49	MPWiK Lublin	Projekt nie określa co należy rozumieć przez średni wzrost cen i stawek opłat. W Lublinie są dwie ceny oraz 49 grup taryfowych za wodę oraz jedna cena i 24 grupy taryfowe za ścieki. Czy średni wzrost ceny będzie dotyczył każdej ceny wskaźnikowej czy osobno każdej ceny i odpowiedniej stawki opłat? Co jak zmieni się struktura abonamentowa?	Uwaga częściowo uwzględniona Zakłada się, że wzrost cen będzie odnosił się do ceny abonamentowej.
50	MPWiK Lublin	Wyjaśniony w projekcie „wzrost inflacyjny” budzi wątpliwości w sytuacji gdy Przedsiębiorstwo, którego taryfy nie pokrywają się z rokiem kalendarzowym będzie składało wniosek taryfowy na 1 rok	Uwaga bezprzedmiotowa Zrezygowano w projekcie ustawy z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”.
51	MPWiK Lublin	100 zł kary za każdy dzień zwłoki organu – za przekroczenie 45 dniowego	Uwaga nieuwzględniona

		terminu. A jak ten termin liczyć? Z doświadczenia współpracy z Wodami Polskimi, różne były interpretacje jak liczyć 45 dni na wydanie decyzji. Wezwanie do uzupełnienia wniosku skutkowało zatrzymaniem czasu, co zachęcało organ do wzywania przedsiębiorstw do uzupełnienia wniosku o obszerne, wymagające dużego nakładu pracy zestawienia, tylko w celu wydłużenia terminu.	W projekcie ustawy wskazano, że termin 45 dni dotyczy dni kalendarzowych, będzie liczony od dnia doręczenia organowi regulacyjnemu projektu taryfy przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta).
52	EPWiK Elbląg	EPWiK Sp. z o.o. negatywnie opiniuje projekt ustawy (z dn. 08.01.2025) wprowadzający zmiany w polskim prawodawstwie odnośnie kwestii zatwierdzania taryf za wodę i ścieki. Zgodnie z przedstawionym projektem zatwierdzanie taryf miałyby leżeć w gestii samorządów (rady gmin) jednak z dużą ingerencją regulatora – Wody Polskie. Ponadto, w przypadku odrzucenia przez regulatora uzgodnienia projektu nowej taryfy, przedsiębiorstwu nie przysługuje żadna forma zażalenia. Pozostaje jedynie droga sądowa – skarga do WSA, co będzie się wiązało z długotrwałymi sporami sądowymi. Takie postępowanie na pewno nie uzdrowi sytuacji finansowej wielu przedsiębiorstw wodociągowych, z którą się obecnie borykają (kryzys branży, straty finansowe). Możliwość wpływu rad gmin na wysokość taryf powinna być jednoznaczna, a nie połowiczna. Albo 100% decyzyjności po stronie rady, albo pozostawić decyzyjność po stronie regulatora z zapewnioną ścieżką odwoławczą przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym w trybie składania zażeń.	Uwaga częściowo uwzględniona Pozostawienie roli regulatora w procesie zatwierdzania taryfy stanowi realizację wniosku Najwyższej Izby Kontroli w zakresie ograniczania konfliktu interesów oraz ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnioną zmianą cen usług wodociągowo-kanalizacyjnych. Należy podkreślić, że rola organu regulacyjnego została znacząco ograniczona w procesie zatwierdzania taryf tylko do sytuacji wyjątkowych. Projekt ustawy został uzupełniony poprzez wskazanie, że odmowa uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie, jednakże przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub wójt (burmistrz, prezydent miasta), niezadowolone z postanowienia może wnieść skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Tym samym zapewniono przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu odpowiedni instrument prawny kontroli dokonanego uzgodnienia.
53	EPWiK Elbląg	Na uwagę zasługuje fakt, iż w projekcie ustawy nie wskazano sposobu obliczania średniej ceny, która ma służyć do porównania ceny wyliczonej w projekcie nowych taryf. Zaś wprowadzenie proponowanych zmian wymusią modyfikacje istniejących tabel taryfowych. Ponadto, wprowadzenie taryf progresywnych dodatkowo negatywnie wpłynie na sytuację finansową przedsiębiorstw. Wprowadzenie nowej taryfy progresywnej spowoduje, że odbiorcy będą nadmiernie oszczędzać zużycie wody, co spowoduje zmniejszenie przychodów spółki. EPWiK Sp. z o.o. nie prowadzi ewidencji liczby osób zamieszkujących w nieruchomościach, która jest niezbędna do stosowania taryfy progresywnej. Taryfa progresywna bardzo utrudni i skomplikuje zaplanowanie przyszłych przychodów, a tym samym rzetelne ustalenie wysokości taryf. Dodatkowo bardzo negatywnie wpłynie na rozwój przemysłu np. spożywczego.	Uwaga częściowo uwzględniona W projekcie ustawy zmieniono i precyzyjnie wskazano sposób określania 15% wzrostu – odnosząc go do ceny wskaźnikowej. Nie można się zgodzić, że oszczędność wody przez mieszkańców gmin negatywnie wpłynie na sytuację przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, gdyż takie działanie doprowadzi także do zmniejszenia kosztów działalności takiej jednostki – mniejszego poboru wód i opłat z tym związanych. Wprowadzenie taryfy progresywnej będzie fakultatywne – przy ustalaniu zasadności wprowadzenia przedmiotowej

		Branża wod-kan w chwili obecnej potrzebuje środków na inwestycje, które są niezbędne w celu spełnienia nowych wymagań w związku z implementacją w polskim prawie zapisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oraz dyrektywy dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.	taryfy będzie swoje stanowisko mogło przedstawić przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.
54	Lubelski Urząd Wojewódzki	Zgodnie z art. 1 pkt 2 projektu ustawy po art. 20 dodaje się art. 20c w brzmieniu: „Art. 20c. 1. Rada gminy przekazuje do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego zestawienie dotyczące liczby osób zamieszkujących w danej nieruchomości mieszkalnej lub lokalu mieszkalnym w terminie: 1) 14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 20a ust. 1, określającej wyłącznie zagadnienia, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1–3, albo 2) 30 dni od dnia upływu terminu ustalonego na podstawie art. 20a ust. 4 pkt 4 – jeżeli został on wyznaczony. 2. Dane przekazane przez radę gminy stanowią podstawę opracowania projektu taryfy.”. Zadanie polegające na przekazywaniu do przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego ma charakter techniczny i wykonawczy, wynikowo związany z poprzedzającymi czynnościami przewidzianymi w projektowanych rozwiązaniach art. 20a i art. 20b, powinno być zatem przypisane do właściwości organu wykonawczego gminy (wójta, burmistrza, prezydenta miasta). Ponadto, zważywszy na sesyjny tryb obradowania rad gmin, przewidziany w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym („Rada gminy obraduje na sesjach zwoływanych przez przewodniczącego w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż raz na kwartał. Do zawiadomienia o zwołaniu sesji dołącza się porządek obrad wraz z projektami uchwał”) dotrzymywanie terminów wskazanych w projektowanym art. 20c ust. 1 będzie skutkowało uzasadnionymi trudnościami w praktyce. W obecnym kształcie projektowane rozwiązanie - niezależnie od uznania charakteru prawnego wprowadzanych terminów (zawite, instrukcyjne) nie gwarantuje realizacji celu, jakim zapewne jest sprawność wdrażania tych rozwiązań. Uzależnienie terminu podjęcia przez radę gminy uchwały o przekazaniu do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego zestawienia dotyczącego liczby osób zamieszkujących - od daty podjęcia uchwały, o której mowa w art. 20a ust. 1 („14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 20a ust. 1” nie uwzględnia ani charakteru prawnego uchwały podejmowanej na podstawie art. 20a ust. 1, która zgodnie z treścią tego przepisu stanowi akt prawa	Uwaga częściowo uwzględniona W odniesieniu do zmiany podmiotu, który będzie przekazywał do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego zestawienie dotyczące liczby osób zamieszkujących w danej nieruchomości mieszkalnej lub lokalu mieszkalnym, uprzejmie informuję że uwaga została uwzględniona. W art. 20c ust. 1 pkt 1 ustalono termin przekazania zestawienia od upływu 14 od dnia wejścia w życie uchwały, o której mowa w art. 20a ust. 1. Wydłużono także termin w art. 20c ust. 1 pkt 1 z 14 dni na 30. Nie jest celowe wydłużanie terminu na przekazanie zestawienia w sytuacji, o której mowa w art. 20c ust. 1 pkt 2, gdyż przedmiotowy przepis dotyczy upływu okresu na składanie deklaracji. Termin składania deklaracji rozpocznie się dopiero po wejściu w życie uchwały, o której mowa w art. 20a ust. 1 pkt 1. Upłynie on nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy od rozpoczęcia jego biegu. Tym samym organy gminy będą w stanie opracować wymagane zestawienie i je przekazać w terminie, o którym mowa w art. 20c ust. 1 pkt 2.

		miejscowego, a w konsekwencji, co do zasady powinna wchodzić w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w wojewódzkim dzienniku urzędowym, stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, ani uprawnień nadzorczych określonych w rozdziale 10 ustawy o samorządzie gminnym. Wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdzającego nieważność uchwały podjętej na podstawie projektowanego art. 20a ust. 1, co następuje w terminie 30 dni od dnia przedłożenia tej uchwały organowi nadzoru (art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym), ze skutkiem ex tunc – będzie skutkowało poważnymi wątpliwościami prawnymi co do zgodności z prawem uchwały podejmowanej na podstawie art. 20c ust. 1, a w konsekwencji – projektu taryfy opracowanej przez przedsiębiorstwo na podstawie tego zestawienia. Proponowane brzmienie art. 20c ust. 1: „Art. 20c. 1. Wójt gminy przekazuje do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego zestawienie dotyczące liczby osób zamieszkujących w danej nieruchomości mieszkalnej lub lokalu mieszkalnym w terminie: 1) 30 dni od dnia wejścia w życie uchwały, o której mowa w art. 20a ust. 1, określającej wyłącznie zagadnienia, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1–3, albo 2) 30 dni od dnia upływu terminu ustalonego na podstawie art. 20a ust. 4 pkt 4 – jeżeli został on wyznaczony. 2. Dane przekazane przez wójta gminy stanowią podstawę opracowania projektu taryfy.”.	
55	Lubelski Urząd Wojewódzki	Zgodnie z art. 1 pkt 6 projektu ustawy dodaje się art. 24 cd w brzmieniu: „Art. 24cd. 1. W razie stwierdzenia przez organ nadzoru nieważności uchwały o zatwierdzeniu taryfy albo niestwierdzeniu nieważności uchwały o odmowie zatwierdzenia taryfy czas obowiązywania dotychczasowej taryfy przedłuża się o 120 dni od dnia doręczenia przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu rozstrzygnięcia nadzorczego. Przepis art. 24b ust. 2 stosuje się odpowiednio. 2. W razie stwierdzenia przez organ nadzoru nieważności uchwały o odmowie zatwierdzenia taryfy, taryfa przekazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia doręczenia radzie gminy rozstrzygnięcia nadzorczego”. Proponowane brzmienie: „Art. 24cd. 1. W razie stwierdzenia przez organ nadzoru nieważności uchwały o zatwierdzeniu taryfy albo niestwierdzeniu nieważności uchwały o odmowie zatwierdzenia taryfy czas obowiązywania dotychczasowej taryfy przedłuża się o 120 dni od dnia doręczenia przez wójta gminy przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu rozstrzygnięcia nadzorczego. Przepis art. 24b	Uwaga nieuwzględniona Nie jest celowe wydłużanie rozpoczęcia biegu 120 dni przedłużenia obowiązywania taryfy od doręczenia przedmiotowego rozstrzygnięcia nadzorczego przez wójta, w sytuacji gdy przedmiotowe rozstrzygnięcie doręczane jest także bezpośrednio przez organ nadzoru przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu. Natomiast rozstrzygnięcie nadzorcze dotyczące uchwał rady gminy jest doręczane organowi, który podjął tę uchwałę. Tym samym nie ma potrzeby wprowadzania przedmiotowej zmiany.

		ust. 2 stosuje się odpowiednio. 2. W razie stwierdzenia przez organ nadzoru nieważności uchwały o odmowie zatwierdzenia taryfy, taryfa przekazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia doręczenia wójtowi gminy rozstrzygnięcia nadzorczego”. Ujednolicenie w powyższej regulacji rozwiązań określających organ, któremu doręczane jest rozstrzygnięcie nadzorcze i który – reprezentując gminę – jest zobowiązany do doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego przedsiębiorstwu wodociągowo – kanalizacyjnemu zagwarantuje jednolitość stosowania wprowadzonych rozwiązań, co ma istotne znaczenie ze względu na skutki prawne wiążące się z upływem określonych w projekcie ustawy terminów. Proponowana zmiana jest spójna z art. 31 ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi, że wójt kieruje bieżącymi sprawami gminy oraz reprezentuje ją na zewnątrz.	
56	SEOGWŚ	Brak uwzględnienia postulatów środowiska branżowego dot. uproszczenia procesu zatwierdzania taryf. Proponowane zmiany dotyczące ustalania taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków nie odzwierciedlają licznych postulatów zgłaszanych przez środowisko branżowe dotyczących przede wszystkim uproszczenia procesu taryfikacyjnego. W pkt. 1 oceny skutków regulacji dość dobrze zdiagnozowano występujące problemy finansowe zakładów budżetowych i przedsiębiorstw wod.-kan. związane z trudnościami w zatwierdzaniu taryf. Jednocześnie ustawodawca w przedmiotowym projekcie wprowadza dodatkowe utrudnienia (taryfy progresywne), co stoi w sprzeczności z wcześniejszymi rekomendacjami. Nowa procedura konstruowania taryf oraz składania wniosków taryfowych wydaje się zbyt złożona i biurokratyczna. Nie przewidziano możliwości wprowadzania poprawek lub uzupełnień wniosku taryfowego na etapie uzgadniania, co może znacząco wydłużać lub opóźniać proces taryfikacyjny. Ponadto obecna propozycja przewiduje udział przedsiębiorstwa jedynie na etapie złożenia wniosku do gminy. W dalszej części postępowania przedsiębiorstwa zostały zupełnie pominięte - stronami postępowania są wyłącznie gmina i organ regulacyjny. Brak wprowadzenia do projektu ustawy trybu, w którym na etapie uzgadniania wniosku taryfowego możliwe byłoby przedstawienie dodatkowych wyjaśnień lub korekt przez przedsiębiorstwa, będzie miało negatywny wpływ na sprawność procedowania i efektywne wprowadzanie taryf.	Uwaga częściowo uwzględniona Celem projektowanych regulacji dotyczącej taryfy progresywnej jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np. warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy. Na etapie uzgadniania taryfy zapewniono możliwość aktywnego udziału przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych. Na etapie dokonywania uzgodnienia przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, dysponując uprawnieniami strony, będzie mogło przedstawiać ewentualne dodatkowe wyjaśnienia. Jednak poprawność formalna wniosku będzie weryfikowana na pierwszym etapie przez właściwy organ gminy.
57	SEOGWŚ	Zagrożenia finansowe dla przedsiębiorstw i odbiorców związane z wprowadzeniem taryfy progresywnej.	Uwaga nieuwzględniona

		Proponowane wprowadzenie taryfy progresywnej budzi poważne obawy. Idea wspierania osób zużywających mniej wody wydaje się słuszna, jednak w ocenie SEOGWŚ przedstawiony w projekcie sposób absolutnie się do tego nie przyczyni. W przypadku, gdy rada gminy zdecyduje się na wprowadzenie taryf progresywnych (a jest to wielce prawdopodobne, gdyż będzie to stanowić wyraz troski o mieszkańców i środowisko naturalne), na gminy i przedsiębiorstwa wod.-kan. spadnie szereg nowych obowiązków wynikających z nowych art. 20a-20d, przy czym skutki tych zmian odczują przede wszystkim przedsiębiorstwa. Ustalenie realnej ilości osób zamieszkujących nieruchomości i lokale jest w zasadzie niemożliwe. Dane, którymi dysponują gminy, a które to miałyby być „bazą” dla przedsiębiorstw, są niejednokrotnie nieaktualne. Należy mieć na uwadze, że ceny wody i ścieków w Polsce, stanowią niewielki ułamek dochodu rozporządzalnego Polaków. „Zniżki” dla najbardziej oszczędnych nie będą znaczące, zaowocują natomiast dużym nakładem działań biurokratycznych i co najistotniejsze – mogą destabilizować finanse przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych. Taryfy progresywne będą prowadzić do wzrostu kosztów wody dla odbiorców w wyższych progach zużycia. Szczególnie dotknięte mogą być rodziny wielodzietne oraz firmy, których działalność wiąże się z dużym zużyciem wody, a które są głównymi pracodawcami w gminach.	Celem projektowanych regulacji dotyczącej taryfy progresywnej jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np. warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy. Projekt ustawy wprowadza odpowiednie mechanizmy prawne pozwalające ustalić liczbę osób zamieszkałych w poszczególnych lokalach mieszkalnych oraz budynkach mieszkalnych.
58	SEOGWŚ	Rekomendowane propozycje rozwiązań: 1. Uproszczenie procedur taryfowych – wprowadzenie przejrzystych zasad oraz mechanizmów, które pozwolą przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym na bardziej aktywne uczestnictwo w procesie uzgadniania taryf z organami regulacyjnymi. 2. Rezygnacja z taryfy progresywnej lub jej modyfikacja w taki sposób, aby nie prowadziła do destabilizacji finansowej przedsiębiorstw ani nie obciążała nadmiernie odbiorców wody. 3. Konsultacje z branżą – przeprowadzenie dodatkowych konsultacji z organizacjami branżowymi w celu uwzględnienia realnych potrzeb i wyzwań sektora wodociągowo-kanalizacyjnego. 4. Zachowanie stabilności i przejrzystości przepisów – stworzenie regulacji, które zapewnią przewidywalność finansową i organizacyjną dla przedsiębiorstw, co pozwoli na efektywne planowanie długoterminowych inwestycji w infrastrukturę. Stowarzyszenie realizując swoje cele statutowe wspiera wszelkie inicjatywy mające na celu poprawę jakości środowiska wodnego. Po lekturze	Uwaga częściowo uwzględniona 1. Projekt ustawy został uzupełniony o przepisy wskazujące, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne będzie mogło wnieść skargę do wojewódzkiego sądu-administracyjnego. 2. Celem projektowanych regulacji dotyczącej taryfy progresywnej jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np. warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy. Za opracowanie projektu taryfy uwzględniającej taryfę

		przedmiotowego projektu ustawy mamy duże obawy, że wprowadzone zmiany wpłyną negatywnie na kondycję finansową przedsiębiorstw wod.-kan. zamiast prowadzić do stabilizacji sektora. Należy mieć na uwadze, że przed branżą stoją liczne wyzwania, w szczególności związane z dostosowaniem obiektów i technologii do zapisów wynikających z dyrektywy wodnej i dyrektywy ściekowej. Aby dobrze przygotować się do kluczowych i kosztownych inwestycji pozycja finansowa firm wodociągowych powinna być stabilna. Liczymy na uwzględnienie powyższych uwag i propozycji w dalszych pracach nad projektem ustawy, co pozwoli na wypracowanie rozwiązań korzystnych zarówno dla przedsiębiorstw, jak i odbiorców usług wodociągowych.	progresywną będzie odpowiedzialne przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. 3. Przeprowadzono dodatkowe konsultacje z Radą Dialogu Społecznego, w tym NSZZ Solidarność. 4. Projekt ustawy przez uwzględnienie licznych postulatów i uwag został doprecyzowany.
59	SGiPW	Funkcjonujący od 2018 roku system ustalania taryf wodno – kanalizacyjnych, w opinii branży oraz samorządów lokalnych, spowodował zapaść finansową przedsiębiorstw odpowiedzialnych za dostarczanie wody i odbiór nieczystości ciekłych. Stąd liczyliśmy na daleko idące zmiany, które pozwoliłyby na zwiększenie swobody w ustalaniu zasad dostarczania usług, adekwatnych do uwarunkowań i wyzwań rynkowych i inwestycyjnych. Po przeanalizowaniu proponowanych zmian do ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz ustawy - Prawo wodne, z punktu widzenia przedsiębiorstw wodno - kanalizacyjnych oraz samorządów lokalnych, pozytywnie należy ocenić zmiany polegające na przeniesieniu kompetencji zatwierdzania taryf wod-kan na poziom gminy. Niemniej jednak, odczuwamy uzasadnioną obawę, czy nowy akt prawny nie spowoduje jeszcze większego wydłużenia czasu zatwierdzenia taryfy, ze względu na konieczność zweryfikowania jej najpierw przez wójta/burmistrza/prezydenta, a następnie podjęcia stosownej uchwały przez radę gminy, a w międzyczasie jeszcze obligatoryjne lub fakultatywne uzyskanie opinii RZGW. Należy się spodziewać, że implementacja znowelizowanych zapisów ustawy, spowoduje lawinowy wzrost spraw kierowanych do Regionalnych Zarządów Gospodarki Wodnej - aktualnie regulator proceduje wnioski taryfowe raz na 3 lata. Po zmianie wnioski procedowane będą w większości przypadków co roku. Sytuacja taka może doprowadzić do paraliżu rozpatrywania i opiniowania wniosków taryfowych. Aktualnie RZGW ma 45 dniowy termin rozpatrywania wniosku, po którym taryfy wchodzi w życie z mocy prawa. W nowym rozwiązaniu termin ten został utrzymany, jednak jego przekroczenie nie wywołuje żadnego skutku prawnego poza potencjalną sankcją nałożoną na RZGW w postaci 100 zł za każdy dzień opóźnienia. Dla uzyskania płynności ustalanych taryf uważamy, że powinien zostać przyjęty zapis, iż po upływie terminu 45 dni, powinniśmy mieć do czynienia z automatyczną opinią pozytywną. Warto Zwrócić uwagę	Uwaga wyjaśniona W projekcie ustawy wprowadzono szereg mechanizmów, które mają doprowadzić do usprawnienia procesu zatwierdzania taryf, w tym m.in. kary dla organu regulacyjnego za nieterminowe dokonywanie uzgodnień, rezygnacja z trybu odwoławczego w ramach postępowania administracyjnego w przypadku zaskarżenia uzgodnienia organu regulacyjnego. W projekcie ustawy zakłada się wprowadzenie rozwiązania, które zapewni, że w przypadku niedochowania terminu przez organ zatwierdzający taryfę, dotychczasowa taryfa obowiązuje nadal.

		na fakt, iż ostatecznie w większości przypadków wnioski taryfowe weryfikowane będą dwukrotnie (RZGW oraz organy gminy). Aktualnie weryfikacja jest jedna. Zatem należy się liczyć z wydłużeniem okresu procedowania wniosków taryfowych. Ponadto podejście RZGW oraz organów gminy niekoniecznie musi być spójne - a to na organach gminy ciąży obowiązek zapewnienia dostaw wody.	
60	SGiPW	Większość wniosków taryfowych będzie kierowana do opinii w sposób obligatoryjny (po przekroczeniu wzrostu inflacyjnego lub 15% wskaźnika), ponieważ nastąpi przekroczenie ww. parametrów ze względu na: • Dotychczasowe niedoszacowanie taryf (często na podstawie dotychczasowej praktyki regulatora) • Skalę planowanych inwestycji • Zmianę reguł opodatkowania w zakresie budynków i budowli • Wzrostu płacy minimalnej i presją płacową Warto zwrócić uwagę na fakt, że zarówno wzrost inflacyjny jak i wskaźnik 15% nie są wystarczająco zdefiniowane w projekcie ustawy. Nie określa się bowiem jak ustalić wzrost inflacyjny w sytuacji, w której we wniosku trzeba się odnieść do okresu taryfowego, który nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Natomiast w stosunku do 15% wskaźnika nie zostało określone jak liczy się średnie ceny (czy jest to średnia z poszczególnych okresów taryfowych, czy też średnia dla poszczególnych grup odbiorców).	Uwaga częściowo uwzględniona Należy wskazać, że mniejsza część wniosków będzie wymagała uzgodnienia. Wynika to z faktu, że uzgodnienie będzie wymagane tylko w przypadku większej zmiany taryfy. Doprecyzowano przepisy w zakresie jednoznacznego określenia sposobu ustalania 15% wzrostu cen oraz zrezygnowano z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”.
61	SGiPW	Warto również krytycznie spojrzeć na zaproponowaną przez nowelizację możliwość wprowadzenia taryf progresywnych. Woda jest zasobem niezbędnym do życia jednocześnie najtaniej dostarczanym medium. Pomimo relatywnie nieswoich kosztów, nie może być dostarczona za darmo. Możliwość regulowania rachunków za wodę przez osoby żyjące poniżej progu ubóstwa, powinna być zadaniem realizowanym w ramach polityki społecznej, a nie poprzez branżę wodociągową. Warto podkreślić fakt, że przedsiębiorstwa wodociągowe nie posiadają informacji o ilości osób zamieszkujących daną nieruchomość. Deklaracje składane w celu ustalenia opłaty za odpady komunalne nie będą mogły być wykorzystywane w każdym przypadku, ponieważ istnieją nieruchomości, gdzie jest jedna deklaracja za odpady, a kilka liczników na wodę (pomijamy kwestie kosztów związanych z dostosowaniem programu do naliczania opłat do nowych wymogów). Na marginesie warto dodać, że zakres działania wielu przedsiębiorstw nie pokrywa się z obszarami gmin (jedna gmina jest obsługiwana przez kilka przedsiębiorstw i odwrotnie jedno przedsiębiorstwo może zaopatrywać części lub całości kilku gmin. Konieczność składania deklaracji w przedsiębiorstwie nałoży na branżę kolejne obowiązki i skomplikuje system, być może zachęcając klientów do	Uwaga nieuwzględniona Celem projektowanych regulacji dotyczącej taryfy progresywnej jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np. warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy.

		oszustwa (warto tutaj przypomnieć kwestie dodatku węglowego i geometryczny przyrost gospodarstw domowych).	
62	SGiPW	Podejmując dyskusję na temat optymalnych rozwiązań, warto rozważyć wprowadzenie zmiany dotyczącej terminu wejścia w życie zatwierdzonej taryfy, np. od pierwszego dnia miesiąca następującego po zatwierdzeniu taryfy. Obecnie zatwierdzona taryfa wchodzi w życie 7 dni po opublikowaniu jej na stronie internetowej RZGW, a na opublikowanie RZGW ma również 7 dni. Powoduje to po pierwsze niepewność, kiedy powinna ona zacząć obowiązywać, a po drugie wchodzi w życie w dowolnym dniu miesiąca, co często budzi wątpliwości odbiorców. W przypadku podjęcia przez radę gminy uchwały przewidującej obowiązek zróżnicowania cen i stawek opłat określonych w taryfie w zależności od liczby osób zamieszkujących w poszczególnych nieruchomościach, przedsiębiorstwo będzie miało rok na opracowanie taryfy i wystąpienie z wnioskiem o jej zatwierdzenie. Do skomplikowanego procesu zatwierdzania taryfy dochodzi więc jeszcze jeden aspekt, inicjujący całe postępowanie, bez woli przedsiębiorstwa, nawet w okresie obowiązywania taryfy. Jednocześnie nie jest jasna sytuacja jaka taryfa powinna obowiązywać, gdy przedsiębiorstwo wod-kan zaopatruje odbiorców z terenu różnych gmin, w których rady podjęły różne decyzje (o przyjęciu taryfy progresywnej lub jej nieprzyjęciu). Jednocześnie, skoro część odbiorców usług ma płacić mniej za ich otrzymywanie, to zastanawiamy się jak ochronić pozostałych odbiorców przed „nieuzasadnionym wzrostem cen” ponieważ przedsiębiorstwo będzie musiało pokryć stratę wynikającą z tańszej sprzedaży wody dla gospodarstw domowych, z przychodów pozyskiwanych od pozostałych klientów. Na branżę wodociągową nakładane są kolejne obowiązki wraz z koniecznością spełnienia norm określonych we wprowadzanych przepisach. W najbliższych latach konieczne będzie wdrożenie dyrektywy ściekowej (według szacunków Izby Gospodarczej Wodociągi Polskie koszt przedsięwzięcia wyniesie od 50 do 100 mld zł), nowych przepisów dyrektywy w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, wprowadzenie nowych działań dotyczących zarządzania ryzykiem, wdrożeniem dyrektywy NIS2 z implementacją w postaci nowelizacji ustawy o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa. Nawet w przypadku pozyskania środków na przeprowadzenie niezbędnych inwestycji na przedsiębiorstwie ciąży obowiązek utrzymania budowanej infrastruktury, pozyskanie kolejnych	Uwaga nieuwzględniona Obecnie przepisy nie wprowadzają ograniczeń co do określenia początku terminu obowiązywania taryfy. Tym samym może ona zacząć obowiązywać od pierwszego dnia miesiąca. Mając jednak na uwadze potrzebę szybszego dostosowania obowiązujących taryf do zmieniających się okoliczności – nie jest zasadne ograniczanie swobody przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych w tym zakresie. W odniesieniu do ochrony pozostałych odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem cen należy wskazać, że wzrost cen może nastąpić (ale nie musi) dla odbiorców, który wykorzystują wodę w nadmiarze, np. do napełniania basenów ogrodowych. W ocenie projektodawcy takie rozwiązanie spowoduje także, że tacy odbiorcy również zaczną oszczędzać wodę co przełoży się na niższe rachunki. W projekcie ustawy zaproponowano regulacje, które pozwolą zachować w przedsiębiorstwie wodociągowo-kanalizacyjnym zyski z przeznaczeniem ich na działalność statutową przedsiębiorstwa.

		specjalistów pracujących zgodnie ze standardami wytyczonymi w nowych przepisach. Według ankiety opracowanej przez Izbę Gospodarczą Wodociągi Polskie, 21% przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych odnotowało w 2024 roku zysk, a 79% odnotowało stratę. Podsumowując analizę zaproponowanych rozwiązań, obawiamy się, że na tej podstawie trudno będzie udźwignąć bieżące koszty funkcjonowania przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych, co tym samym uniemożliwi powrót do płynności finansowej, która pozwoli na efektywne funkcjonowanie przedsiębiorstw wodno – kanalizacyjnych.	
63	SWWM	Podnoszony wielokrotnie temat niewłaściwego sposobu wywiązywania się PGW Wody Polskie z roli regulatora zatwierdzającego taryfy za wodę i ścieki został w rozwiązaniach pominięty, a projekt dodatkowo ten proces komplikuje. W tym zakresie podnoszone były zarzuty dotyczące: 1) zbyt długiego okresu zatwierdzania taryf przez PGW Wody Polskie (w ramach procedury administracyjnej obejmującej 2 instancje administracyjne); 2) arbitralnego rozpatrywania wniosków bez uwzględnienia potrzeb przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, np. w zakresie niezbędnych inwestycji oraz potrzeb realizacji pozostałych zadań. Według założeń nowelizacji, przedsiębiorstwa będą podwójnie weryfikowane, tak przez PGW Wody Polskie jak i organy gminy - obawiamy się, że założenia, co do polityki taryfowej tych podmiotów na poszczególne kwestie, mogą być sprzeczne. Natomiast w odniesieniu do zasad różnicowania cen i stawek opłat, a także ustalania struktury taryfowej decydować powinno przedsiębiorstwo, oczywiście przy zachowaniu ogólnej zasady zakazu subsydiowania skrośnego. Odnosząc się do kwestii przywrócenia kompetencji zatwierdzania taryf do rad gmin, zaznaczamy, że organem weryfikującym powinien wyłącznie być wójt, burmistrz, prezydent. Dodatkowo, wydzielenie w projekcie Ustawy, planowanych wzrostów odnoszących się oddzielnie do wody i ścieków powoduje, że wzrost jednej z cen: wody lub ścieków, ponad dopuszczany wskaźnik, wymagał będzie uzgodnienia całej taryfy przez organ regulacyjny. Zatem, modyfikacja zapisów projektu ustawy jest iluzoryczną, ponieważ bez względu na przewidywany wzrost cen i stawek, organ regulacyjny uczestniczy w procesie zatwierdzania taryfy.	Uwaga nieuwzględniona Głównymi kierunkami zmian projektu ustawy są częściowy powrót do uregulowań obowiązujących przed wejściem w życie przepisów nowelizujących ustawę o zbiorowym w 2018 r., obejmujące w szczególności: a) przywrócenie radzie gminy kompetencji w zakresie zatwierdzania taryf za wodę i ścieki, b) zatwierdzanie taryfy w drodze uchwały rady gminy, a nie w drodze decyzji administracyjnej, co wyklucza tryb odwoławczy. Jednocześnie przedmiotowe rozwiązania realizują wnioski Najwyższej Izby Kontroli z kontroli pn. „Kształtowanie cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków”, Nr ewid. 20/2016/P/15/101/LSZ, które zakładają wprowadzenie odpowiednich instrumentów prawnych, które zapewnią ochronę społeczności lokalnych przed nieuzasadnioną zmianą cen i ograniczą problem potencjalnego konfliktu interesów w zakresie zatwierdzania taryf. Zgodnie z wnioskiem NIK należy ustanowić funkcję zewnętrznego regulatora rynku na poziomie centralnym lub regionalnym, do którego zadań należałaby np. analiza ekonometryczna prowadzona w oparciu o dane uzyskiwane z przedsiębiorstw wodociągowo--kanalizacyjnych. Miałaby ona na celu ustalanie wieloletnich limitów taryf w układzie regionalnym z uwzględnieniem kategoryzacji gmin. Organ regulacyjny będzie uczestniczył w procesie zatwierdzania taryf tylko w sytuacjach wyjątkowych – znacznych zmian w zakresie cen i stawek opłat.

64	SWWM	Proponowane przepisy nie przewidują również interakcji pomiędzy organem regulacyjnym a przedsiębiorstwem w procesie uzgadniania - stronami postępowania o uzgodnienie jest wyłącznie gmina i organ. Procedura wyklucza poprawki i uzupełnienia wniosku na etapie uzgadniania, co uniemożliwia merytoryczną obronę procedowania wniosku taryfowego, komplikuje sytuację przedsiębiorstwa, a ponadto okres zatwierdzania taryf zamiast skrócony został automatycznie wydłużony. Może to narażać firmy na poważne straty finansowe. Takie rozwiązania pogłębią trudną już sytuację wielu przedsiębiorstw wodociągowo kanalizacyjnych. Przewidywany w projekcie ustawy wzrost inflacyjny jest zdefiniowany jako „suma wysokości średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, ustalona za każdy rok obowiązywania dotychczasowej taryfy” lecz przedsiębiorstwo nie składa wniosków taryfowych w okresie roku kalendarzowego, tylko w okresie 12 miesięcy obowiązywania taryfy. Dodatkowo, w przypadku wzrostu cen i stawek opłat o mniej niż wzrost inflacyjny i 15% względem średnich cen i stawek opłat taryfy dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę obowiązujących w okresie 3 lat bezpośrednio poprzedzających okres rozpoczęcia obowiązywania nowej taryfy, pozostawiona jest możliwość wystąpienia przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do organu regulacyjnego o opinię, dotyczącą projektu taryfy w zakresie, o którym mowa w art. 24ba ust 3. Istnieje potencjalna obawa, że Rada Gminy powołując się na brak uzgodnienia z regulatorem może odmówić zatwierdzenia taryfy. Założenie przewidziane w projekcie noweli tj. ograniczenie kosztów w postaci zniesienia opłaty za zatwierdzenie taryfy, nie uzdrowi i nie przywróci płynności finansowej firmom stojącym na krawędzi jej utraty.	Uwaga częściowo uwzględniona Odmowa uzgodnienia wniosku o zatwierdzenie taryfy przez organ regulacyjny następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie, jednak przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub wójt (burmistrz, prezydent miasta), niezadowolone z postanowienia może wnieść skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Doprecyzowano, że w postępowaniu w sprawie uzgodnienia projektu taryfy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne uczestniczy na prawach strony. Ponadto doprecyzowano przepisy w zakresie jednoznacznego określenia sposobu ustalania 15% wzrostu cen oraz zrezygnowano z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”.
65	SWWM	Odnosnie wprowadzenia do ustawy możliwości uchwalania taryf progresywnych, na dzień dzisiejszy uważamy, że to jest niewykonalne, chociażby z uwagi na fakt, że gmina nie posiada wiedzy o liczbie osób zamieszkujących w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych oraz lokalach mieszkalnych, a już na pewno nie ma narzędzi do bieżącej aktualizacji tych informacji. Zauważamy także brak uregulowań, dotyczących odpowiedzialności za składanie nieprawdziwych oświadczeń w sprawie ilości osób zamieszkujących daną nieruchomość, co w konsekwencji naraża przedsiębiorstwo na ponoszenie	Uwaga nieuwzględniona Celem projektowanych regulacji dotyczącej taryfy progresywnej jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np.

		strat w związku z ich nieprawdziwym zawyżaniem. W projekcie nie ma też uregulowania, jak postępować w przypadkach budynków wielokokalowych, gdzie odbiorcy są rozliczani indywidualnie przez przedsiębiorstwo, a jak gdzie odbiorcą usług jest spółdzielnia mieszkaniowa lub wspólnota. Wprowadzenie stawek progresywnych spowoduje zmniejszenie przychodów przedsiębiorstwa ze sprzedaży wody i ścieków z uwagi na ryzyko ograniczenia zużycia wody przez mieszkańców. Propozycja taryfy progresywnej jest niczym innym jak wprowadzenie modyfikacji pomysłu Ministerstwa „pierwszy m³ wody za 0 złotych”.	warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy. Projekt ustawy zakłada przyznanie gminie odpowiednich instrumentów prawnych pozwalających ustalić liczbę osób zamieszkujących w poszczególnych lokalach mieszkalnych i budynkach mieszkalnych. Podanie nieprawdziwych danych dla ustalenia taryfy dotyczącej zaopatrzenia w wodę może skutkować zmianą wysokości opłat naliczanych za odpady komunalne. Gmina w tym zakresie może zwiększyć opłaty. Zatem nie będzie zasadne dla mieszkańca zawyżanie liczby osób zamieszkujących w danej nieruchomości bowiem skutkować to może podniesieniem opłat za odpady komunalne.
66	SWWM	Zabrakło także w projekcie ustawy odniesienia się ustawodawcy do zagadnienia opiniowania projektu wieloletnich planów rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych. Za realizację potrzeb zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków odpowiada lokalny samorząd, który przy podejmowaniu decyzji akceptacji planu ma prawo uwzględniać wzrost kosztów wynikających z realizacji tych zadań w taryfie. Innymi słowy to samorządy wiedzą i znają potrzeby swoich mieszkańców. Obowiązujące w obecnej ustawie podejście globalne (opiniowanie przez PGW Wody Polskie) jest błędne. To rada gminy czy miasta decyduje jakie inwestycje przedsiębiorstwo powinno wykonać dla poprawy komfortu życia swoich mieszkańców. Z drugiej strony obecna opinia PGW Wody Polskie komplikuje i utrudnia skomplikowany proces zatwierdzania taryfy.	Uwaga nieuwzględniona Przedmiotowe kwestie wykraczają poza zakres projektowanych zmian. Kwestia opiniowania projektu wieloletnich planów rozwoju i modernizacji nie jest związana z planowanymi zmianami – mającymi na celu przede wszystkim przywrócić radzie gminy kompetencji do zatwierdzania taryf.
67	SWWM	Ważnym aspektem, którego aktualnie brakuje w przepisach, jest uregulowanie kwestii opłat za deszczówkę. Element ten mogłoby zostać zawarty w nowelizowanej Ustawie.	Uwaga nieuwzględniona Przedmiotowe kwestie wykraczają poza zakres projektowanych zmian i nie są z nimi związane.
68	SWWM	Podzielamy opinię Izby Gospodarczej „Wodociągi Polskie”, że w projekcie ustawy, procedura konstruowania taryf i zatwierdzania wniosku taryfowego wydaje się nadmiernie i niepotrzebnie skomplikowana.	Uwaga nieuwzględniona. Przepisy projektu ustawy zostały odpowiednio doprecyzowane by zapewnić prostotę procedury zatwierdzania taryf.

69	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 2 projektu ustawy w zakresie brzmienia dodanego art. 20a. ust. 3 Wskazując termin w jakim przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ma opracować zestawienie dotyczące danych wnioskowanych przez radę gminy posłużono się określeniem „niezwłocznie”. Termin „niezwłocznie” ma charakter względny, który rozumie się w potocznym brzmieniu jako taki, który powinien nastąpić w jak najszybszym czasie bez zbędnej zwłoki, ale nie określa konkretnej liczby dni. Zasadnym wydaje się zmienić termin na termin wskazany liczbą dni. Ponadto z proponowanej zmiany nie wynika, czym będzie skutkować ewentualna informacja przekazana radzie gminy przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne o braku możliwości opracowania wnioskowanych zestawień z uwagi na brak danych.	Uwaga częściowo uwzględniona Pozostawiono w projekcie ustawy zwrot niezwłocznie, jednak dodatkowo określono także maksymalny termin opracowania przedmiotowego zestawienia. Informacje przekazane przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne mają ułatwić radzie gminy podjąć decyzję co do ewentualnego wprowadzenia taryfy progresywnej. Natomiast informacja o braku danych ma mieć wyłącznie charakter informacyjny – pozwolić radzie gminy dalej podejmować czynności a nie oczekiwać na merytoryczne stanowisko przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.
70	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 4 projektu ustawy w zakresie brzmienia dodanego art. 24ba. ust. 1 pkt 1 i pkt 3 Mając na uwadze fakt, że proponowane rozwiązania dotyczące zatwierdzenia taryfy przez radę gminy, po uzgodnieniu projektu taryfy z organem regulacyjnym, są takie same dla przypadków dotyczących zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków, zasadne jest aby połączyć pkt 1 i 3.	Uwaga nieuwzględniona Projektowana regulacja wskazuje na potrzebę uzgodnienia projektu taryfy z organem regulacyjnym w określonych przypadkach. Dla zachowania przejrzystości przepisu uwaga nie została uwzględniona. Przepisy pkt 1 i 3 przewidują dwa odrębne przypadki dlatego znajdują się w odrębnych jednostkach redakcyjnych.
71	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 4 projektu ustawy w zakresie brzmienia dodanego art. 24bb. ust. 2 Zgodnie z proponowaną zmianą w przypadku zwrotu wniosku o zatwierdzenie taryfy, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne składa, za pośrednictwem wójta (burmistrza, prezydenta miasta), do rady gminy nowy wniosek o zatwierdzenie taryfy uwzględniający stanowisko organu regulacyjnego. Zasadnym wydaje się w tym przypadku, aby wskazać konkretny termin (w liczbie dni) dla przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, w którym będzie ono zobowiązane złożyć do rady gminy nowy wniosek.	Uwaga nieuwzględniona Po zwrocie wniosku o zatwierdzenie taryf – w zależności od liczby elementów wniosku wymagających poprawy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może potrzebować od kilku dni a nawet do kilkudziesięciu. Tym samym nie jest celowe określanie terminu ponownego wystąpienia z wnioskiem taryfowym.
72	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 6 projektu ustawy w zakresie brzmienia dodanego art. 24cb. ust. 4 pkt 2 Z proponowanej zmiany wynika, że rada gminy może odmówić zatwierdzenia taryfy, jeżeli ze stanowiska organu regulacyjnego wynika, że taryfa nie powinna być zatwierdzona. Użycie określenia „stanowiska organu regulacyjnego” może odnosić się zarówno do opinii jak i uzgodnienia, które jest uprawniony wydać ten organ. Jednak zaznaczyć należy, że uzgodnienie ma charakter wiążący dla organu gminy, albowiem jego brak skutkuje niemożnością zatwierdzenia taryfy przez radę gminy, zaś opinia organu	Uwaga częściowo uwzględniona Projektowana ustawa została doprecyzowana – przez rezygnację ze zwrotu „stanowiska” na rzecz jednoznacznego wskazania rodzaju takiego stanowiska (opinii albo uzgodnienia). Należy wskazać, że w przypadku wydania negatywnej opinii przez organ regulacyjny, rada gminy nie jest związana takim stanowiskiem ale może je uwzględnić i na

		regulacyjnego ma charakter niewiążący. Zatem zasadnym jest aby ww. zmiana uwzględniała możliwość odmowy przez radę gminy zatwierdzenia taryfy tylko w przypadku, gdy z opinii organu regulacyjnego będzie wynikać, że taryfa nie powinna być zatwierdzona, gdyż w przypadku braku uzasadnienia rada jest związana stanowiskiem organu regulacyjnego.	takiej podstawie odmówić uzgodnienia taryfy. Decyzja w tym przypadku będzie należała do rady gminy.
73	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 6 projektu ustawy w zakresie brzmienia dodanego art. 24cc. Wprowadzana zmiana zakłada, że jeżeli rada gminy nie podejmie uchwały w terminie określonym w art. 24cb. ust. 2, taryfa przekazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy wchodzi w życie po upływie 120 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy. Natomiast z treści art. 24bc. ust. 4 i 5 wynika, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) przekazuje do rady gminy wnioski o zatwierdzenie taryfy wraz z rekomendacjami, z których może wynikać, że rekomenduje on odmowę zatwierdzenia taryfy. Zatem może wystąpić przypadek, gdy rada gminy nie podejmie uchwały w terminie wskazanym w art. 24cb. ust. 2, a w życie wejdzie taryfa przekazana wraz z wnioskiem przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta), co do której wydał on rekomendację odmowy jej zatwierdzenia.	Uwaga uwzględniona Projekt ustawy został odpowiednio zmieniony w zakresie ustalenia terminu, od którego wchodzi w życie nowa taryfa w przypadku braku jej zatwierdzenia w terminie.
74	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 6 projektu ustawy w zakresie brzmienia dodanego art. 24cd. ust. 1 Proponowana zmiana zakłada obowiązek doręczania rozstrzygnięcia nadzorczego przez organ nadzoru przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu, w przypadku gdy stwierdzi nieważność uchwały o zatwierdzeniu taryfy, co przeczy ustalonej w przepisach ustawy o samorządzie gminnym ogólnej zasadzie, zgodnie z którą stwierdzenie nieważności uchwały przez organ nadzoru, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego organowi, który wydał wadliwy akt prawny, tj. radzie gminy. Zatem wprowadzenie obowiązku doręczania rozstrzygnięcia nadzorczego przedsiębiorstwu, które nie jest w tym przypadku organem, podejmującym kwestionowaną uchwałę zdaje się być niezasadne, albowiem może stwarzać trudności chociażby w kwestii liczenia terminu 30 dni jaki przysługuje gminie do zaskarżenia rozstrzygnięcia nadzorczego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Zachodzi ponadto wątpliwość czy rozstrzygnięcie nadzorcze w takim przypadku miałyby być doręczane przez organ nadzoru dwutorowo, tzn. równocześnie gminie i przedsiębiorstwu.	Uwaga uwzględniona Przedmiotowy przepis (art. 24cd ust. 1) dotyczy kwestii liczenia terminu przedłużenia obowiązywania dotychczasowej taryfy. Jednak mając na uwadze, że rozstrzygnięcia nadzorcze są doręczane organom gminy – od przedmiotowej czynności prawnej uzależniono rozpoczęcie biegu terminu wskazane w ww. przepisie.
75	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 9 projektu ustawy w zakresie brzmienia zmienianego art. 24f. Zgodnie z proponowaną zmianą zatwierdzona taryfa ma wchodzić w życie po upływie 7 dni od dnia jej ogłoszenia. Uchwała w sprawie zatwierdzenia taryfy jest aktem prawa miejscowego, zatem przy jej ogłaszaniu należy stosować regulacje zawarte w art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów	Uwaga nieuwzględniona Projektowany przepis (art. 24f) nie jest niezgodny z przepisami art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych

		normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, zgodnie z którym akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych, wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ich ogłoszenia, chyba, że dany akt normatywny określi termin dłuższy. Tylko w uzasadnionych przypadkach akty te mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż 14 dni. W świetle powyższego proponowany zapis jest niezgodny z ogólnie obowiązującą zasadą dotyczącą aktów prawa miejscowego.	aktów prawnych. Przedmiot przepis ww. ustawy wprowadza pewną zasadę dotyczącą ustalania terminów wejścia w życie poszczególnych aktów prawnych. Jednak dopuszczalne są od tej zasady wyjątki o czym ten przepis sam stanowi. Tym samym przedmiotowe rozwiązanie należy uznać za dopuszczalne, gdyż mieści się w granicach prawnie dopuszczalnych wyjątków.
76	Podkarpacki Urząd Wojewódzki	W art. 1 pkt 16 projektu ustawy w zakresie brzmienia dodanego art. 29a Zmiana przewiduje, iż w przypadku braku dokonania uzgodnienia projektu taryfy w wymaganym terminie albo zwrotu wniosku o zatwierdzenie taryfy do wnioskodawcy, na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wymierza właściwemu organowi regulacyjnemu w drodze decyzji, na którą przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, karę w wysokości 100 zł za każdy dzień opóźnienia. Jednak zgodnie z dodanym art. 24bb. ust. 1 zwrotu wniosku o zatwierdzenie taryfy do wnioskodawcy dokonuje wójt (burmistrz, prezydent miasta), a kara ma zostać nałożona na organ regulacyjny. Powstaje wątpliwość czy jeśli wójt (burmistrz, prezydent miasta) w wymaganym terminie nie zwróci wniosku do wnioskodawcy, powinien on wystąpić do ministra o nałożenie kary na organ regulacyjny. Ponadto w przepisach nie został określony termin w jakim wniosek ma zostać zwrócony przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do wnioskodawcy. Art. 24ba. ust. 4 zmienianej ustawy określa jedynie termin na wydanie uzgodnienia przez organ regulacyjny, który wynosi 45 dni od dnia otrzymania wniosku. Zatem jeżeli kara ma być nakładana na organ regulacyjny zasadnym jest aby została wymierzana w przypadku braku dokonania uzgodnienia lub braku wydania odmowy uzgodnienia w terminie, o którym mowa w art. 24ba. ust. 4.	Uwaga częściowo uwzględniona Przedmiotowy przepis uległ zmianie. Aktualne brzmienie przepisu: W przypadku braku wydania postanowienia w przedmiocie uzgodnienia projektu taryfy w terminie, o którym mowa w art. 24ba ust. 4, na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wymierza właściwemu organowi regulacyjnemu, w drodze decyzji, na którą przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, karę w wysokości 100 zł za każdy dzień opóźnienia. Jednocześnie z projektowanych przepisów jednoznacznie wynika konkretny termin na uzgodnienie taryfy przez organ regulacyjny.
77	Mazowiecki Urząd Wojewódzki	Uwaga ogólna - projekt ustawy zakłada, że rada gminy będzie przyjmować kilka nowych typów uchwał: a) uchwałę, będącą aktem prawa miejscowego, ustalającą obowiązek zróżnicowania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne cen i stawek opłat określonych w taryfie dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę (art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zwanej dalej „ustawą zmienianej w art. 1 projektu ustawy), b) uchwałę w sprawie wystąpienia z wnioskiem do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego o przekazanie informacji na temat ilości dostarczanej wody do poszczególnych nieruchomości, szacunkowych danych dotyczących średniej ilości dostarczanej wody do poszczególnych	Uwaga nieuwzględniona. W sytuacji opisanej w lit. c zmieniono organ właściwy do wystąpienia do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Tym samym w tym przypadku nie będzie potrzeby kontroli uchwał rady gminy. Dodatkowo uchwała z lit. a i b – mogą się pojawić tylko i wyłącznie w przypadku zamiaru wprowadzenia taryfy progresywnej przez radę gminy. Przedmiotowe uchwały mają charakter jednorazowy i nie powinny powodować stałego zwiększenia zaangażowania wojewody. Jedyna stała kontrola wojewody będzie dotyczyła uchwały

	nieruchomości, w tym także z podziałem na poszczególne grupy odbiorców oraz założeń dotyczących średniego zużycia wody przez gospodarstwo domowe lub średniego zużycia wody przez osobę w gospodarstwie domowym (art. 20a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy), c) uchwałę w sprawie przekazania do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego zestawienia dotyczącego liczby osób zamieszkujących w danej nieruchomości mieszkalnej lub lokalu mieszkalnym, stanowiącego podstawę opracowania projektu taryfy (art. 20c ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy), d) uchwałę o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy (art. 24cb ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy). Zgodnie z art. 86 w związku z art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465, z późn. zm.), zwanej dalej „u.s.g.”, wojewoda ma możliwość stwierdzenia nieważności uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego, a jedynym kryterium oceny jest zgodność aktu z prawem (legalność). Nadzór jest szczególnym rodzajem ingerencji organów administracji publicznej w działalność samorządową, mającym na celu jej weryfikację. Ingerencja ta ma ściśle wyznaczone granice i nie może naruszać przyznanych gminie praw. Wymóg zgodności z prawem oznacza, że działalność samorządu oceniana jest pod kątem przestrzegania przepisów powszechnie obowiązujących, mających charakter zarówno ustrojowy, jak i materialny czy proceduralny. Jednocześnie wyłączono możliwość opierania ingerencji nadzorczych na negatywnej ocenie celowości, gospodarności czy rzetelności działań samorządu, a także badania ewentualnego naruszenia uprawnień lub interesu prawnego osób trzecich. Wobec powyższego należy zauważyć, że o ile wojewoda został wymieniony w OSR wśród podmiotów, na które oddziałuje projekt, to został całkowicie pominięty w zakresie oceny wpływu na sektor finansów publicznych. Innymi słowy przypisane zadanie, wymagające także wiedzy specjalistycznej w zakresie oceny zgodności z prawem uchwał rad gmin w kontekście zarówno merytorycznym jak i proceduralnym, zostało przypisane bez zapewnienia stosownych środków na jego realizację. Regulacje taryf, a w szczególności przewidywane podniesienie cen, będzie także implikować liczne wystąpienia do wojewody, jako organu nadzoru, osób i podmiotów dotkniętych podwyżkami, które to sygnały w sprawie nadzoru wymagają analizy i udzielenia indywidualnej odpowiedzi;	w sprawie zatwierdzenia taryfy. Jednak taryfy, co do zasady, będą zatwierdzane raz na 3 lata, a w wyjątkowych sytuacjach raz na rok. W związku z powyższym w ocenie projektodawcy liczba spraw przypisanych wojewodzie w sposób opisany powyżej nie powoduje potrzeby zabezpieczenia środków finansowych w ww. zakresie wojewodzie.
--	--	---

78	Mazowiecki Urząd Wojewódzki	Uwagi szczegółowe - proponuje się rozważyć, czy zadanie przypisane radzie gminy w art. 20a ust. 2 i art. 20c ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy nie ma w istocie charakteru czysto wykonawczego i nie powinno zostać przypisane wójtowi gminy. Uzasadnienie: Przywołany przepis nie wskazuje literalnie uchwały, jednak uchwała jest jedyną prawną formą działania administracji, w której są podejmowane rozstrzygnięcia przez organy kolegialne, przy czym każda uchwała winna być podjęta przez organ kolegialny gminy w drodze głosowania. Koniecznym jest więc przesądzenie, czy wystąpienie z wnioskiem do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz przekazanie temu przedsiębiorstwu zestawienia wymagają aktywności organu stanowiącego, działającego kolegialnie w trybie sesyjnym	Uwaga częściowo uwzględniona W art. 20c przypisano odpowiednie kompetencje wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta). Natomiast w przypadku, o którym mowa w art. 20a ust. 2, z uwagi na fakt, że decyzje o ewentualnym wystąpieniu musi podjąć rada gminy – przesądzono, że rada gminy występuje za pośrednictwem wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.
79	Mazowiecki Urząd Wojewódzki	w art. 20a ust. 4 pkt 4 oraz art. 20b ust. 1 pkt 2 i ust. 2 - 4 ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy projektodawca wskazuje na deklarację na temat liczby osób zamieszkałych w nieruchomości mieszkalnej lub w lokalu mieszkalnym, przypisując radzie gminy z jednej strony obowiązek ustalenia terminu jej złożenia, a z drugiej strony całkowicie pomijając kwestie ustalenia wzoru takiej deklaracji. Uzasadnienie: Tak sformułowany przepis może utrudnić ocenę nadzorczą uchwał, bowiem praktyka gmin wskazuje na tendencję regulowania wzorów na poziomie uchwał, motywowaną jednolitością działań organizacyjnych. Na marginesie wskazuję, że kwestia kosztów obsługi organizacyjnej systemu ustalania taryf w tym zakresie w odniesieniu do samorządów także została pominięta w OSR;	Uwaga uwzględniona Projekt ustawy został uzupełniony o regulacje dotyczące wzoru deklaracji.
80	Mazowiecki Urząd Wojewódzki	Proponuje się nadanie, art. 24cb ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy, brzmienia: „1. Rada gminy podejmuje niezwłocznie, uchwałę o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy mając na uwadze wyniki oceny, weryfikacji lub analizy, o której mowa w art. 24ca ust. 1, rekomendacje wójta, (burmistrza, prezydenta miasta), a także własną ocenę w tym zakresie, którą wyraża w uzasadnieniu do uchwały.”. Uzasadnienie: Co do zasady wszelkie projekty aktów poddawanych pod głosowanie organów uchwałodawczych jednostek samorządu terytorialnego wymagają uzasadnienia (powinno być ono dołączane już na etapie składania projektu uchwały pod obrady rady gminy). Uzasadnienie jest szczególnym rodzajem wypowiedzi, albowiem stanowi wypadkową realizacji obowiązku proceduralnego w zakresie wskazania przesłanek zatwierdzenia/odmowy zatwierdzenia taryfy i oceny własnej rady, oraz społecznie uwarunkowanej	Uwaga uwzględniona Uzupełniono przepis o wskazanie, że ocena jest wyrażana w uzasadnieniu do uchwały.

		potrzeby wskazania motywów decyzji o charakterze władczym podejmowanych wobec innych podmiotów. Jednoznaczne wskazanie motywów podjętego rozstrzygnięcia rady gminy umożliwia przeprowadzenie analizy nadzorczej, a także prawidłowe postawienie zarzutów w ramach postępowania nadzorczego. Ocena prawna pod względem merytorycznym i proceduralnym, skutkująca stwierdzeniem nieważności uchwały, ma więc bezpośredni wpływ na obowiązywanie taryfy, o czym przesądza treść projektowanego art. 24cd ust.1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy;	
81	Mazowiecki Urząd Wojewódzki	Proponuje się dodanie w ustawie zmienianej w art. 1 projektu ustawy art. 24cc1 w brzmieniu: „Art. 24cc1. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta obowiązany jest do przedłożenia wojewodzie uchwały rady gminy o zatwierdzeniu taryfy albo o odmowie zatwierdzenia taryfy wraz z uzasadnieniem oraz dokumentami, o których mowa w art. 24ca ust. 5, w ciągu 7 dni od dnia jej podjęcia, w celu oceny jej zgodności z przepisami prawnymi.”. Uzasadnienie: W art. 24ca ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy nałożono na wójta (burmistrza, prezydenta miasta) obowiązek przekazania radzie gminy: wniosku o zatwierdzenie taryfy wraz z uzasadnieniem, rekomendacji wójta dotyczących zatwierdzenia albo odmowy zatwierdzenia taryfy wraz z uzasadnieniem, uzgodnienia, o którym mowa w art. 24ba ust. 3, jeżeli zostało wydane oraz opinii, o której mowa w art. 24bc ust. 1, jeżeli została wydana, umożliwiając radzie zapoznanie się z całością dokumentacji będącej podstawą do podjęcia uchwały. Analogiczna ocena winna być umożliwiona wojewodzie jako organowi nadzoru prawnego, przy czym przedłożenie z urzędu takiej dokumentacji pozwoli na skrócenie ewentualnego postępowania wyjaśniającego oraz umożliwi dotrzymanie terminu nadzorczego. Stosownie do dyspozycji art. 91 ust. 1 zd. 2 u.s.g. o nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały, w trybie określonym art. 90 u.s.g. Określony w powołanym przepisie termin ma charakter prekluzyjny (zawity) i biegnie od dnia doręczenia wojewodzie przedmiotowej uchwały. Po upływie tego terminu wojewoda traci uprawnienia do stwierdzenia nieważności uchwały, może jednak działając w oparciu o przepis art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Jak wyżej wspomniano projektowany art. 24cd ust.1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1 wiąże obowiązywanie taryfy jedynie ze stwierdzeniem nieważności uchwały o zatwierdzeniu taryfy albo o odmowie zatwierdzenia taryfy	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że ocena taryfy przez wojewodę w zakresie nadzoru problematyki i kwestii nadzoru wojewody nad uchwałami stanowionymi przez radę gminy reguluje ustawa o samorządzie gminnym w sposób kompleksowy. Nie identyfikuje się potrzeby uzupełniania przepisów projektu ustawy w tym zakresie.

82	Mazowiecki Urząd Wojewódzki	W odniesieniu do art. 24cd ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 projektu ustawy proponuje się wskazać, że w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 91 u.s.g. stroną jest jedynie gmina, której organ podjął akt stanowiący przedmiot rozpoznania. Postępowanie nadzorcze w trybie art. 91 tej ustawy toczy się wyłącznie z udziałem organu nadzoru oraz organu jednostki samorządu terytorialnego podlegającego temu nadzorowi. Zaakcentować należy, że postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały organ nadzoru wszczyna z urzędu, a ewentualne interwencje osób trzecich mogą być przez ten organ traktowane co najwyżej jako tzw. „sygnał w sprawie”. Ocena, czy uchwała wymaga wzruszenia, jest wyłączną domeną tegoż organu, natomiast postępowanie w tego rodzaju sprawach może być prowadzone tylko z urzędu. Oznacza to, że osoby trzecie nie mogą być uczestnikami tego postępowania. Dotyczy ono oceny legalności działania organu gminy i wobec tego tylko ten organ może być jego stroną, natomiast osoby fizyczne i osoby prawne i inne podmioty mogą kwestionować legalność uchwały jedynie w trybie art. 101 u.s.g. Powyższe znajduje uzasadnienie także w regulacji art. 98 ust. 3 u.s.g., który stanowi, że do złożenia skargi na rozstrzygnięcie organu nadzoru uprawniona jest gmina lub związek międzygminny, których interes prawny, uprawnienie albo kompetencja zostały naruszone. Podstawą do wniesienia skargi jest uchwała lub zarządzenie organu, który podjął uchwałę lub zarządzenie, albo którego dotyczy rozstrzygnięcie nadzorcze. Wobec powyższego, żaden przepis nie nakłada na organ nadzoru obowiązku doręczania rozstrzygnięć nadzorczych przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu, a tym samym brak podstaw do liczenia terminu obowiązywania taryfy od dnia doręczenia przedsiębiorstwu takiego rozstrzygnięcia. W tym kontekście wydaje się zasadnym nałożenie na gminę obowiązku informowania przedsiębiorstwa, bowiem tylko gmina jest stroną toczącego się postępowania nadzorczego.	Uwaga uwzględniona Uzależniono bieg terminu, o którym mowa w art. 24cd ust. 1, od doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego radzie gminy. Dodatkowo wprowadzono przepis przewidujący obowiązek poinformowania przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego o przedmiotowym rozstrzygnięciu.
83	IGWP	Izba, jako jedyna organizacja branżowa zrzeszająca przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne z terenu całego kraju, negatywnie ocenia zaproponowany w projekcie kierunek zmian, wyrażając nadzieję, że jest to punkt wyjściowy do dalszych prac legislacyjnych. Jednocześnie podkreślamy, że rozpoczęcie prac nad nowym brzmieniem ustawy to bardzo oczekiwany i konieczny krok w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa zaopatrzenia ludności w wodę oraz dbałości o jakość środowiska naturalnego. Zaproponowane rozwiązania prawne w sposób istotny zmieniają porządek prawny w zakresie ustalania taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę, nie odzwierciedlając większości postulatów zgłaszanych na przestrzeni ostatnich	Uwaga nieuwzględniona – w znacznej części stanowi informacje o działalności IGWP, co nie stanowi uwagi Propozycje rozwiązań ujęte w projekcie ustawy w zakresie przekazania kompetencji do zatwierdzania taryf do jednostek samorządu terytorialnego są oczekiwane ze strony samorządowej. Projekt ustawy przede wszystkim skupia się na przywróceniu systemu zatwierdzania taryf do gmin, a nie na rozwiązywaniu indywidualnych problemów technicznych przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych. Nie można się zgodzić ze stwierdzeniem,

	lat przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne. Kluczowym elementem stabilności jednego z najważniejszych sektorów usług publicznych jest jego właściwa kondycja finansowa, która ma bezpośredni wpływ na jakość i ciągłość prowadzonych procesów, ale także daje możliwość skutecznej implementacji regulacji europejskich w zakresie spełnienia obowiązków Polski, jako kraju członkowskiego. Obserwowane od wielu lat znaczące pogorszenie sytuacji finansowej, musi zostać szybko wyeliminowane i taki też powinien być jeden z celów nowej regulacji. Oczywiście nie wolno zapominać o ochronie interesów odbiorców usług, gdzie cena jest tylko jednym z kryteriów. Nie można również pomijać kwestii zapewnienia wysokiej jakości usług oraz szeroko rozumianego bezpieczeństwa. Znaczenie ostatniego elementu stało się żywotnym interesem nie tylko przedsiębiorstw, ale także państwa, co wymusiła wojna w Ukrainie i olbrzymi wzrost zagrożeń w sferze cyberbezpieczeństwa. Wszystkie te tematy wymagają znaczących nakładów finansowych w przyszłości i ciągłego doskonalenia procesów. Oczywiście wiąże się to ze znacznymi wydatkami tak w układzie kosztowym, jak i inwestycyjnym. W celu oceny kondycji przedsiębiorstw i ich potencjału Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie” w sposób ciągły prowadzi analizę rynku, przeprowadzając regularne badania ankietowe członków oraz realizując od wielu lat rozbudowany program benchmarkingu branży. W ostatniej ankiecie, przeprowadzonej na przełomie października i listopada 2024 r., wzięło udział 220 podmiotów. Z jej analizy wynika, że: • 79% podmiotów osiągnęło ujemny wynik na podstawowej działalności wod.-kan. w 2023 roku, • 62 % podmiotów osiągnęło ujemny wynik na podstawowej działalności wod.-kan. w III kwartale 2024 roku, • 60% przedsiębiorstw wstrzymało inwestycje i ograniczyło remonty, • 24% utraciło płynność finansową, • 30% wskazało, że sytuacja spowodowała konieczność zaciągania zobowiązań finansowych. Biorąc pod uwagę dramatyczną i ciągle pogarszającą się sytuację przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, Izba wraz z organizacjami samorządowymi na przestrzeni ostatnich lat apelowała o powrót do rozwiązań sprzed 2018 r., tj. zmian wprowadzonych nowelizacją Ustawy Prawo Wodne (Dz.U). Wskazywano, na konieczność przywrócenia kompetencji zatwierdzania taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków organom samorządu terytorialnego, który sprawuje nadzór właścicielski nad przedsiębiorstwami wod.-kan. Kontroluje ich politykę	że projekt ustawy wzmacnia rolę organu regulacyjnego w procesie zatwierdzania taryf, w sytuacji gdy projekt ustawy znacznie ogranicza rolę tego podmiotu – tylko do dokonywania uzgodnienia wyłącznie w sytuacji gdy wzrost taryfy będzie przekraczał ponad 15%.
--	--	---

		inwestycyjną, koordynuje plany rozwojowe z kierunkami rozwoju gmin. Jednocześnie dba o zabezpieczenie interesów ekonomicznych odbiorców usług i poszerzanie dostępności usług komunalnych. Pomimo, że zmiany ujęte w projekcie ustawy są w ocenie projektodawcy zgodne z oczekiwaniami strony samorządowej i branży wod.-kan., należy z całą mocą podkreślić, że projekt zakłada pozostawienie centralnemu organowi (Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskiej, kompetencji do ingerencji w proces zatwierdzania taryf, a wręcz je wzmacnia, jak również znacznie go komplikuje, pozostawiając szerokie pole interpretacyjne. W kontekście trudnej sytuacji finansowej branży wod.-kan., wywołanej, m.in. działaniami organów regulacyjnych, zwrócić należy uwagę na nowe obowiązki spoczywające na przedsiębiorstwach, a wynikające z konieczności implementacji do prawa krajowego zapisów dyrektywy wodnej, dyrektywy ściekowej, dyrektywy w sprawie odporności podmiotów krytycznych oraz dyrektywy w sprawie środków na rzecz wysokiego, wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa na terytorium Unii. Ich wdrożenie wymagało będzie znaczących nakładów inwestycyjnych, które w dużej mierze przedsiębiorstwa będą musiały pokrywać z dochodów taryfowych, jak również budować zdolność kredytową w celu realizacji zobowiązań europejskich. Proponowana treść przepisów zwalnia organ regulacyjny z jakiegokolwiek odpowiedzialności prawnej, mimo tak istotnego udziału w procesie zatwierdzania taryf. Propozycja uzgadniania przez wójta (burmistrza, prezydenta) taryfy z organem regulacyjnym - PGW Wody Polskie, w przypadku wzrostu powyżej określonego poziomu, pozbawia radę gminy wyłącznej kompetencji zatwierdzania taryf, o co wnioskowały przedsiębiorstwa wod.-kan. Powoduje to potencjalnie duże możliwości sporów kompetencyjnych w trakcie procedury.	
84	IGWP	Przepis ten w żaden sposób nie wskazuje formy ani trybu uzgodnienia taryfy z organem regulacyjnym. Sama formuła uzgodnienia jest w tym przepisie wadliwa. Co więcej, w przypadku odmowy uzgodnienia wniosku jest po prostu zwracany, a przedsiębiorstwo jest zobowiązane złożyć nowy wniosek uwzględniający uwagi organu. Oznacza to, że projektowane przepisy nie przewidują interakcji pomiędzy organem regulacyjnym, a przedsiębiorstwem w procesie uzgadniania - stroną postępowania o uzgodnienie jest wyłącznie gmina i organ. To wyklucza poprawki i uzupełnienia wniosku na etapie uzgadniania, co wręcz uniemożliwia szybkie procedowanie. Określona w projekcie ustawy procedura konstruowania taryf i przedkładania wniosku taryfowego wydaje się nadmiernie i niepotrzebnie skomplikowana.	Uwaga uwzględniona W projekcie ustawy jednoznacznie wskazano tryb dokonywania uzgodnienia a także jego formę oraz podmioty mające uprawnienia do udziału w przedmiotowym postępowaniu. Zapewniono tym samym możliwość interakcji przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym z organem regulacyjnym – w sytuacji gdy wystąpi taka potrzeba.

85	IGWP	Propozycja dotycząca taryf progresywnych jest praktycznie niemożliwa do wdrożenia pod względem technicznym i prawnym. W przypadku wielu przedsiębiorstw wod.-kan. odbiorcami usług są przede wszystkim spółdzielnie mieszkaniowe i wspólnoty, a nie właściciele domów jednorodzinnych. Przedsiębiorstwa nie będą i nie są w stanie indywidualnie oszacować prawidłowo zużycia wody per capita przez poszczególnych mieszkańców konkretnych nieruchomości tak, aby można było różnicować ceny za każdy kolejny m³. Spółki nie posiadają również danych związanych z liczbą mieszkańców danej nieruchomości. Jest to bardzo wrażliwy problem, który już raz był podnoszony przez stronę samorządową w momencie wdrażania aspektów rozliczeń kosztów prowadzenia gospodarki odpadami stałymi. Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne rozliczają się w większości na podstawie wodomierza zainstalowanego w nieruchomości (który może składać się z kilku, kilkunastu lokali mieszkalnych, lokali usługowych), a nie na podstawie ilości osób zamieszkujących nieruchomość. Należy także wskazać, że istnieje grupa odbiorców, którzy nie posiadają wodomierzy mierzących zużytą wodę, lecz rozliczani są na podstawie ryczałtu. Fakt ten dodatkowo komplikuje implementację zaproponowanych rozwiązań opartych o liczbę mieszkańców.	Uwaga nieuwzględniona W projekcie ustawy zapewniono odpowiednie instrumenty prawne pozwalające ustalić liczbę mieszkańców w poszczególnych lokalach mieszkalnych. Ponadto wprowadzenie taryfy progresywnej będzie zależało od woli jednostki samorządu terytorialnego, które oceni na podstawie posiadanych danych, czy celowe jest wprowadzanie takiej taryfy. W celu możliwości zasygnalizowania potencjalnych problemów związanych z wprowadzeniem taryfy progresywnej – projekt ustawy został uzupełniony o możliwość wskazania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w opinii oceny zasadności wprowadzenia takiej taryfy. Dzięki temu rozwiązaniu rada gminy dysponując lepszymi informacjami na temat uwarunkowań lokalnych (np. znacznej liczby nieruchomości posiadających tylko jeden wodomierz – centralny) będzie mogła w sposób bardziej racjonalny podjąć decyzję o ewentualnym wprowadzeniu taryfy progresywnej.
86	IGWP	W celu wsparcia najuboższych odbiorców usług powinny zostać wprowadzone inne, celowane instrumenty, które w większości gmin funkcjonują w oparciu o sprawdzone narzędzia zarządzania pomocą społeczną. Z badań IGWP wynika niezbicie, że troską większości obywateli nie jest cena, ale jakość i dostępność wody. Jak wynika z badania opinii publicznej przeprowadzonego na zlecenie Izby na reprezentatywnej grupie Polaków, 7 na 10 mieszkańców akceptuje podwyżki w celu zachowania jakości i ciągłości usług. Ważne także jest stosunkowo niskie obciążenie kosztami usług dochodów rozporządzalnych, a w przypadku zwiększonych potrzeb inwestycyjnych lub znaczącego wzrostu kosztów świadczenia usług stosowane są z powodzeniem dopłaty z budżetów gmin dla wybranych usług lub wybranych grup odbiorców. Wobec powyższego, deklarując współpracę, mającą na celu jak najlepsze przeprowadzenie procesu legislacyjnego, przedstawiamy nasze uwagi. Zwracamy się z prośbą o ich uwzględnienie na etapie prac nad projektem.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie uchyla przedmiotowych instrumentów prawnych (umożliwiających zapewnienie wsparcia najuboższym odbiorcom usług) dlatego mogą one być dalej wykorzystywane przez zainteresowane podmioty.

87	IGWP	Z uwagi na to, że projekt ustawy nie zmienia 120-dniowego terminu, w którym powinno dojść do zatwierdzenia taryfy uchwałą rady gminy, wszystkie inne terminy zawarte w ustawie powinny odnosić się do terminów określanych w dniach. Projekt ustawy w wielu przypadkach zawiera pojęcie „niezwłocznie” np. art. 20 a ust. 3, art. 24 ca ust. 3, 4, 5, i 6, art. 24cb ust. 1 Tymczasem w żadnych aktualnie obowiązujących powszechnie aktach prawnych, nie ma definicji pojęcia „niezwłocznie”. „Niezwłocznie” odnosi się do terminów, w których przedsiębiorstwo wod. - kan. i wójt (burmistrz, prezydent miasta) mają wykonać szereg czynności, których naruszenie niesie za sobą negatywne konsekwencje. W związku z tym, dla uniknięcia sporów interpretacyjnych i negatywnych skutków naruszenia terminu, zachodzi konieczność w każdym przypadku doprecyzowania konkretnego terminu (w dniach) do konkretnych czynności.	Uwaga częściowo uwzględniona Termin „niezwłocznie” jest powszechnie stosowany w polskim systemie prawnym, jego znacznie jest szeroko wyjaśnione. W wielu przypadkach zapewnia odpowiednią elastyczność, zobowiązując jednak odpowiednie podmioty do podejmowania szybkiej reakcji – bez oczekiwania na upływ ostatniego dnia terminu. Ministerstwo Infrastruktury nie identyfikuje potrzeby usuwania tego określenia z projektu ustawy. Po dodatkowej analizie dodano w art. 20a precyzyjny termin ostateczny wykonania odpowiednich czynności przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Należy wskazać, że terminy niezwłocznie określone w art. 24ca ust. 3, 4, 6 – zostały skierowane do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, w celu zapewnienia sprawnego wykonywania zadań przez ten organ. Przedmiotowe przepisy dotyczą działania organu i tak jak w kpa nie określono w nich terminu do ich dokonania przez organ. W ocenie MI nie ma potrzeby wskazywania tych terminów, gdyż dotyczą organu, który jest obowiązany terminowo prowadzić postępowanie. W przypadku potencjalnych opóźnień w wykonywaniu swoich zadań przez wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) będą możliwe do zastosowania instrumenty prawne w postaci skarg – z uwagi na brak wykonywania zadań ustawowych przez organy gminy w terminie.
88	IGWP	Projekt ustawy nie normuje również dalszego trybu postępowania w sytuacji, gdy organ regulacyjny nie uzgodni wniosku o zatwierdzenie taryfy w 45 dniowym terminie, co może spowodować ponowne spory w zakresie interpretacji przez organ biegu terminów od daty otrzymania wniosku.	Uwaga częściowo uwzględniona Po upływie 45 dni na dokonanie uzgodnienia przez organ regulacyjny – projekt ustawy przewiduje nakładanie kar pieniężnych za każdy dzień opóźnienia. Tym samym potencjalnie jest możliwe przekroczenie przez organ regulacyjny terminu 45 dni na dokonanie uzgodnienia ale mając na uwadze zaproponowaną sankcję – zakłada się, że będą to wyjątkowe sytuacje. Jednocześnie w celu wyeliminowania wątpliwości

			dotyczących skutku prawnego w przypadku braku przedstawienia opinii przez organ regulacyjny w terminie 45 przewiduje się uzupełnić projekt ustawy o wskazanie, że brak odpowiedzi w tym terminie będzie oznaczał pozytywną opinię projektu taryfy.
89	IGWP	Art. 20 ust. 3a Proponowany w takim brzmieniu art. 20 ust. 3 wprowadza obowiązek stosowania taryfy progresywnej, w przypadku podjęcia stosownej uchwały przez radę gminy. Należy wskazać, że wpłynie to negatywnie na sytuację finansową przedsiębiorstw, a także znacząco podniesie ceny w niektórych progach zużycia wody, co pogorszy sytuację części odbiorców, zwłaszcza rolników oraz mieszkańców spółdzielni mieszkaniowych i wspólnot.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie nakłada na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ponoszenia kosztów związanych ze zróżnicowaniem cen i opłat w taryfie progresywnej. W związku z tym przedmiotowe rozwiązanie nie wpłynie negatywnie na sytuację finansową przedsiębiorstw, chyba że te jednostki zdecydują się w całości ze swojej marży ponieść koszty zróżnicowania cen, co należy do decyzji tych podmiotów.
90	IGWP	Inne zastrzeżenia dotyczące wprowadzenia taryfy progresywnej wraz ze szczegółowym wyjaśnieniem: 1.Wprowadzenie progresywnych taryf (art. 20a) będzie zmuszało mieszkańców do konieczności składania deklaracji do gmin [również z pominięciem zarządców odpowiedzialnych za rozliczanie mediów), a w przypadku zmian, do ich bieżącego korygowania. To może budzić niezadowolenie i zmniejszać zaufanie do gmin, przedsiębiorstwa dostarczającego wodę jak i do ustawodawcy. Brak jest również mechanizmu rozliczania w przypadku zmiany liczby osób zamieszkujących daną nieruchomość w trakcie obowiązywania taryfy, czy nawet przyjętego okresu rozliczeniowego.	Uwaga częściowo uwzględniona Projekt ustawy wskazuje, że właściciele nieruchomości mieszkalnych, a w przypadku budynków wielolokalowych, w którym ustanowiono odrębną własność lokali, właściciele lokali mieszkalnych lub osoby, którym służy tytuł prawny do lokalu mieszkalnego w budynkach wielolokalowych składają deklaracje na temat liczby osób zamieszkałych w nieruchomości mieszkalnej lub w lokalu mieszkalnym. Zakłada się, że informacje te będą spójne z danymi jakie posiada zarządca odpowiedzialny za rozliczenie mediów, mając także na względzie informacje przekazywane przez ww. właścicieli na temat liczby osób wymaganej do określenia stawki za odpady komunalne. Projekt ustawy został uzupełniony o wskazanie, trybu składania deklaracji w przypadku zmiany liczby osób zamieszkujących daną nieruchomość w trakcie obowiązywania taryfy.
91	IGWP	2.Propozycja różnicowania cen [art. 20a) oparta o ilość zużytej wody [im więcej tym drożej), w szczególności w lokalach mieszkalnych i nieruchomościach mieszkalnych, poprzez chęć nadmiernego oszczędzania, może spowodować istotne zagrożenia higieniczne i zdrowotne, niezależnie od powstania konfliktów przy rozliczaniu ilości zużytej wody w wielolokalowych	Uwaga nieuwzględniona Nie przedstawiono w jaki sposób oszczędzanie wody może doprowadzić do zagrożeń higienicznych i zdrowotnych. Przedmiotowe zastrzeżenie wydaje się nieuzasadnione.

		budynkach mieszkalnych [wspólnoty, spółdzielnie mieszkaniowe).	W obecnych uwarunkowaniach prawnych występuje takie same ryzyko wystąpienia zagrożenia higienicznego czy zdrowotnego, gdyż mieszkańcy już teraz w celu uzyskania oszczędności finansowych mogą mniej zużywać wody.
92	IGWP	3. W przypadku przyjęcia taryf progresywnych (art. 20a) istnieje ryzyko nieosiągnięcia założonych przez przedsiębiorstwa przychodów, co pogorszy wyniki i przyniesie straty. Spowodowane jest to brakiem doświadczeń przedsiębiorstw w symulacji wpływu wprowadzenia stawek progresywnych na trend zmiany zużycia wody przez odbiorców czy ustaleniu poszczególnych progów zużyć. W ocenie skutków regulacji w sposób jednoznaczny wskazano, że Grecja posiada taką taryfę, jednak brak odniesienia do taryfikacji progresywnej pozostałych krajów UE.	Uwaga nieuwzględniona Projekt taryfy opracowują przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, oceniając już obecnie wszelkie ryzyka. Już obecnie przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne powinny oceniać ewentualne prognozy w zakresie zmiany zużycia wody wynikające np. ze zwiększonej oszczędności w zużyciu wody. Wprowadzenie taryfy progresywnej może wpłynąć na potencjalne zużycie wody tak jak i inne obecnie funkcjonujące działania, np. kampanie zachęcające do oszczędzania wody. Z uwagi na stałe, średnie zapotrzebowanie gospodarstw domowych na wodę w celu realizacji podstawowych potrzeb życiowych, wydaje się, że ewentualne zmiany zużycia wody w ramach gospodarstw będą w stanie do oszacowania przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne.
93	IGWP	4. System taryf progresywnych (art. 20a) wymaga zbudowania nowego mechanizmu bilingowego w systemach informatycznych przedsiębiorstw dostarczających wodę. System wymaga przypisania nowych parametrów (m. in. liczby mieszkańców) do każdego punktu poboru, wykonania mechanizmów rozliczeniowych i nowych raportów. Takie modyfikacje wprowadzą nowe dodatkowe koszty (m.in. zwiększenie etatyzacji w przedsiębiorstwach), które będą musieli ponieść wszyscy odbiorcy usług. W obecnym systemie, bez taryfy progresywnej, nie ma konieczności ponoszenia takich kosztów.	Uwaga nieuwzględniona Na wstępie należy wskazać, że wprowadzenie taryfy progresywnej jest dobrowolne a nie obowiązkowe. Natomiast jeżeli wystąpią dodatkowe koszty związane z wprowadzeniem taryfy progresywnej to przy kalkulacji kosztów w projekcie taryfy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne powinno je uwzględnić. Należy wskazać, że przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne obecnie już mają w wielu przypadkach odpowiednie systemy rozliczania kosztów. Tym samym może pojawić się potrzeba wyłącznie rozbudowywania obecnie funkcjonujących systemów i jednorazowej dużej agregacji danych. W dalszych latach funkcjonowania taryfy progresywnej koszty powinny być znacznie mniejsze.

94	IGWP	5. Rozliczenia za usługi dostarczania wody i/lub odprowadzania ścieków są realizowane na każdy punkt poboru (wodomierz główny), a nie dla nieruchomości mieszkalnej lub też lokalu mieszkalnego. Wiele budynków wielolokalowych posiada łączone przeznaczenie np. lokale mieszkalne i lokale użytkowe, a całość jest zasilana przez jeden wodomierz główny. Art. 20a odnosi się wyłącznie do ilości dostarczanej wody dla mieszkańców, a nie uwzględnia ilości dostarczanej wody do lokali usługowych, produkcyjnych i innych.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie taryfy progresywnej jedynie dla gospodarstw domowych. W przypadku budynków wielolokalowych posiadających jeden wodomierz główny (bez osobnych wodomierzy dla poszczególnych lokali) taryfa progresywna będzie dotyczyła tylko lokali mieszkalnych. Jednak rozliczanie opłat za wodę będzie w pozostałym zakresie dokonywane tak jak jest obecnie (prawdopodobnie proporcjonalnie). W związku z tym to w interesie właścicieli poszczególnych lokali będzie instalacja odrębnych wodomierzy dla tych lokali, co pozwoli uzyskać większe oszczędności z tytułu podlegania pod taryfę progresywną. Projekt ustawy nie wprowadza w tym zakresie obowiązków dla właścicieli lokali. Ponadto ewentualne wprowadzenie taryfy progresywnej będzie zależało od woli gminy, która uwzględniając uwarunkowania lokalne – np. udział budynków, w których nie ma zainstalowanych wodomierzy dla indywidualnych lokali, będzie mogła podjąć odpowiednią decyzję o wprowadzeniu taryfy progresywnej. W celu możliwości zasygnalizowania potencjalnych problemów związanych z wprowadzeniem taryfy progresywnej – projekt ustawy został uzupełniony o możliwość wskazania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w opinii oceny zasadności wprowadzenia takiej taryfy. Dzięki temu rozwiązaniu rada gminy dysponując lepszymi informacjami na temat uwarunkowań lokalnych (np. znacznej liczby nieruchomości posiadających tylko jeden wodomierz – centralny) będzie mogła w sposób bardziej racjonalny podjąć decyzję o ewentualnym wprowadzeniu taryfy progresywnej.
95	IGWP	6. Część budynków wielolokalowych jest z kolei zasilana przez więcej niż jedno przyłącze, a dodatkowo w takich budynkach najczęściej woda ciepła jest przygotowywana centralnie. Skutkuje to tym, że woda zimna do danego mieszkania jest często dostarczana przez inne przyłącze lub inny punkt poboru	Uwaga nieuwzględniona Taryfa progresywna ma stanowić rozwiązanie fakultatywne. Gmina posiadając wiedzę na temat skali

		niż woda ciepła.	potencjalnych problemów podejmie racjonalną decyzję dotyczącą jej ewentualnego wprowadzenia. Ponadto należy wskazać, że obecnie już powinny funkcjonować mechanizmy pozwalające ustalać ilość wody dostarczanej do danego obiektu na cele zbiorowego zaopatrzenia ludności w wodę a także na inne cele. Obecnie już przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne powinny ustalać taryfy dla poszczególnych taryfowych grup odbiorców usług – w tym niezależnie od liczby przyłączy. W celu możliwości zasygnalizowania potencjalnych problemów związanych z wprowadzeniem taryfy progresywnej – projekt ustawy został uzupełniony o możliwość wskazania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w opinii oceny zasadności wprowadzenia takiej taryfy. Dzięki temu rozwiązaniu rada gminy dysponując lepszymi informacjami na temat uwarunkowań lokalnych (np. znacznej liczby nieruchomości posiadających tylko jeden wodomierz – centralny) będzie mogła w sposób bardziej racjonalny podjąć decyzję o ewentualnych wprowadzeniu taryfy progresywnej.
96	IGWP	7. W przypadku budynków z wieloma przyłączami przedsiębiorstwo nie ma wiedzy o przebiegu instalacji wewnętrznych, a co za tym idzie nie ma wiedzy które lokale są zasilane z którego przyłącza. W praktyce przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych mogą występować przypadki, gdzie nie jest możliwe zastosowanie rozliczenia progresywnego na liczbę osób zamieszkałych zgodnie m. in. z art. 20a ust 1. Brak jest doprecyzowania jak należy rozliczyć usługi świadczone w takich przypadkach. Nie zdefiniowano w projekcie jakie ceny i stawki opłat zawarte w taryfie dotyczą wody dostarczanej na cele inne niż mieszkalne (np. domy studenckie, szpitale, domy pomocy społecznej itp.). Brak jest jednoznacznego zapisu (nie wymagającego dodatkowych interpretacji], który stanowi, że wprowadzane do ustawy zmiany w zakresie cen i opłat dotyczą wyłącznie cen i opłat za wodę na cele mieszkaniowe.	Uwaga nieuwzględniona W projekcie ustawy jednoznacznie wskazano, że taryfa progresywna dotyczy dostarczania wody do „lokal mieszkalnych” i „budynków mieszkalnych”, co jednoznacznie ogranicza katalog podmiotów, których będzie dotyczyła taryfa progresywna. Zwrot „budynek mieszkalny” ma przyjęte znaczenie normatywne. Jego definicja została zawarta w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1225). Zgodnie z § 3 pkt 5 tego rozporządzenia przez „budynek mieszkalny” należy rozumieć zarówno budynek mieszkalny wielorodzinny, jak i budynek mieszkalny jednorodzinny. Dodatkowo wskazuję, że definicja „budynku mieszkalnego” będzie ujęta na poziomie

			ustawowym przez wprowadzenie odpowiednich zmian, w procedowanym aktualnie przez Ministerstwo Rozwoju i Technologii projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (UD22 – obecnie etap sejmowy). Tym samym nie będzie wątpliwości prawnych, co do znaczenia tego pojęcia. Ponadto pojęcie „budynek mieszkalny” nie doprowadzi do wykluczenia z rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy budynków wielolokalowych.
97	IGWP	8. Należy także zauważyć, że określenie ilości osób zamieszkałych w nieruchomościach oraz w lokalach mieszkalnych jest trudne i niejednokrotnie niemożliwe z uwagi na brak obowiązku meldunków osób oraz w przypadku wynajmu krótkoterminowego („tzw. apartamenty”]) i przy wynajmie długoterminowym.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że projekt ustawy wprowadza nowe sposoby ustalania liczby osób zamieszkałych w poszczególnych budynkach mieszkalnych i lokalach mieszkalnych, które należy uznać za wystarczające. .
98	IGWP	9. Wprowadzenie progresywnej stawki będzie dodatkowo progresywnie „karać” zwiększoną opłatą w przypadku awarii instalacji wodociągowej odbiorcy. Awaria instalacji często jest wykrywana dopiero, gdy pojawia się zwiększony rachunek za wodę. Może to krzywdzić osoby najbiedniejsze, które często posiadają awaryjną instalację wodociągową.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że projekt ustawy nie zmienia regulacji w zakresie ponoszenia opłat za zużycie wody w sytuacji wystąpienia awarii na instalacji. Wobec tego należy uznać, że zwiększone koszty w tym zakresie będą ponoszone przez wszystkich użytkowników sieci wodociągowej, tak jak to funkcjonuje na chwilę obecną. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem, że wdrożenie taryfy progresywnej w przypadku wystąpienia awarii będzie „krzywdzić osoby najbiedniejsze”, gdyż koszty awarii będą ponosić w równym stopniu wszystkie podmioty, a w przypadku taryfy progresywnej (w przypadku kilku progów) osoby najbiedniejsze będą ponosiły najmniejsze koszty.
99	IGWP	10. Zasady rozliczenia zdefiniowano wyłącznie na okres pełnego miesiąca. W praktyce rozliczenie za usługi dostarczania wody i odprowadzania ścieków jest procesem ciągłym, który zwykle jest inny niż miesiąc lub miesiąc kalendarzowy. Brak jest także zasady regulacji określającej jak zastosować rozliczenie wody bezpowrotnie zużytej w budynkach mieszkalnych.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy w tym zakresie nie wprowadza zmian. Projekt ustawy skupia się na najważniejszych potrzebach – mianowicie przywróceniu samorządom kompetencji do zatwierdzania taryf – nie wprowadzających innych systemowych znaczących zmian.

100	IGWP	11. W odniesieniu do art. 20a intencją wprowadzenia tariff progresywnych jest zmobilizowanie odbiorców usług do oszczędzania wody i zapobiegania jej marnotrawstwu. W wielu przypadkach, będzie prowadziło to do wzrostu rachunków za dostarczaną wodę i tym samym do poczucia niesprawiedliwości społecznej. Dotychczasowy system tariffikacji jest przejrzysty, prosty i sprawiedliwy, „więcej zużywasz - więcej płacisz”. Izba wnosi zatem o wykreślenie przepisów projektu w zakresie konstruowania tariffy w zależności od progów ilości dostarczonej wody.	Uwaga nieuwzględniona Wprowadzenie tariffy progresywnej może doprowadzić do jeszcze większego wsparcia osób oszczędzających wodę. Mając na uwadze potrzebę promowania zachować proekologicznych celów jest pozostawienie tego rozwiązania.
101	IGWP	Art. 20a przewiduje kompetencje rady gminy wprowadzenia takiego mechanizmu w drodze aktu prawa miejscowego. Rozwiązanie to jest wzorowane na przepisach ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Wprowadzenie takiego mechanizmu konstruowania tariffy nie nosi jakichkolwiek cech aktu prawa miejscowego w odróżnieniu od Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie. W tym wypadku projektodawca nie dostrzegł różnic między tymi mechanizmami. W przypadku ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie, przyjmując sposób ustalania opłaty, gmina reguluje bezpośrednio relacje między sobą a właścicielem nieruchomości. Tymczasem w art. 20a ustawy zaopatrzeniowej gmina wprowadza model tariffy, który następnie będzie stosowany przez inny podmiot jakim jest przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Tym samym uchwała taka nie ma cech aktu prawa miejscowego. W proponowanym brzmieniu Art. 20a. w odniesieniu do ilości wody lub do ilości osób zamieszkałych, pojawiają się pojęcia: „nieruchomość”, „gospodarstwo domowe”, „nieruchomość mieszkalna” „lokal mieszkalny”. Projekt nie wskazuje (ze względu na brak definicji tych pojęć) czy są to pojęcia tożsame.	Uwaga częściowo uwzględniona Rada gminy w formie aktu prawa miejscowego może nakazać wszystkim działającym na terenie gminy przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym ustanawiać tariffy progresywne, określając podstawowe ich elementy. Przedmiotowa uchwała ma cechy aktu prawa miejscowego gdyż będzie zawierała normy generalne (skierowane do wszystkich podmiotów danego rodzaju) i abstrakcyjne. Fakt, że na terenie jednej gminy w licznych przypadkach występuje tylko jedno przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie zmienia charakteru przedmiotowej uchwały rady gminy. W odniesieniu do zastosowania pojęć: „nieruchomość”, „nieruchomość mieszkalna”, „lokal mieszkalny” w projekcie ustawy ujednolicono zastosowaną terminologię. Przedmiotowe pojęcia nie są tożsame, co jest oczywiste, gdyż ustawodawca nie zastosował jednego pojęcia. Nie wszystkie zwroty ujęte w ustawie wymagają zdefiniowania, w szczególności w sytuacji gdy mają one już przyjęte znaczenie legalne w systemie prawa.
102	IGWP	Art. 20b odwołuje się do mechanizmu deklaracji, a zatem projektodawca ponownie nawiązuje do Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ponownie jednak nie dostrzega, że deklaracja w Ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ma służyć uregulowaniu stosunków między gminą, a właścicielem nieruchomości. Natomiast deklaracja przewidziana w art. 20b nie dotyczy stosunków między gminą, a właścicielem nieruchomości, a dotyczy stosunków między odbiorcą usług, a przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym.	Uwaga nieuwzględniona W przedmiotowej uwadze nie wskazano wniosków, opisując wyłącznie różnice, tym samym nie ma możliwości uwzględnienia tej uwagi. Deklaracje wprowadzone w projekcie ustawy mają na celu ustalenie liczby osób zamieszkałych w poszczególnych nieruchomościach. Składane są one wobec organu

			administracji publicznej.
103	IGWP	W art. 24 ba przewidziano mechanizm uzgodnienia projektu taryfy z organem regulacyjnym. W ocenie IGWP jakakolwiek forma współudziału procesowego organu regulacyjnego w zatwierdzanie taryfy zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków jest nie do przyjęcia. W istocie bowiem projektodawca jedynie łagodzi dotychczasową niesprawdzoną formułę zatwierdzania taryf. Zasadniczą przyczyną nowelizacji ustawy zaopatrzeniowej był powrót do modelu, w którym to rada posiadała wyłączne kompetencje zatwierdzania taryfy. Ustawodawca zmienił to rozwiązanie przewidując, że taryfę będzie zatwierdzał organ regulacyjny, niezależny od gminy. Reakcją na sposób zatwierdzania taryfy przez organ regulacyjny był pomysł do powrotu wcześniejszego modelu zatwierdzania taryf przez radę gminy. Jako przyczynę patologii wskazywano upolitycznienie procesu taryfikacyjnego, oczekiwanie wprowadzania stawek społecznie akceptowalnych, bagatelizowania realnych kosztów dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Niewłaściwe działania organu przejawiały się w stosowaniu przez organ regulacyjny określonych instrumentów prawa procesowego. Inaczej rzecz ujmując, organ regulacyjny wykorzystywał swoje kompetencje procesowe dla wymuszania sformułowania wniosku taryfowego o określonej treści. Zaproponowany w tym przepisie mechanizm w pełni podtrzymuje możliwość wystąpienia dysfunkcji procesu zatwierdzania taryf. Organ regulacyjny nie będzie uczestniczył w każdym postępowaniu zatwierdzającym taryfę, a jedynie w niektórych z nich. Jednakże z uwagi na zaproponowany próg (którego treść budzić będzie szereg wątpliwości interpretacyjnych), w praktyce zdecydowana większość wniosków będzie podlegała obowiązкови uzgodnienia. Niemniej jednak mechanizm uzgodnienia ciągle może być wykorzystywany przez organ regulacyjny w celu wywierania presji na ukształtowanie taryfy w określonym, oczekiwanym kształcie. Nie przekonuje argument o konieczności ochrony konsumenta. To rada gminy może bowiem samodzielnie taką ochronę zapewnić, mając chociażby na względzie okoliczność, że odbiorcami usług są mieszkańcy gminy, którzy oceniają działania rady w tym zakresie przy urnach wyborczych. Jak już wyżej wskazano projekt taryfy nie jest żadnym aktem administracyjnym, a jest jedynie wnioskiem do organu o jej zatwierdzenie. Nie	Uwaga nieuwzględniona Z wniosków pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli (w kontroli pn. „Kształtowanie cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków”, Nr ewid. 20/2016/P/15/101/LSZ) jednoznacznie wynika, że niezbędna jest kontrola zewnętrznego organu nad procesem zatwierdzania taryf. Przedmiotowa propozycja nie dostrzega licznych zastrzeżeń NIK opisanych w ww. kontroli i nieprawidłowości, które miały miejsce w sytuacji braku jakiegokolwiek kontroli (poza gminą) nad procesem zatwierdzania taryf. Nie można się zgodzić, że nowe mechanizmy powielają „możliwość wystąpienia dysfunkcji w procesie zatwierdzania taryf”. Rola organu regulacyjnego została znacznie ograniczona i co do zasady nie będzie on występował w procesie zatwierdzania taryf – tym samym w większości przypadków nie będą wcale występowały problemy związane z funkcjonowaniem organu regulacyjnego. Natomiast w przypadku gdy będzie to konieczne dla ochrony społeczeństwa przed nieuzasadnioną zmianą cen – rola regulatora została znacznie ograniczona: 1) do danego okresu czasu 45 dni (jeżeli nie zostanie w tym czasie dokonane uzgodnienie – organ regulacyjny będzie ponosił karę) 2) tylko do jednej instancji – gdyż skargi od rozstrzygnięć będzie oceniał sąd administracyjny, 3) tylko do etapu dokonania uzgodnienia – bez etapu, który został najczęściej wydłużany – weryfikacji wymogów formalnych (za który to etap będzie odpowiadał organ gminy).

		wiadomo też kto ma ten projekt z organem regulacyjnym uzgadniać - czy rada gminy, czy też przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Jeśli rada gminy, to nie jest ona dysponentem projektu taryfy, a zatem nie powinna niczego uzgadniać. Jeśli zaś przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, to nie jest ono z kolei organem administracji publicznej i nie ma żadnego prawnego obowiązku uzgadniania swoich projektów.	Projekt taryfy ma uzgadniać organ gminy, przy udziale przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.
104	IGWP	Art 24 bb - Zdaniem IGWP przepis ten należałoby w całości usunąć. Jest on bowiem konsekwencją przyjętego rozwiązania w zakresie uzgadniania projektu taryfy przez organ regulacyjny. Niezależnie od zakwestionowania całości rozwiązań przyjętych w art. 24 bb zwrócić należy uwagę, że w ust. 1 przyjęto rozwiązanie zwrotu wniosku o zatwierdzenie taryfy. Nie jest jasne, jaki rodzaj postępowania projektodawca przewidział w tym przepisie. Jeśli miałoby to być postępowanie administracyjne, to podkreślenia wymaga okoliczność, że w odróżnieniu od postępowania cywilnego, postępowanie administracyjne nie zna instytucji zwrotu wniosku. Oznaczałoby to zatem wprowadzenie nowej, dotychczas nieznannej instytucji postępowania administracyjnego. Zwrot ma nastąpić w drodze postanowienia, przy czym z uwagi na brak jasnej deklaracji czy chodzi o postępowanie administracyjne, nie wiadomo co ma być podstawą tego postanowienia. Art. 24 bb nie jest bowiem przepisem prawa procesowego, a przepisem prawa materialnego. Postanowienie to nie jest zaskarżalne w toku postępowania administracyjnego, natomiast przysługuje na nie skarga do sądu administracyjnego. Ustawodawca nie wskazał komu przysługuje legitymacja skargowa. Użył wprawdzie sformułowania „strona niezadowolona”, ale nie wiadomo o jakiej stronie jest mowa. Pojęcie strony charakterystyczne jest dla postępowania administracyjnego. Zaznaczyć również należy, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne składające wniosek taryfowy nazywane jest w tym przepisie „wnioskodawcą”. A zatem pojęcie „strona niezadowolona” oznacza kogoś innego niż wnioskodawcę. Z kolei odmówiono prawa wniesienia skargi samemu wnioskodawcy. W ocenie Izby projektodawca chciał w krótkim przepisie uregulować zbyt wiele złożonych zagadnień prawa procesowego. Rozwiązanie to należy ocenić krytycznie również z tego względu, że postępowanie sądowo-administracyjne trwa na tyle długo, że tego typu środek zaskarżenia traci jakkolwiek praktyczny sens. Zakładając, że wyrok WSA będzie mógł być zaskarżony kasatoryjnie do NSA, postępowanie mija się z celem.	Uwaga częściowo uwzględniona Mając na uwadze, że rozwiązania w zakresie uzgadniania projektu taryfy są niezbędne w konsekwencji celowej jest pozostawienie przepisów szczegółowo określających sposób uzgadniania projektu taryfy. Projekt ustawy został doprecyzowany w zakresie sposobu uzgadniania projektu taryfy przez organ regulacyjny. Wskazano, że odmowa uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny dokonywana jest w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie, jednakże przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub wójt (burmistrz, prezydent miasta), niezadowolone z postanowienia może wnieść skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. W projekcie jednoznacznie wskazano podmioty, którym przysługuje skarga do sądu administracyjnego na postanowienie w przedmiocie uzgodnienia projektu taryfy.

105	IGWP	Art. 24ca ust. 6 Zgodnie z treścią proponowanego artykułu wójt [burmistrz, prezydent] zobowiązany jest do publikacji na BIP gminy szeregu dokumentów dotyczących wniosku taryfowego, w tym danych ekonomicznych. Należy zwrócić uwagę, że dotyczy to sektora będącego częścią infrastruktury krytycznej.	Uwaga częściowo uwzględniona W przepisie projektu ustawy doprecyzowano katalog dokumentów podlegających publikacji, zasadniczo ograniczając ten katalog do danych ekonomicznych.
106	IGWP	W art. 24cb ust. 4 pkt 1 niezrozumiałe jest powiązanie możliwości odmowy zatwierdzenia taryfy ze sformułowaniem, że „naruszenia w tym zakresie nie mogą mieć wpływu na dokonanie prawidłowej kompleksowej oceny Z kolei z pkt 2 wynika, że rada może odmówić zatwierdzenia taryfy, jeżeli taka możliwość wynika ze stanowiska organu regulacyjnego. Nie wiadomo o jakim stanowisku projektodawca myśli ponieważ w grę wchodzi albo uzgodnienie, ewentualnie odmowa uzgodnienia, albo opinia. Organ regulacyjny nie wyraża swojego stanowiska, jak również projektodawca nie wskazuje, że stanowisko może przybrać postać uzgodnienia lub opinii. Pojawia się zatem nowa kategoria pojęciowa.	Uwaga uwzględniona Projekt ustawy został doprecyzowany poprzez wskazanie, że rada gminy może odmówić zatwierdzenia taryfy jeżeli z opinii organu regulacyjnego, wynika, że taryfa nie powinna być zatwierdzona.
107	IGWP	W art. 24cc przewidziano jedynie skutki niepodjęcia uchwały przez radę gminy. Natomiast nie określono skutków zaniechania przez wójta, burmistrza, prezydenta, przekazania wniosku taryfowego radzie. W przepisie tym również użyto pojęcia „przekazanie taryfy”, a przecież chodzi albo o wniosek taryfowy, albo o projekt taryfy. Pojęcie „taryfa” odnosi się tylko do obowiązujących cen i stawek. Podobny błąd został popełniony w art. 24cd ust. 2. Izba wskazuje także, iż właściwym terminem wejścia w życie taryfy winien być pierwszy dzień miesiąca następującego po miesiącu, w którym zatwierdzona została taryfa.	Uwaga częściowo uwzględniona Przepis art. 24cc (obecnie ust. 1) został doprecyzowany przez jednoznaczne wskazanie, że wchodzi w życie taryfa w terminie 120 dni od dnia doręczenia jej projektu wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta). Analogiczną zmianę wprowadzono w art. 24cd ust. 2. Z uwagi na fakt, że obecnie taryfy mogą wchodzić w trakcie miesiąca nie jest celowe wprowadzenie zmian w zakresie terminu rozpoczęcia obowiązywania taryfy – w szczególności w sytuacji gdy termin na wystąpienie z wnioskiem o zatwierdzenie taryfy jest ustalony w dniach.
108	IGWP	Podsumowując przepisy projektu ustawy, Izba stoi na stanowisku, że zamiast uprościć proces zatwierdzania taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, jest on jeszcze bardziej skomplikowany. Nakładany jest szereg nowych obowiązków na rady gmin, organy wykonawcze, przedsiębiorstwa, nawet na mieszkańców - a de facto jedynym beneficjentem zmian jest państwowy regulator, który w dalszym ciągu - mimo zmniejszonych obowiązków ze swojej strony - będzie miał realny wpływ na to czy dana taryfa finalnie zostanie zatwierdzona, czy też nie. Jedyną pozytywną zmianą będzie możliwość wyboru ustalenia taryfy na okres pomiędzy 1-3 lata obowiązywania. Pozwoli to przedsiębiorstwom lepiej dopasować się do zmieniających się warunków ekonomicznych i podjąć	Uwaga nieuwzględniona Rola organu regulacyjnego została znacznie ograniczona i co do zasady nie będzie on występował w procesie zatwierdzania taryf – tym samym w większości przypadków nie będą wcale występowały problemy związane z funkcjonowaniem organu regulacyjnego. Natomiast w przypadku gdy będzie to konieczne dla ochrony społeczeństwa przed nieuzasadnioną zmianą cen – rola regulatora została znacznie ograniczona: 1) do danego okresu czasu 45 dni (jeżeli nie zostanie w tym

		najlepszą dla nich w danym momencie decyzję w zakresie planowanego okresu obowiązywania taryf. W nawiązaniu do opublikowanego projektu ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz ustawy - Prawo wodne, Izba w ramach konsultacji zebrała od swoich członków kilkadziesiąt uwag, które stanowią szeroki udział przedsiębiorstw wod.-kan. w procesie konsultacji. Wskazują one na konieczność zmiany zaproponowanych przepisów, z uwzględnieniem postulatów branży, zgłaszanych na przestrzeni ostatnich lat. W ocenie Izby niewłaściwa jest również proponowana regulacja dotycząca stosowania nowych przepisów do postępowań taryfowych niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy. Wyżej wskazane argumenty w ocenie Izby, przemawiają za koniecznością daleko idącej zmiany projektu ustawy. W tej sytuacji, w imieniu Izby Gospodarczej „Wodociągi Polskie” deklaruje pełną gotowość i wszelką pomoc oraz wsparcie w dalszych pracach legislacyjnych nad przedmiotowym projektem nowelizacji.	czasie dokonane uzgodnienie – organ regulacyjny będzie ponosił karę) 2) tylko do jednej instancji – gdyż skargi od rozstrzygnięć będzie oceniał sąd administracyjny, 3) tylko do etapu dokonania uzgodnienia – bez etapu, który został najczęściej wydłużany – weryfikacji wymogów formalnych (za który to etap będzie odpowiadał organ gminy). Dzięki przedmiotowym rozwiązaniom procedura zatwierdzania taryf zostanie przyspieszona i uelastyczniona.
109	PGW WP	Projektowany art. 20 ust. 1 – „1. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę na okres od 1 roku do 3 lat.”. Proponowane rozwiązanie może budzić wątpliwości interpretacyjne, bowiem przepis w takim brzmieniu umożliwi konstruowanie taryf na każdy okres mieszczący się w tym przedziale. Należy doprecyzować okres na jaki przedsiębiorstwo może złożyć taryfę tj. 12, 24 lub 36 miesięcy. Pozostawienie dowolności w określaniu okresu obowiązywania taryfy doprowadzi do braku możliwości weryfikacji poprawnej kalkulacji cen i stawek opłat. Treść tego artykułu dopuszcza możliwość złożenia taryfy na okres np. 17 miesięcy. Zatem treść przepisu powinna brzmieć: Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę na okres od 12 miesięcy, 24 miesięcy lub 36 miesięcy.	Uwaga uwzględniona W projekcie ustawy wskazano, że projekt taryfy może obejmować okres 1 roku, 2 albo 3 lat.
110	PGW WP	Projektowany art. 20 b ust 2 - w przedstawionym, ustępie określony jest termin na złożenie nowego wniosku cyt. „Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne składa za pośrednictwem wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do rady gminy wniosek o zatwierdzenie taryfy w terminie <u>co najmniej</u> 120 dni przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy” oznacza to że wniosek można złożyć 140 dni przed końcem a nawet i 365 dni przed końcem. Przepis ten wyklucza się również względem art 24j ust. 1, który stanowi, że wniosek składa się „jednak nie później niż przed rozpoczęciem biegu terminu 120 dni od planowanego dnia wejścia w życie nowej taryfy”.	Uwaga uwzględniona Usunięto zwrot „co najmniej” w art. 20b ust. 2.

		Powoduje to, że tak naprawdę nie będzie wniosków o skrócenie taryfy, co powoduje, że przepis art. 24j może być niemożliwy do zastosowania. Należy doprecyzować termin złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy, w szczególności na 90 do 120 dni przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy. Termin „co najmniej 120 dni” wprowadza dowolność w tym zakresie. Jeśli przedsiębiorstwo będzie miało taryfę zatwierdzoną na rok, a złoży wniosek o zatwierdzenie nowej taryfy, w szczególności na 250 dni przed końcem, zatem wykonanie obecnej taryfy obejmie 110 dni czyli niespełna 4 miesiące.	
111	PGW WP	Projektowany art. 24ba ust. 1 przewiduje, że zatwierdzenie taryfy przez radę gminy następuje po uzgodnieniu projektu taryfy z organem regulacyjnym, jeżeli projekt taryfy zakłada: wzrost cen i stawek opłat nowej taryfy dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę o więcej niż wzrost inflacyjny albo 15% względem średnich cen i stawek opłat taryfy dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę obowiązujących w okresie 3 lat bezpośrednio poprzedzających okres rozpoczęcia obowiązywania nowej taryfy, przy czym projekt nie wyjaśnia, czym jest ten wzrost inflacyjny, jak również wskazany 15-procentowy „wskaźnik”. Wzrost inflacyjny mógłby być liczony na przykład według wytycznych zapewniających stosowanie jednolitych wskaźników makroekonomicznych, publikowanych corocznie przez Ministra Finansów. Projekt powinien także sprecyzować, co oznacza 15-procentowy wzrost cen i stawek. Brak tutaj wskazania jakiej konkretnie ceny dotyczy 15-procentowy wzrost, przy założeniu (przykładowo wskaźnikowej, średniej, łącznie z abonamentem). Należy zatem doprecyzować, która wielkość z wniosku taryfowego będzie wyznacznikiem. Taryfa to zestawienie cen i stawek opłat w podziale na taryfowe grupy odbiorców usług. Dla każdej grupy taryfowej jest liczona cena wskaźnikowa (tabela A lub B rozporządzenia taryfowego), dla której również jest liczony wzrost – kolumna 9 tychże tabel. Cena wskaźnikowa obrazuje średni wzrost dla danej grupy taryfowej, tj. uwzględniający zarówno wzrost ceny za 1 m³, jak i stawki abonamentowej. Posługiwanie się ceną wskaźnikową odzwierciedla faktyczny wzrost obciążeń z tytułu wzrostu całkowitych cen i abonamentów. Dlatego też, dla pełnego doprecyzowania należałoby uwzględnić regułę: „co najmniej wzrost o 15% ceny wskaźnikowej w co najmniej jednej taryfowej grupie odbiorców usług obliczonej w tabeli A/B stanowiącej załącznik do wniosku taryfowego”. Brzmienie: „Wzrost inflacyjny, o którym mowa w ust. 1, stanowi sumę wysokości średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej	Uwaga częściowo uwzględniona - doprecyzowano przepisy w zakresie jednoznacznego określenia sposobu ustalania 15% wzrostu cen, - zrezygnowano z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”.

		„Monitor Polski”, ustaloną za każdy rok obowiązywania dotychczasowej taryfy.” może powodować problemy obliczeniowe. Przywołane wskaźniki GUS są publikowane w odniesieniu do miesiąca wykonanego lub narastająco od początku danego roku kalendarzowego. Co zatem w sytuacji gdy taryfa będzie obowiązywała na przełomie roku, przykładowo: od marca do lutego. Wtedy brakuje stosownego wskaźnika i należałoby liczyć średnią, ze średniej z opublikowanych wskaźników. Ponadto należy nadmienić, że wskazane wskaźniki prezentują okres wykonany, a mają dotyczyć okresu planowanego. Ostatnie lata są przykładem, że inflacja wykonana nie jest odzwierciedleniem planowanej. Dlatego też, należy zaproponować zastosowanie publikowanych i aktualizowanych przez MF wskaźników dla okresów planowanych zawartych w publikacji „Wytyczne dotyczące stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw”. Były one stosowane przez organ regulacyjny od początku 2018 r. i nigdy nie stanowiły osi sporu na linii organ – wnioskodawca. Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne posiadają wiedzę, gdzie ich szukać i jak z nich korzystać. Wydaje się zatem to prostym i niebudzącym wątpliwości rozwiązaniem.	
112	PGW WP	W projektowanym art. 24ba ust. 4 wskazano, że uzgodnienie przez organ regulacyjny projektu taryfy (założenia z art. 24ba ust. 3), następuje na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta) w terminie 45 dni od dnia otrzymania tego wniosku. Projektodawca nie objaśnił jednak instytucji uzgodnienia projektu taryfy. Sposób skonstruowania przepisu oraz fakt, że ostatecznie to rada gminy wydaje uchwałę (a nie decyzję administracyjną) w przedmiocie taryfy, prowadzi do wątpliwości, czy w tej procedurze zastosowanie znajdzie art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego. Dlatego też, zasadne jest rozważenie doprecyzowania regulacji w tym zakresie. Zgodnie z art. 106 § 1 Kpa, jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Przepis ten reguluje zasady i tryb tzw. współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej. W ramach tej konstrukcji mieszczą się zarówno formy współdecydowania, w których treść decyzji administracyjnej jest ukształtowana wspólnym oświadczeniem woli co najmniej dwóch organów administracji publicznej, jak i formy zasięgnięcia opinii innego organu. W kontekście projektu omawianej regulacji należy przyjąć, że wójt, który – stosownie do projektowanego art. 24bb ust. 1 zwraca wniosek w formie postanowienia – działa w postępowaniu jako organ administracji publicznej, a	Uwaga częściowo uwzględniona Projekt ustawy doprecyzowano o wskazanie, że uzgodnienie albo odmowa uzgodnienia następuje w formie postanowienia w przedmiocie uzgodnienia projektu taryfy, do którego w zakresie nieuregulowanym stosuje się przepisy art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego. Odnosząc się do kwestii liczenia terminu na dokonanie uzgodnienia przez Wody Polskie przedstawiam następujące wyjaśnienia. Złożenie kompletnego i spełniającego wymagania formalne wniosku o zatwierdzenie taryfy weryfikuje wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Tym samym nie jest rolą organu regulacyjnego w ramach dokonywanego uzgodnienia ponowna weryfikacja elementów formalnych wniosku, co by tylko zbyteczne wydłużało prowadzone postępowanie. Tym samym Wody Polskie na podstawie przedstawionych dokumentów przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta dokonują uzgodnienia (bez wzywania do uzupełnienia braków

	nie wyłącznie organ gminny. Współdziałanie więc (poprzedzające ewentualny zwrot wniosku w drodze postanowienia, jako aktu administracyjnego), będzie dotyczyło dwóch organów administracji publicznej, a więc wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz organu regulacyjnego. Należy podkreślić, że szczególna forma współdziałania pomiędzy organami, którą regulują przepisy prawa materialnego (jak w niniejszej sprawie) powinna odbywać się zgodnie z zasadami dotyczącymi kwestii proceduralnych współdziałania (Kpa). Ponadto, ustanawiając obowiązek współdziałania, przepisy prawa materialnego kształtują zakres właściwości organów, zaś do współdziałania ze sobą mogą być powołane organy administracji rządowej, znajdujące się na różnych szczeblach struktury organizacyjnej, lub też organy samorządowe (samorządu terytorialnego, samorządu zawodowego). Jednak stosownie do zasady precyzji wyrażonej w § 6 Zasad techniki prawodawczej, projektowany przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać: kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować. W tych okolicznościach, projektodawca powinien w omawianych przepisach zawrzeć wyraźnie odesłanie do art. 106 Kpa, bądź dokonać takiego doprecyzowania tych przepisów, z którego ponad wszelką wątpliwość wynikałoby, że przepis art. 106 Kpa (ewentualnie) nie będzie miał zastosowania. Pozostając na gruncie art. 24ba ust. 4 należy wskazać również na brak sprecyzowania formy prawnej uzgodnienia projektu taryfy dokonywanego przez organ regulacyjny. Gdyby takie uzgodnienie odbywało się wedle reguł wyznaczonych we wspomnianym powyżej art. 106 Kpa, to z oczywistych względów zajęcie przez organ regulacyjny stanowiska następowaloby w drodze postanowienia, na które służy stronie zażalenie (art. 106 § 5 Kpa). Jeżeli natomiast ustawodawca zamierza w tej procedurze wykluczyć stosowanie trybu z art. 106 Kpa – choć aktualny sposób legislacji w żadnym stopniu nie pozwala odkodować intencji projektującego ustawę zmieniającą – należy ją doprecyzować poprzez dodanie szczegółowych przepisów regulujących formę uzgodnienia. Opinia lub uzgodnienie wydawane przez organ regulacyjny powinny mieć jasno określoną formę prawną, przy uwzględnieniu ewentualnego toku instancji (odwołanie, zażalenie). Poważne zastrzeżenia budzi kwestia terminu 45-dniowego przewidzianego w projektowanym art. 24ba ust. 4 ustawy zmienianej na uzgodnienie przez organ regulacyjny projektu taryfy przekazanej do uzgodnienia przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta). Obawy te są tym bardziej zasadne, że przy braku doprecyzowania charakteru tego terminu, ustawodawca jednocześnie przewiduje na gruncie art. 29a ust. 1 ustawy zmienianej wprowadzenie kary w	formalnych). W związku z powyższym termin na dokonanie uzgodnienia przez organ regulacyjny liczony jest od dnia przekazania wniosku przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta a nie od dnia przedłożenia kompletnego wniosku. Co do zasady, organ regulacyjny nie powinien wzywać do uzupełnienia braków, dlatego potencjalnie taka czynność wlicza się w termin przewidziany na dokonanie uzgodnienia przez organ regulacyjny.
--	---	--

		wysokości 100 zł za każdy dzień opóźnienia, którą na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wymierzałby organowi regulacyjnemu minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w przypadku braku dokonania uzgodnienia projektu taryfy w terminie, o którym mowa w art. 24ba ust. 4. Należy mieć na uwadze, że termin 45-dniowy przewidziany na dokonanie analizy, weryfikacji, oceny projektu taryfy – zgodnie z brzmieniem ustawy zmienianej budził wiele wątpliwości oraz był przedmiotem ogromnej ilości spraw odwoławczych i sądowych. Ostatecznie jednak, przyznając rację Prezesowi PGW Wody Polskie, Wojewódzki Sąd Administracyjny i Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że ów termin liczony jest od dnia złożenia wniosku: po pierwsze pozbawionego braków formalnych, po wtóre kompletnego, zawierającego informacje wymagane ustawą – tym samym rozróżniono kwestie braków formalnych wniosku od kwestii kompletności wniosku, odnosząc tę drugą do jego wymaganej merytorycznej zawartości. Znaczenie dla sposobu obliczania terminu 45-dniowego, powodując, że zachodzi okres, który to nie podlega wliczeniu do biegu tegoż terminu, ma nie tylko konieczność wezwania strony postępowania do usunięcia braków formalnych, ale również konieczność prowadzenia postępowania wyjaśniającego dla możliwości dokonania wymaganej oceny, analizy i weryfikacji wniosku taryfowego, które to mają aspekt wielowymiarowy nie tylko prawny ale również i ekonomiczny. Powyższe wynika właśnie z potrzeby zapewnienia organowi regulacyjnemu efektywnego czasu, jakim powinien dysponować dla realizacji przypisanej mu funkcji. Termin 45-dniowy na wydanie decyzji w przedmiocie wniosku taryfowego stanowi szczególny termin załatwienia sprawy, względem, którego biegu zastosowanie ma art. 35 § 5 Kpa. W projektowanych przepisach jednak nie sprecyzowano, czy do terminu wskazanego w 24ba ust. 4 ustawy zmienianej będzie miał zastosowanie art. 35 § 5 Kpa, co do możliwości przerwania jego biegu, albo wykluczenia jego całkowitego materialnoprawnego charakteru. Należy przy tym podkreślić, że organ obowiązany do zajęcia stanowiska może w razie potrzeby przeprowadzić postępowanie wyjaśniające (art. 106 § 4 Kpa), co z kolei będzie niemożliwe w przypadku uznania, że termin ten nie przerywa swego biegu. Chyba, że zamiarem projektodawcy jest, aby organ regulacyjny dokonywał uzgodnienia tylko i wyłącznie na podstawie dokumentacji przekazanej przez organ gminny, której jakoś nie zawsze będzie odpowiadała wymogom formalnym i może być również pozbawiona istotnych treści merytorycznych. W takiej sytuacji z pewnością organ regulacyjny nie będzie w stanie rzetelnie uzgodnić projektu taryfy. Zasadnym zatem wydaje się być doprecyzowanie czy jest to 45 dni kalendarzowych czy też 45 dni efektywnego	
--	--	---	--

		procedowania zgodnie z kpa.	
113	PGW WP	Projektowany art. 24ba ust. 5 przewiduje, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) występuje do organu regulacyjnego z wnioskiem o uzgodnienie taryfy w terminie 7 dni od dnia otrzymania kompletnego wniosku o zatwierdzenie taryfy. Jednakże ustawa zmieniająca nie zawiera hipotezy dotyczącej aspektu kompletności wniosku. Z oczywistych względów, wójt (burmistrz, prezydent miasta) po otrzymaniu wniosku taryfowego sprawdza jego kompletność pod względem formalnym, a więc ustala, czy zawiera on wymagane ustawą dane i załączniki. Z ustawy natomiast nie wynikają obowiązki organu regulacyjnego, w tym unormowanie sytuacji, w której organ ten otrzyma do uzgodnienia wniosek obciążony brakami formalnymi. Trudno bowiem z góry założyć, że w każdej możliwej sprawie sytuacja, w której organ regulacyjny otrzyma wniosek niekompletny, nie wystąpi. W takiej sytuacji, organ regulacyjny nie będzie miał podstaw do wydania uzgodnienia pod kątem merytorycznym. Zwrot wniosku wynikający z braków formalnych przedłuży procedurę uzgodnienia. W celu uniknięcia takiej sytuacji należałoby uzupełnić przepisy i włączyć organ regulacyjny również w zakres weryfikacji formalnej wniosku, który następnie podlegałby uzgodnieniu lub opinii.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy zakłada, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) występuje do organu regulacyjnego po otrzymaniu kompletnego wniosku taryfowego. Organ regulacyjny, co do zasady, nie powinien przeprowadzać dodatkowej weryfikacji formalnej wniosku, takie działanie przedłużyłoby tylko prowadzone postępowanie. Organ regulacyjny ma opierać swoje stanowisko na dokumentacji przekazanej przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, o ile on wystąpi o uzgodnienie z organem regulacyjnym projektu taryfy.
114	PGW WP	Projektowany art. 24bb ust. 1 przewiduje, że w przypadku odmowy uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny, wójt (burmistrz, prezydent miasta) zwraca wniosek o zatwierdzenie taryfy do wnioskodawcy. Przepis ten jest niekonsekwentny w kontekście ewentualnych „rozstrzygnięć” organu regulacyjnego, albowiem organ ten powinien wydać uzgodnienie: albo pozytywne względem projektu taryfy, albo negatywne, wskazujące jednocześnie elementy projektu taryfy lub uzasadnienia wymagające poprawienia. Ponownie więc należy powrócić do omawianego powyżej art. 106 Kpa. W przypadku współdziałania organów, organ zajmujący stanowisko w sprawie może odmówić uzgodnienia decyzji. W tych warunkach jednak, odmowa uzgodnienia jest równoznaczna ze stwierdzeniem niezgodności sprawy z przepisami prawa, naruszenia interesów społecznych lub braku spełnienia określonych warunków formalnych.	Uwaga częściowo uwzględniona Projekt ustawy został uzupełniony o wskazanie, że uzgodnienie albo odmowa uzgodnienia następuje w formie postanowienia. W przepisach wprowadzono odesłanie do przepisu art. 106 Kpa w zakresie dokonywanego uzgodnienia w zakresie nieuregulowanym.
115	PGW WP	Projektowany art. 24bc ust. 1 i 2 dotyczy sytuacji, w której wójt (burmistrz, prezydent miasta) może fakultatywnie wystąpić do organu regulacyjnego o opinię dotyczącą projektu taryfy. Przepis ten jednakże stanowi swoiste powtórzenie ustawowe, czy też niezgodność prakseologiczną, albowiem o	Uwaga częściowo uwzględniona Z uwagi na zasadniczy odmienny charakter prawny „uzgodnienia” od „opinii” wydawanej przez organ

	przedmiotową opinię organ gminny będzie mógł wystąpić nawet w sytuacji, gdy projekt taryfy nie będzie wymagał uzgodnienia, podczas, gdy stosuje się tutaj przepisy o uzgodnieniu, jednak ma to być opinia. Mamy tutaj więc do czynienia z nadmiarem prawa (treści), przy jednoczesnym braku precyzji w konstrukcji normy prawnej. Jeżeli więc projektodawca ma zamiar wprowadzenia fakultatywnej możliwości wystąpienia przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do organu regulacyjnego o zaopiniowanie projektu taryfy, to lepszym rozwiązaniem byłoby porzucenie dodatkowego pojęcia „opinia” i konsekwentne posługiwanie się terminem „uzgodnienia”. W tej sytuacji cała regulacja z art. 24bc ust. 1 powinna ulec przeredagowaniu poprzez wskazanie, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) może uzgodnić projekt taryfy z organem regulacyjnym (według własnego uznania) także w sytuacji, gdy nie zachodzą (formalne) przesłanki z art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit. a i b projektowanej ustawy. Proponowane doprecyzowanie ma na celu sprawne i niebudzące wątpliwości proceduralnych współdziałanie organów PGW Wody Polskie w procesie zatwierdzania taryf. Ponadto, ustawa zmieniająca nie precyzuje, ani też nie wyklucza, czy w toku postępowania uzgadniającego, organ regulacyjny może wzywać przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne do składania wyjaśnień, informacji, dokumentów. Biorąc pod uwagę znaczenie uzgodnienia, rozwiązanie prawne umożliwiające organowi regulacyjnemu pozyskiwanie materiałów merytorycznych od przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego jest zasadne. Mając na uwadze, że celem nadrzędnym w procesie uzgodnienia jest uzyskanie w jak najszybszym możliwym czasie pozytywnego uzgodnienia, tylko uwzględnienie przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego i jego aktywny udział w uzgodnieniu wydaje się być wskazany, a wręcz nieodzowny. Przedsiębiorstwo jest twórcą wniosku taryfowego i może go w sposób szybki i skuteczny poprawić. Pośrednictwo wójta (burmistrza, prezydenta miasta) może ten proces znacznie wydłużyć.	regulacyjny nie jest celowe zastąpienie opinii przez uzgodnienie. Uzgodnienie organu regulacyjnego jest wymagane na podstawie art. 24ba ust. 1 projektu ustawy. Rada gminy będzie też mogła fakultatywnie odmówić zatwierdzenia taryfy w sytuacji kiedy do wniosku o zatwierdzenie taryfy będzie dołączona opinia organu regulacyjnego, o której mowa w art. 24bc ust. 1 projektu ustawy. Ostateczna decyzja w tym przypadku będzie należała do rady gminy, co zostało zawarte w art. 24ca ust. 2 projektu ustawy. Należy wskazać, że uzgodnienie jest co do zasady wiążące, natomiast opinia nie jest wiążąca dla organu zatwierdzającego taryfę. Warto dodać, że „uzgodnienie”, które jest ujęte w projekcie ustawy ma charakter sformalizowany – jest uzyskiwane w trybie art. 106 Kpa, przysługuje od niego skarga do sądu administracyjnego, jest, co do zasady, wiążące dla rady gminy, stanowi element obowiązkowy – jego brak mógłby doprowadzić do nieważności uchwały w sprawie zatwierdzenia. Natomiast opinia wydawana przez organ regulacyjny nie podlega ww. wymogom – nie ma obowiązku wystąpienia o jej przedstawienie, nie podlega zaskarżeniu, nie stosuje się do niej art. 106 Kpa, ma wyłącznie charakter stanowiska pomocniczego specjalistycznego podmiotu. Nawet negatywna opinia nie przesądza o braku zatwierdzenia taryfy. W związku z powyższym nie jest celowe zrównanie tych dwóch stanowisk wyrażanych przez organ regulacyjny. W zakresie możliwości wzywania w toku postępowania uzgodnieniowego strony do składania wyjaśnień – przez uzupełnienie przepisów projektu ustawy w taki sposób, że przesądzono, że w ramach tego postępowania przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne występuje na prawach strony, w konsekwencji będzie możliwość wzywania tego podmiotu do składania ewentualnych wyjaśnień, przedkładania informacji, dokumentów.
--	---	---

116	PGW WP	Projektowany art. 24i ust 2 - należy wskazać, że wójt składa wniosek co najmniej 60 dni przed podjęciem działalności przez powołane lub utworzone przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub podjęciem przez istniejące przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nowego rodzaju działalności gospodarczej w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, tak aby uchwała, o której mowa w ust. 1, została podjęta w terminie co najmniej 14 dni przed powołaniem lub utworzeniem przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego lub podjęciem przez istniejące przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nowego rodzaju działalności gospodarczej w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że projektowane rozwiązania w tym zakresie są analogiczne wobec tych, które obowiązywały w okresie zatwierdzania taryf przez radę gminy. We wskazanym okresie nie wskazywano na problem z terminowym zatwierdzaniem taryf w przypadku podejmowania na nowo działalności lub utworzenia przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Z uwagi na powyższe projektowane rozwiązania należy uznać za odpowiednie.
117	PGW WP	Zgodnie z projektowanym art. 24i ust. 4, wójt (burmistrz, prezydent miasta) w terminie 7 dni od dnia podjęcia uchwały w sprawie stawek i opłat obowiązujących po podjęciu działalności przez powołane lub utworzone przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, doręcza przedmiotową uchwałę przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu oraz organowi regulacyjnemu. Zamiar projektodawcy w tym zakresie jest niezrozumiały, gdyż projektowana ustawa przewiduje jedynie przekazanie uchwały co do cen i stawek opłat dla nowego rodzaju działalności gospodarczej w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, podczas gdy brak jest analogicznego wymogu (przekazania uchwały do organu regulacyjnego) w przypadku zatwierdzenia taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków w tak zwanym podstawowym trybie (24b lub 24j). Biorąc pod uwagę, że organ regulacyjny nadal będzie zobligowany ustawowo do konkretnych publikacji danych, przekazanie uchwały rady gminy w przedmiocie zatwierdzenia taryfy wodno-ściekowej do organu regulacyjnego jest jak najbardziej zasadne. Projekt ustawy ma przecież na celu przekazanie tylko jednej kompetencji (zatwierdzania taryf) organu regulacyjnego (wraz z powiązanymi z tą kompetencją karami pieniężnymi) z RZGW PGW Wody Polskie do gmin. W nowym stanie prawnym natomiast, organy regulacyjne nadal będą obowiązane do zbierania i przetwarzania informacji dotyczących przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych – w szczególności obliczania średnich cen dostaw wody i odbioru ścieków, co z kolei będzie podlegać obowiązkowej publikacji. W przypadku braku obligatoryjnego przekazywania każdej uchwały rady gminy, organ regulacyjny zostanie pozbawiony materiału źródłowego do opracowania obowiązku ustawowego.	Uwaga uwzględniona Dodano w art. 24e ust. 4 w brzmieniu: „4. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) doręcza organowi regulacyjnemu: 1) uchwałę rady gminy, o której mowa w art. 24b ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jej podjęcia; 2) taryfę, o której mowa w art. 24cc ust. 1, w terminie 7 dni od dnia jej wejścia w życie; 3) taryfę, o której mowa w art. 24cd ust. 2, w terminie 7 dni od dnia doręczenia radzie gminy rozstrzygnięcia nadzorczego.” Mając na uwadze brzmienie art. 24j ust. 1 zdanie drugie (<i>Przepisy art. 24b-24e i art. 24f ust. 1 stosuje się odpowiednio.</i>) dzięki ww. zmianie art. 24e organ regulacyjny uzyska oprócz taryfy zwykłej także zatwierdzonej w trybie art. 24j.

118	PGW WP	Projektowana zmiana legislacyjna art. 24j - w powiązaniu z możliwością wnioskowania na gruncie zmienionej ustawy o taryfę, która miałaby obowiązywać od 1 roku do 3 lat, nasuwa się stwierdzenie o bezzasadności pozostawienia instytucji skrócenia okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy. Biorąc pod uwagę, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może określić taryfę przykładowo na jeden rok, umożliwienie mu skrócenia tej taryfy rocznej jest dyskusyjne, gdyż w układzie (jedyne) rocznym z pewnością jest możliwość kalkulacji cen i stawek opłat (przewidywalność kosztów). Ponadto z dotychczasowych doświadczeń zarówno organu regulacyjnego jak i przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, poparte szerokim orzecznictwem sądowym, tryb art. 24j wymaga udokumentowania uzasadnionego przypadku zmiany niezbędnych przychodów, dwuetapowej weryfikacji, co powodowało wiele komplikacji weryfikacyjnych. Możliwość skonstruowania taryfy rocznej i jej aktualizacja co rok w trybie art. 24b już umożliwia więcej, niż przewidywałby tryb z art. 24j.	Uwaga nieuwzględniona W związku z tym, że taryfy mogą być obowiązywać także przez okres 3 letni celowe jest pozostawienie możliwości skrócenia tych taryf – tym samym zasadne jest pozostawienie instrumentu prawnego w postaci skrócenia okresu obowiązywania taryfy. Doprecyzowano także, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę na okres 1 roku, 2 albo 3 lat.
119	PGW WP	Brak przepisów w zakresie spraw w trakcie postępowania sądowego: projekt ustawy nie reguluje (a uzasadnienie do ustawy zmieniającej nie precyzuje) sytuacji prawnej organów w trakcie postępowania sądowego toczącego się wskutek wniesienia skargi, bądź sprzeciwu od decyzji wydanej przez organ II instancji, a więc Prezesa PGW Wody Polskie. Aktualnie bowiem w toku są postępowania prowadzone zarówno przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, jak i przed Naczelnym Sądem Administracyjnym. Zgodnie ze stanem na dzień dzisiejszy jest to około 100 postępowań sądowych, które zostaną pozbawione strony postępowania, a także strony realizującej zalecenia sądu. Problematycznie też jawi się kwestia wykonalności wyroku sądu wydanego w okresie przejściowym bądź w trakcie obowiązywania nowej ustawy. W przypadku uwzględnienia przez sąd skargi, bądź sprzeciwu, w wyroku zostaje zasądzony zwrot kosztów postępowania sądowego oraz są formułowane oceny prawne i zalecenia względem dalszego procedowania sprawy. W przypadku uchylecia decyzji organów obu instancji, zalecenia te podlegają wykonaniu w pierwszej kolejności przez organ regulacyjny. Brak przepisu przejściowego spowoduje, że postępowania sądowe zostaną pozbawione strony postępowania a wydane w sprawach wyroki możliwości realizacji zawartych w nich zaleceń. Należałoby zatem wprowadzić przepisy przejściowe pozostawiające Prezesa PGW Wody Polskie, jako stronę postępowań sądowych do czasu ich zakończenia i rozstrzygnięcia. Takie rozwiązanie nie wpłynie w żaden sposób negatywnie na zatwierdzanie taryf. Każde z przedsiębiorstw będące stroną postępowania sądowego będzie mogło	Uwaga częściowo uwzględniona Z uwagi na fakt, że po wejściu w życie projektowanych przepisów nie będzie możliwości zatwierdzenia taryfy w formie decyzji administracyjnej, postępowania sądowo-administracyjne rozstrzygające prawidłowość wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie zatwierdzenia taryfy będą bezprzedmiotowe. W związku z powyższym, a także mając na uwadze niezawisłość sądów nie jest celowe przesądzanie sposobu rozstrzygnięcia sprawy przez sądy administracyjne. W projekcie ustawy dodano jedynie przepisy określające sposób postępowania w przypadku zwrotu akt w sprawach sądowych. Organ regulacyjny wykonujący zalecenia sądu będzie musiał uwzględnić zmianę stanu prawnego w chwili orzekania, która przesądzi o rodzaju rozstrzygnięcia.

		złożyć nowy wniosek taryfowy do rady gminy. Konsekwentne przepisy powinny zapewnić ekonomikę postępowania administracyjnego oraz ochronę interesów w toku.	
120	PGW WP	W aspekcie taryfy w okresie 1 roku lub 2 lat oraz taryfy progresywnej pozostaje jeszcze kwestia uregulowania załączników w rozporządzeniu wykonawczym w postaci tabel zapewniających możliwość weryfikacji kosztów, które uwzględniałyby sposób kalkulacji tak zaproponowanych zmian oraz możliwość weryfikacji zastosowanych współczynników alokacji pomiędzy wyodrębnione progi grup taryfowych. Trzeba więc pozostawić tabele taryfowe bez zmian i horyzont planowania 3-letni nawet dla taryf krótszych. Umożliwi to porównywalność prezentowanych danych, dając możliwość elastyczności przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnym w zakresie horyzontu planowania. Przykładowo w pierwszym wniosku taryfowym przedsiębiorstwo sporządzi taryfę na rok, ale już kolejny będzie planowało na 2 lata. Jeżeli w każdym z tych wniosków będzie projekcja oparta na 3 letnim okresie obrachunkowym i na 3 lata planowanej taryfy wtedy porównywalność danych będzie zachowana, a czytelność tabel niezmienna.	Uwaga częściowo uwzględniona Przedmiotowe kwestie wykraczają poza zakres projektowanej regulacji. Jednocześnie mogą zostać uwzględnione w trakcie prac nad projektem wykonawczym do ustawy. Doprecyzowano projekt ustawy, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę na okres 1 roku, 2 albo 3 lat. Natomiast w przypadku taryf krótszych niż 3 lata uwzględnia się horyzont planowania z okresu 3 lat.
121	PGW WP	Projektowany Art. 29a zakłada wymierzenie przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej bezpośrednio na organ regulacyjny kary pieniężnej za brak uzgodnienia projektu taryfy albo zwrotu wniosku o zatwierdzenie taryfy do wnioskodawcy w terminie, o którym mowa w art. 24ba ust. 4. Nałożenie przedmiotowej kary ma być inicjowane przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta). Biorąc jednak pod uwagę fakt, że RZGW podlega organizacyjne pod KZGW, a dyrektorzy pełniący funkcję organów regulacyjnych są powoływani przez Prezesa PGW Wody Polskie, zasadnym jest uzupełnienie projektowanego art. 29a o przepis wskazujący, że o wymierzeniu kary (konkretnemu organowi regulacyjnemu), zawiadamia się Prezesa PGW Wody Polskie.	Uwaga uwzględniona
122	PGW WP	Art. 5 ustawy zmieniającej - termin 14 dni przy dużej ilości wniosków jest obciążony ryzykiem braku rzetelnego uzgodnienia. Zasadne jest wydłużenie terminu do 30 dni.	Uwaga nieuwzględniona Przedmiotowe rozwiązanie ma zapewnić dochowanie terminów zatwierdzenia taryfy przez właściwe rady gminy. Ponadto przedmiotowy przepis jest adresowany do wszystkich, kilkunastu organów regulacyjnych. Tym samym liczba spraw do przekazania w podziale na poszczególne organy terenowe nie powinna być zbyt duża.

123	PGW WP	Art. 7 ustawy zmieniającej zakłada uregulowanie sposobu prowadzenia spraw dotyczących zatwierdzenia taryfy lub skrócenia okresu obowiązywania taryfy, w których prowadzone jest postępowania odwoławcze. Projekt zakłada, że Prezes PGW Wody Polskie przekaze niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni do organu regulacyjnego dokumentację prowadzonych spraw. Zatem postępowanie odwoławcze ma być przerwane, organ odwoławczy ma przekazać dokumentację do organu regulacyjnego, który z kolei ma dokumentację tę przekazać do gminy. Takie rozwiązanie, wbrew twierdzeniom z uzasadnienia projektu, z pewnością nie zapewni sprawności prowadzonych postępowań, biorąc pod uwagę tranzytowy sposób przekazywania akt oraz ilość dokumentacji merytorycznej zgromadzonej w toku postępowania przed organami PGW Wody Polskie, których rada gminy może nie uwzględnić przy próbach weryfikacji oceny taryfy wedle nowych przepisów. Odczytując z kolei literalnie przepisy nowej ustawy, wójt (burmistrz, prezydent miasta) wszedłby w kompetencje organu odwoławczego. Względnie, postępowanie to zostałoby uznane za „nieważne” a rozpatrzenie wniosku taryfowego nastąpiłoby na gruncie nowych przepisów od początku. To z pewnością nie wpisuje się w ekonomikę postępowania taryfowego przewidywaną w nowych przepisach i forsowaną na gruncie uzasadnienia do ustawy zmieniającej. Tożsame uwagi może odnieść także względem projektowanego art. 8. W tych warunkach uwidacznia się również problem spraw zalegających w WSA i NSA. Konsekwentne przepisy powinny zapewnić ekonomikę postępowania administracyjnego oraz ochronę interesów w toku. W kwestii prowadzonych postępowań odwoławczych, przepisy przejściowe mogłyby zawierać odpowiednią regulację wskazującą, że Prezes PGW WP obowiązany jest dokończyć postępowania odwoławcze przykładowo w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej.	Uwaga nieuwzględniona Z uwagi na fakt, że do postępowań w sprawie zatwierdzenia taryfy będzie stosowało się nowe przepisy i mając na uwadze, że nie będzie podstaw prawnych do zatwierdzenia taryfy w formie decyzji administracyjnej – nie ma możliwości i podstaw prawnych do „dokończenia postępowań odwoławczych” przez Prezesa Wód Polskich. Przedmiotowe postępowania staną się bezprzedmiotowe i powinny zostać umorzone, gdyż nie będzie można zatwierdzić taryfy w ramach postępowania administracyjnego w drodze decyzji administracyjnej. Zatwierdzanie taryfy przez radę gminy nie będzie następowało w ramach postępowania administracyjnego dlatego też wójt, burmistrz lub prezydent miasta nie będzie mógł kontynuować spraw administracyjnych wszczętych przez Wody Polskie. Przekazanie akt spraw i ich „prowadzenie na nowych zadach” ma na celu tylko zwolnienie przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych z przedkładania nowych wniosków o zatwierdzenie taryfy i w konsekwencji próby rozpatrzenia sprawy w ustawowym terminie zatwierdzenia taryfy 120 dni (ochrona interesów w toku). Z uwagi na fakt, że zatwierdzanie taryfy ma się odbywać w formie uchwały rady gminy a nie postępowania administracyjnego, także dotychczas podniesione zarzuty przez organ regulacyjny dotyczące projektu taryfy nie będą rozstrzygane w formie decyzji a oceny rady gminy.
124	PGW WP	Jak wynika z art. 9 ustawy zmieniającej, organ regulacyjny oraz Prezes PGW WP w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy przekazują właściwemu miejscowo wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) dokumentację spraw zakończonych dotyczących: zatwierdzenia taryfy, skrócenia okresu obowiązywania taryfy, kar pieniężnych. Organ regulacyjny zatwierdza taryfy oraz prowadzi sprawy dot. kar pieniężnych od 2018 r. Część spraw została przekazana do archiwum. Wyjaśnienia wymaga więc, czy organ regulacyjny ma przekazać wszystkie zakończone sprawy od 2018 r.? Skoro uzgodnienie z organem regulacyjnym ma nastąpić w przypadku proponowanego wzrostu w taryfie 15% względem średnich cen i stawek opłat w okresie 3 lat poprzedzających okres rozpoczęcia obowiązywania nowej taryfy, czy nie	Uwaga częściowo uwzględniona Celem przedmiotowego przepisy przejściowego jest zapewnienie niezbędnych do zatwierdzania nowych taryf informacji nowemu organowi zatwierdzającemu taryfy – radzie gminy. Tym samym nie ma potrzeby przekazywania archiwalnych spraw do rady gminy w sytuacji gdy te informacje nie będą potrzebne. W związku z tym ograniczono w projekcie ustawy obowiązek przekazywania spraw zakończonych tylko do akt spraw, będących w dyspozycji organu (czyli nie przekazanych zgodnie

	wystarczy przekazać spraw zakończonych z ostatnich 3 lat? Warto zaznaczyć, że w momencie powołania organu regulacyjnego, tj. od 2018 r., żadne dokumenty nie zostały przekazane przez rady gminy do dyrektorów RZGW PGW Wody Polskie. Ponadto, termin na przekazanie wszystkich spraw zakończonych w ustawie zmieniającej to 30 dni. Proponuje się więc ewentualne wydłużenie czasu przekazania spraw zakończonych do 60 dni z uwagi na liczbę tych spraw oraz pozyskanie dużej części z nich z archiwum. Ustawodawca nie przewidział również, która gmina powinna być wiodąca w momencie przekazywania wniosku taryfowego złożonego przez dane przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, a dotyczącego kilku gmin. Dodatkowo pozostawienie w proponowanej wersji tego przepisu generuje kilka istotnych problemów natury organizacyjnej i prawnej. Po pierwsze, projektodawca nie wyjaśnia, co w przypadku gdy jedno przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne świadczy usługi zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie dwóch lub więcej gmin. W takiej sytuacji, powszechnie stosowaną praktyką jest opracowanie przez przedsiębiorstwo jednej taryfy. Logiczną konsekwencją tego jest: jeden wniosek taryfowy (akta administracyjne sprawy). Przy zamiarze projektodawcy zwrotu dokumentacji dotyczącej spraw taryfowych (i nie tylko) właściwemu miejscowo wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta), brak jest jednocześnie rozwiązania, jak mają postąpić organy PGW Wody Polskie w sytuacjach wyżej opisanych (której gminie przekazać akta sprawy). W tym stanie należy podkreślić, że stosowanie przepisów przejściowych musi obejmować wszystkie sytuacje, które mogą pojawiać się na tle wprowadzania w życie nowych uregulowań, i nie może pomijać ochrony praw jakiejkolwiek grupy podmiotów, dotkniętych tymi przepisami. Po drugie, termin „sprawy zakończone” jest niejasny. Należy bowiem zwrócić uwagę, że decyzja zatwierdzająca taryfę lub odmawiająca jej zatwierdzenia jest wydawana przez organ regulacyjny w pierwszej instancji (podobnie jest oczywiście w przypadku postępowań w przedmiocie skrócenia okresu obowiązywania taryfy oraz w przedmiocie kar). W przypadku złożenia odwołania od takiej decyzji, toczy się postępowanie w II instancji, a więc przed Prezesem PGW Wody Polskie. Wydana przez Prezesa PGW Wody Polskie decyzja w trybie art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, oznacza, że decyzja organu regulacyjnego utrzymana w mocy przez organ odwoławczy staje się ostateczna. Kwestię tę reguluje art. 16 Kpa. Zgodnie z jego treścią decyzje są ostateczne, jeżeli nie służy od nich odwołanie w administracyjnym toku	z przepisami do archiwum). Dodatkowo wydłużono termin na przekazanie tych akt do 60 dni. W zakresie wskazania gminy wiodącej nie ma potrzeby wprowadzania regulacji szczególnej – gdyż w tym zakresie będą obowiązywały zasady ogólne. Czyli do rozpatrzenia wniosku taryfowego będzie właściwa każda z gmin, której dotyczy projekt taryfy. W przypadku gdy kilka gmin będzie właściwych w jednej sprawie – każdej z nich powinny zostać przekazane akta, jednej w formie oryginałów a drugiej w formie poświadczonych odpisów za zgodność z oryginałem. Termin „sprawy zakończone” jest powszechnie stosowany w przepisach przejściowych. Tym samym nie ma potrzeby doprecyzowywać tego terminu.
--	--	---

		instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Jednakże od decyzji orzekającej o utrzymaniu w mocy decyzji organu I instancji, stronom postępowania przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Ewentualnie prowadzone jest również postępowanie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym. Akta sprawy, jak z pewnością projektujący ustawę ma świadomość, przekazywane są przez organ odwoławczy do Sądu wraz z odpowiedzią na skargę. Po trzecie, na gruncie ustawy z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw, nie było przepisu zobowiązującego wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do przekazania organowi regulacyjnemu akt spraw zakończonych. Ówczesnie bowiem, wójt (burmistrz, prezydent miasta) miał przekazać organowi regulacyjnemu dokumentację dotyczącą postępowań o zatwierdzenie taryfy, który to organ, kontynuując postępowanie taryfowe wzywał przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, którego dotyczyło postępowanie o zatwierdzenie taryfy, do przedłożenia dokumentacji spełniającej wymogi określone w nowej ustawie. Przekazanie dokumentacji spraw będących w toku w sytuacji zmiany organu właściwego do ich rozpatrzenia jest uzasadnione. Spraw zakończonych już nie, gdyż dokumenty te i tak będą nieaktualne do postępowań prowadzonych już na gruncie nowych przepisów przez radę gminy. Ponadto, przekazywanie akt spraw zakończonych będzie znacznym obciążeniem dla PGW Wody Polskie, tym bardziej, że aktualnie rozpoczyna się proces ich archiwizacji. W przypadku gdyby w procesie zatwierdzania kolejnej taryfy rada gminy lub wójt (burmistrz prezydent miasta) uznał za niezbędny poprzedni wniosek taryfowy wtedy mógłby pismem zwrócić się o to do organu regulacyjnego, który na przykład w terminie 7 dni przekazałby wskazaną dokumentację. Byłby to proces rozłożony w czasie i nie musiałby dotyczyć wszystkich gmin i wszystkich wniosków taryfowych. W kontekście przekazywania akt do organów regulacyjnych, a następnie do gmin, warto zwrócić uwagę na koszty tego przedsięwzięcia. W okresie od 1 stycznia 2018 r. do 31 grudnia 2024 r., w PGW Wody Polskie wydano 12.000 decyzji administracyjnych. Średnio akta każdej sprawy taryfowej, to 3 segregatory. Koszty przekazania akt prezentują się następująco. Wysyłka obejmuje: sporządzenie metryki, ponumerowanie akt, wydruk etykiety, pakowanie. Średnio jedna osoba może w ciągu jednego dnia roboczego wysłać około 10 przesyłek. To oznacza, że w przewidzianym w nowelizacji czasie 30 dni, zaistnieje konieczność oddelegowania tylko do tych czynności (wysyłka akt) 60 osób (12.000 paczek/10 paczek dziennie/20 dni –	
--	--	---	--

		średnia liczba dni pracy w 2025 roku). W tym stanie istotnie trzeba podkreślić, że PGW Wody Polskie nie ma zapewnionych środków finansowych na realizację tego zadania, jak również nie dysponuje pracownikami w takim wymiarze, których mogłoby oddelegować czasowo tylko do tych czynności. O projektowanym brzmieniu art. 9 ustawy zmieniającej PGW Wody Polskie dowiedziało się dopiero na okoliczność opiniowania projektu (wpływ projektu ustawy: 13 stycznia 2025 r.), a zatem powyższe środki nie mogły zostać nawet zaplanowane.	
125	PGW WP	Podsumowanie: Po analizie niniejszego projektu ustawy, wprowadzenie nowych przepisów z pewnością nie doprowadzi do zapewnienia odpowiedniej elastyczności i szybkości postępowań w sprawie zatwierdzania taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. Obecny model ustawy zakłada złożenie wniosku przez przedsiębiorstwo/gminę/zakład gospodarki komunalnej do organu regulacyjnego jakim jest właściwy miejscowo dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej i rozpatrzenie tego wniosku w terminie 45 dni z przedłużeniem terminu o czas na wezwanie merytoryczne. Natomiast nowy projekt taryfy, stanowczo wydłuży czas zatwierdzenia taryfy, a także zwiększy ilość instytucji/jednostek które będą miały wpływ na końcowy efekt czyli zatwierdzenie bądź odmowę zatwierdzenia taryfy. Należy zwrócić uwagę, że taryfy będą podwójnie weryfikowane, na wstępie w formie uzgodnienia/opinii przez PGW Wody Polskie, a później przez organy gminy. Ponadto, uchwała taryfowa będzie podlegała kontroli wojewody, który będzie mógł orzec o jej nieważności. Co więcej, każdy obywatel, który uzna, że uchwała taryfowa narusza jego interes prawny lub uprawnienie będzie mógł uchwałę tę zaskarżyć do sądu administracyjnego. Jak wynika z doświadczenia organu regulacyjnego, nawet po trzech okresach taryfikacji, przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne w szczególności gminy, mają nadal problemy z prawidłową konstrukcją wniosków taryfowych. W większości przypadków, gminy nie wywiązują się z obowiązków formalnych związanych z przygotowaniem wniosków. Co ważniejsze, zauważalne jest, że gminy nie dysponują odpowiednio wykwalifikowaną kadrą mogącą prawidłowo zweryfikować wniosek taryfowy pod względem zmian warunków ekonomicznych wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne działalności gospodarczej oraz weryfikacji kosztów pod względem celowości ich ponoszenia w celu zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen. Aktualnie w wielu przypadkach gminy zatrudniają firmy zewnętrzne, które pomagają przygotować wnioski o zatwierdzenie taryfy.	Uwaga nieuwzględniona Proces zatwierdzania taryf dokonywany przez Wody Polskie nie zapewniał odpowiedniej elastyczności. W licznych przypadkach proces zatwierdzania taryf zamiast zakładanych 120 dni trwał znacznie dłużej, co utrudniało prowadzenie prawidłowej gospodarki wodno-kanalizacyjnej. Dodatkowo takie działanie nie pozwalało na dostosowywanie się przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych do zmieniających się okoliczności z uwagi na zbyt długi okres zatwierdzania taryf. Przyznanie gminom uprawnień do uzyskiwania opinii organu regulacyjnego, w przypadku braku odpowiednich specjalistów w gminach, zapewni tym jednostkom odpowiednią informację na temat zatwierdzanych taryf. Reasumując projektowane zmiany są niezbędne a ich wprowadzenie znacząco usprawni i przyspieszy proces zatwierdzania taryf.

126	GUS	W art. 24ba ust. 2 projektu ustawy określono, iż: „Wzrost inflacyjny, o którym mowa w ust. 1, stanowi sumę wysokości średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, ustaloną za każdy rok obowiązywania dotychczasowej taryfy.” Należy zauważyć, że niepoprawne jest sumowanie wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych w celu ustalenia wskaźnika za okres inny niż publikowany (np. dwuletni) i np. zwaloryzowania danej wielkości pieniężnej. W tym celu, dla uzyskania wskaźnika dla odpowiedniego okresu należy obliczyć wskaźnik skumulowany. Aby obliczyć wskaźnik jednopodstawowy obejmujący inny okres, niż opublikowany – GUS przyjmuje metodę nawiązań wskaźników łańcuchowych (mających za podstawę okres poprzedni = 100, np. rok poprzedni = 100). Metoda ta polega na pomnożeniu pierwszego wskaźnika łańcuchowego mającego w podstawie wybrany okres bazowy, przez kolejny wskaźnik i podzieleniu przez 100. Tak otrzymany wskaźnik zaokrąglany jest do jednego miejsca po przecinku i mnożony przez kolejny wskaźnik łańcuchowy, analogicznie jak w poprzednim kroku. Kolejne operacje mnożenia, dzielenia przez 100 i zaokrąglania należy powtarzać aż do ostatniego wskaźnika w szeregu czasowym. Ważne, aby wymnożone wskaźniki dzielić przez 100, tak by w wyniku takiej operacji również otrzymać wskaźnik.	Uwaga bezprzedmiotowa Zrezygowano z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”.
127	GUS	Ponadto w ww. projekcie ustawy używane jest pojęcie „wzrostu inflacyjnego”, jednakże, zarówno wskaźnik średnioroczny ogłaszany przez Prezesa GUS, jak i wskaźnik skumulowany obliczony dla okresu innego niż publikowany (np. dwuletni) mogą być niższe od 100,0, w związku z czym w takiej sytuacji występuje nie wzrost, a spadek cen (inflacji) w podanym okresie.	Uwaga uwzględniona Zrezygowano z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”.
128	Prokuratoria Generalna RP	1. Projektowana ustawa zmienia organy właściwe w sprawach zatwierdzania taryf stosowanych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne przywracając co do zasady rozwiązania sprzed 27 października 2017 r. W obowiązującym stanie prawnym zatwierdzenia taryf dokonuje w drodze decyzji dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (art. 24c ust. 2 i art. 27a ust. 3 pkt 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków). Odwołania od tych decyzji rozpatruje Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (uchylany art. 27c ust. 2 ww. ustawy). Władzę publiczną w zakresie zatwierdzania taryf z mocy prawa wykonuje zatem osoba prawna (a co za tym idzie – ponosi z tego tytułu odpowiedzialność), a nie	Uwaga w części uwzględniona W projekcie ustawy jednoznacznie wskazano, że do zatwierdzania taryf nie stosuje się procedury administracyjnej. Natomiast w zakresie nadzoru wojewody nad uchwałami podejmowanymi przez radę gminy, w ocenie Ministerstwa Infrastruktury odpowiednie regulacje w tym zakresie obowiązują i nie ma potrzeby uzupełniać przepisów projektu ustawy. Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka

		jednostka samorządu terytorialnego lub statio fisci. Zgodnie z projektowanym art. 24cb ust. 1 organem zatwierdzającym taryfy będzie rada gminy. Z uzasadnienia projektu wynika, że uchwała rady gminy w tej sprawie nie będzie decyzją administracyjną i w związku z tym będzie do niej stosowany mechanizm nadzoru wojewody, a nie tryby przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego (w tym tryb odwoławczy). Projekt nie przewiduje uregulowania wprost kompetencji nadzorczej dla wojewody, można ją wywodzić pośrednio z treści projektowanego art. 24cd. Mając na uwadze, że rozstrzygnięcie o zatwierdzeniu taryfy ma być podejmowane przez organ władzy publicznej (rada gminy), na wniosek przedsiębiorstwa i ma dotyczyć jego praw i obowiązków, to w praktyce stosowania tych przepisów mogą powstawać wątpliwości, jaki charakter ma takie rozstrzygnięcie rady gminy. Załatwianie tego rodzaju spraw normuje co do zasady Kodeks postępowania administracyjnego (art. 1 pkt 1 i 2 k.p.a.) i jednocześnie art. 102 ustawy o samorządzie gminnym wyłącza w tego typu sprawach przepisy o nadzorze nad działalnością gminną, w tym uprawnienia nadzorcze wojewody do orzekania o nieważności uchwał (art. 91). Rekomendujemy analizę projektowanych rozwiązań pod kątem wątpliwości związanych z charakterem uchwał rady gminy jako rozstrzygnięć w sprawach wniosków o zatwierdzanie taryf, podstaw prawnych kompetencji nadzorczych wojewody w odniesieniu do tego rodzaju uchwał i zasadności wyłączenia przepisów procedury administracyjnej.	organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Dodatkowo przepisy projektu ustawy jednoznacznie wskazują, które uchwały stanowią akty prawa miejscowego. Tym samym <i>a contrario</i> pozostałe uchwały nie będą stanowiły aktów prawa miejscowego – co też dodatkowo zostanie wykazane w uzasadnieniu.
129	Prokuratoria Generalna RP	2. Proponujemy rozważenie potrzeby uregulowania terminów na wydanie przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta postanowienia o zwrocie wniosku o zatwierdzenie taryfy do wnioskodawcy w przypadku odmowy uzgodnienia jej projektu (art. 24bb ust. 1) i na przekazanie radzie gminy przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta wniosku o zatwierdzenie taryfy wraz ze stosownymi dokumentami (art. 24ca ust. 5).	Uwaga częściowo uwzględniona W projekcie ustawy wprowadzono zmiany polegające na tym, że w formie postanowienia będzie dokonywane uzgodnienie. Natomiast zwrot wniosku będzie tylko stanowił czynność wynikową, administracyjno-techniczną. Niemniej jednak określono termin dokonania tej czynności (zwrotu wniosku) – jako niezwłoczny.
130	Prokuratoria Generalna RP	3. Weryfikacji wymaga przepis o terminie wejścia w życie taryfy w przypadku, gdy rada gminy nie podjęła uchwały w tej sprawie (art. 24cc). Projektowany przepis odnosi się tylko do terminu, o którym mowa w art. 24cb ust. 2, czyli niepodjęcia uchwały, jeżeli wniosek o zatwierdzenie nowej taryfy został złożony do rady gminy w terminie co najmniej 120 dni przed dniem upływu okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy. Należałoby także uwzględnić termin określony w art. 24cb ust. 3, czyli niepodjęcie uchwały o zatwierdzeniu nowej taryfy albo o odmowie jej zatwierdzenia, po upływie 120 dni od dnia złożenia wniosku o jej zatwierdzenie, jeżeli wniosek ten został złożony po	Uwaga uwzględniona Projekt ustawy został uzupełniony o wskazanie, że jeżeli wniosek o zatwierdzenie taryfy został złożony po terminie, a rada gminy nie podejmie w tym terminie uchwały, to czas obowiązywania dotychczasowej taryfy przedłuża się do czasu zatwierdzenia nowej taryfy.

		upływie wymaganego terminu.	
131	Prokuratoria Generalna RP	4. Wątpliwości budzi projektowany art. 29a ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, w zakresie, w jakim minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na wniosek wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, wymierza właściwemu organowi regulacyjnemu, w drodze decyzji, karę w wysokości 100 zł za każdy dzień opóźnienia. Przesłanką wymierzenia tej kary, oprócz braku dokonania uzgodnienia projektu taryfy, jest również zwrot wniosku o jej zatwierdzenie. Rozwiązanie to wymaga weryfikacji, ponieważ zgodnie z art. 24bb ust. 1 zmienianej ustawy zwrotu wniosku o zatwierdzenie taryfy dokonuje wójt, burmistrz lub prezydent miasta, a nie organ regulacyjny.	Uwaga uwzględniona W projekcie ustawy wprowadzono zmianę w przedmiotowym zakresie (usunięto zwrot: „zwrot wniosku o jej zatwierdzenie”). Ponadto uzależniono nałożenie kary od braku wydania w terminie postanowienia w przedmiocie uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny (określając termin ustawowy dokonania tej czynności).
132	Pracodawcy RP	Uwaga ogólna. Projekt ma na celu wyeliminowanie problemów związanych z procedurą zatwierdzania taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Mając na względzie wykorzystanie nabytych przez lata kompetencji merytorycznych organu regulacyjnego jakim jest PGW Wody Polskie, Pracodawcy RP stoją na stanowisku, że korzystnym jest pozostawienie kompetencji w zakresie zatwierdzania taryf w PGW Wody Polskie. Powrót kompetencji zatwierdzania taryf do gmin niesie ze sobą ryzyko kierowania się lokalnymi interesami politycznymi, zamiast rzeczywistymi potrzebami infrastrukturalnymi, które w myśl Dyrektywy ściekowej i Dyrektywy w zakresie wody pitnej nakładają na przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjne szereg obowiązków. Proponowane zmiany nie rozwiążą problemu związanego z przewlekłością postępowań administracyjnych, a cel nadrzędny - odblokowanie decyzyjności - nie zostanie osiągnięty. Na ten moment gminy nie posiadają właściwych zasobów kadrowych aby przeprowadzać merytoryczną ocenę wniosków taryfowych. Brak zasobów nie tylko uniemożliwi im właściwą ocenę, lecz także wydłuży proces taryfowy i spowoduje utrudnienia dla przedsiębiorców. Sprzeciwiamy się również propozycji podejmowania uchwał przez rady gminy. Organ nadzoru (wojewoda), który będzie oceniał uchwałę o odmowie zatwierdzenia taryfy w ramach postępowania nadzorczego nie ma kompetencji merytorycznych. Wojewoda ma ustawowo 30 dni i bada samą uchwałę pod kątem formalnym, a nie merytorycznym. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie jest uczestnikiem postępowania nadzorczego. Możliwość zaskarżenia uchwały o odmowie zatwierdzenia taryfy do sądu administracyjnego nie zabezpiecza	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy realizuje postulaty zgłaszane przez stronę samorządową. Ponadto projekt ustawy zakłada wprowadzenie odpowiednich mechanizmów ochron społeczeństwa przed nieuzasadnioną zmianą cen. Projekt ustawy zakłada wprowadzenie także mechanizmów prawnych pozwalających gminom uzyskać odpowiednią wiedzę na temat projektów taryf – przez wystąpienie o opinię do organu regulacyjnego. Tym samym nawet jeżeli gmina nie będzie dysponować zasobami kadrowymi z odpowiednią wiedzą będzie mogła uzyskać niezbędne informacje w tym zakresie od organu regulacyjnego. Zakłada się, że organy gminy znając w lepszym stopniu uwarunkowania lokalne będą podejmowały racjonalne i zgodne z przepisami decyzje dotyczące zatwierdzenia bądź odmowy zatwierdzenia taryfy.

		dostatecznie interesów przedsiębiorstwa, a uzyskanie prawomocnego wyroku może nastąpić po kilku latach.	
133	Pracodawcy RP	Kierując się potrzebą szybkiego i sprawnego funkcjonowania Państwa oraz zapobiegania powstawaniu przewlekłości w postępowaniach administracyjnych proponujemy przyjęcie zasady zgodnie z którą do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy zastosowanie znajdą przepisy dotychczasowe. W miarę zatwierdzania taryf przez PGW Wody Polskie akta spraw będą kierowane do nowych organów regulacyjnych, a ewentualne odwołania będą toczyć się na nowych zasadach. Taka konstrukcja pozwoli uniknąć sytuacji w których sprawy na zaawansowanym etapie zostaną skierowane do nowych podmiotów, co w naturalny sposób znacznie wydłuży czas trwania postępowania. Art. 5. 1. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawie zatwierdzenia taryfy oraz skrócenia okresu obowiązywania taryfy, stosuje się przepisy dotychczasowe ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. 2. Organ regulacyjny, o którym mowa w art. 27a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, przekazuje wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) właściwemu miejscowo dokumentację dotyczącą postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawie zatwierdzenia taryfy oraz w sprawie skrócenia okresu obowiązywania taryfy w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. 3. Termin, o którym mowa w art. 24b ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, uznaje się za dochowany jeżeli wniosek o zatwierdzenie taryfy został wniesiony przed upływem tego terminu do właściwego organu regulacyjnego. 4. Termin, o którym mowa w art. 24j ust. 1 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, ustala się ponownie na dzień wejścia w życie ustawy. 5. Jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy w sprawie zatwierdzenia taryfy, o której mowa w ust. 1, okres obowiązywania dotychczasowej taryfy wynosi mniej niż 120 dni, okres obowiązywania dotychczasowej taryfy z mocy ustawy	Uwaga nieuwzględniona Z uwagi na fakt, że przepisy merytoryczne stanowiące podstawę wydawania decyzji administracyjnych przez organy regulacyjne zostaną uchylone – nie będzie podstaw prawnych do orzekania w okresie przejściowym przez te jednostki w formie decyzji administracyjnej. Tym samym nie będzie możliwości stosowania przepisów dotychczasowych do postępowań będących w toku. Ponadto obecne postępowania w sprawie zatwierdzenia taryfy są długotrwałe więc nie jest celowe przedłużania stanu prawnego, w którym kompetencje do zatwierdzania taryf będą miały organy regulacyjne, nawet w okresie roku po zmianie stanu prawnego (postępowania przed organami regulacyjnymi – łącznie w pierwszej i drugiej instancji - obecnie trwają nawet do około roku).

		przedłuża się do 120 dni. Art. 7. W postępowaniach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawie zatwierdzenia taryfy oraz w sprawie skrócenia okresu obowiązywania taryfy w sprawach odwoławczych prowadzonych przez Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie stosuje się przepisy dotychczasowe, Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie przekazuje niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie ustawy do właściwych organów regulacyjnych prowadzących postępowania w pierwszej instancji dokumentację dotyczącą postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Do dalszego postępowania w sprawie stosuje się przepisy art. 5 ust. 2–4 i art. 6. Art. 9. 1. Organ regulacyjny, o którym mowa w art. 27a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, oraz Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy przekazują właściwemu miejscowo wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) dokumentację spraw zakończonych dotyczących: 1) zatwierdzenia taryfy; 2) skrócenia okresu obowiązywania taryfy; 3) kar pieniężnych, o których mowa w art. 29 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym. 2. Organ regulacyjny, o którym mowa w art. 27a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, oraz Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie przekazują właściwemu miejscowo wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) dokumentację spraw zakończonych dotyczących: 1) zatwierdzenia taryfy; 2) skrócenia okresu obowiązywania taryfy; 3) kar pieniężnych, o których mowa w art. 29 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej	
--	--	--	--

		w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia postępowania po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.	
134	Pracodawcy RP	Postulujemy o wydłużenie okresu vacatio legis tak aby jednostki samorządu terytorialnego w sposób odpowiedni przygotowały się do przejęcia kompetencji wynikających z ustawy. Konieczne będzie zbudowanie odpowiedniego zaplecza personalnego, tak aby wnioski taryfowe były zatwierdzane możliwie szybko oraz bez zbędnej zwłoki. Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.	Uwaga nieuwzględniona W projekcie ustawy w przepisach przejściowych zapewniono odpowiednie mechanizmy dostosowawcze w celu sprawnego wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy. Strona samorządowa oczekuje pilnie przedmiotowych rozwiązań tym samym nie ma potrzeby opóźniania terminu ich wejścia w życie.
135	Pracodawcy RP	Jednocześnie zwracamy uwagę na to, że w projekcie wprowadzono definicję „wzrostu inflacyjnego”, określonego jako suma wysokości średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych z okresu 3 lat i przewidziano tryb uzgadniania wniosku taryfowego, który zakłada wzrost cen i stawek opłat nowej taryfy o więcej niż wzrost inflacyjny. Projekt nie wyjaśnia co oznacza średni wzrost cen i stawek opłat. W projekcie pojawia się również pojęcie taryf progresywnych. Nie jest jasne w jaki sposób należy interpretować zapisy w zakresie kompetencji gmin do stosowania taryfy progresywnej - w szczególności czy jest to przywilej przedsiębiorstwa, czy raczej wymuszenie na przedsiębiorstwie stosowania takiej taryfy przez gminy. Wprowadzenie taryfy progresywnej wpłynie negatywnie na sytuację finansową przedsiębiorstw, a także znacząco podniesie ceny w niektórych progach zużycia wody, co pogorszy sytuację części odbiorców.	Uwaga w części uwzględniona Zrezygnowano w projekcie ustawy z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”. W odniesieniu do stosowania taryfy progresywnej, należy wskazać, że projektowane przepisy jednoznacznie wskazują, że wprowadzenie taryfy progresywnej będzie zależało od decyzji gminy. Natomiast przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne będzie obowiązane do wprowadzenia taryfy progresywnej o ile taką decyzję, w drodze aktu prawa miejscowego, podejmie rada gminy.
136	Konfederacja Lewiatan	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków opublikowanym w dniu 10.01.2025 r. ma na celu wyeliminowanie problemów związanych z funkcjonowaniem organu regulacyjnego w związku z procedurą zatwierdzania taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Widzimy potrzebę zmian w przedmiotowym zakresie, ale nie zgadzamy się ze wszystkimi założeniami w projekcie. Główne kierunki zmian obejmują: 1) powrót do uregulowań obowiązujących przed wejściem w życie przepisów nowelizujących ustawę o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę w 2018 r., obejmujące w szczególności przywrócenie radzie gminy kompetencji w zakresie zatwierdzania taryf za wodę i ścieki i zatwierdzanie taryfy w drodze	Do wiadomości Treść nie stanowi uwagi.

		uchwały rady gminy (a nie w drodze decyzji administracyjnej), co wyklucza tryb odwoławczy; 2) wprowadzenie uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny (PGW Wody Polskie) tylko jeżeli zakładana zmiana taryfy będzie przekraczała wzrost inflacyjny albo wzrost 15% względem poprzednio obowiązującej taryfy; 3) przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne będzie miało możliwość określenia taryfy na okres krótszy niż 3 lata (taryfy na okres od 1 roku do 3 lat); 4) zniesienie opłaty za zatwierdzenie taryfy – ponoszonej dotychczas przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne na rzecz PGW WP; 5) wprowadzenie uprawnienia dla gminy do stosowania taryfy progresywnej. Odnosząc się do powyższych kierunków zmian przedstawiamy nasze stanowisko:	
137	Konfederacja Lewiatan	Ad 1. powrót do uregulowań obowiązujących przed wejściem w życie przepisów nowelizujących ustawę o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę w 2018 r., Sprzeciwiamy się takiemu rozwiązaniu. Po wprowadzeniu tych regulacji gmina będzie pełniła jednocześnie kilka funkcji tj. właściciela przedsiębiorstwa wod-kan, regulatora (weryfikowanie i zatwierdzanie taryf), a także przedstawiciela odbiorców usług (czyli mieszkańców miasta/gminy). Powrót kompetencji do gmin niesie ze sobą ryzyko kierowania się lokalnymi interesami politycznymi, zamiast rzeczywistymi potrzebami infrastrukturalnymi, które w myśl Dyrektywy ściekowej i Dyrektywy w zakresie wody pitnej nakładają na przedsiębiorstwa wod-kan szereg obowiązków. Proponowane zmiany nie rozwiążą problemu związanego z przewlekłością postępowań, a celem nadrzędnym ma być odblokowanie decyzyjności w tym zakresie. Sprzeciwiamy się również propozycji podejmowania uchwał przez Rady Gminy. Organ nadzoru (wojewoda), który będzie oceniał uchwałę o odmowie zatwierdzenia taryfy w ramach postępowania nadzorczego, nie ma kompetencji merytorycznych. Wojewoda ma ustawowo 30 dni i bada samą uchwałę pod kątem formalnym, a nie merytorycznym. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie jest uczestnikiem postępowania nadzorczego. Możliwość zaskarżenia uchwały o odmowie zatwierdzenia taryfy do sądu administracyjnego nie zabezpiecza dostatecznie interesów przedsiębiorstwa, a uzyskanie prawomocnego wyroku może nastąpić po kilku latach. Dodatkowo zwracamy uwagę na zakres kompetencji jaki niezbędny jest dla oceny wniosku taryfowego. Na ten moment Gminy nie posiadają właściwych służb w zakresie oceny merytorycznej wniosków taryfowych. Brak tych	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy w zakresie przywrócenia samorządom kompetencji do zatwierdzania taryf realizuje postulaty zgłaszane przez stronę samorządową. Dodatkowo projekt ustawy zawiera nowe rozwiązania, które mają przeciwdziałać potencjalnej przewlekłości. Na etapie dokonywania uzgodnienia zakłada się wprowadzić kary dla organu regulacyjnego za opóźnienie w dokonywaniu uzgodnienia. Zrezygnowano z długotrwałego postępowania odwoławczego w ramach postępowania administracyjnego. Projekt ustawy został uzupełniony o wskazanie zewnętrznego organu, który będzie pełnił funkcję nadzoru merytorycznego nad prawidłowym zatwierdzeniem taryfy progresywnej. Projekt ustawy zakłada wprowadzenie także mechanizmów prawnych pozwalających gminom uzyskać odpowiednią wiedzę na temat projektów taryf – przez wystąpienie o opinię do organu regulacyjnego. Tym samym nawet jeżeli gmina nie będzie dysponować zasobami kadrowymi z odpowiednią wiedzą będzie mogła uzyskać niezbędne informacje w tym zakresie od organu regulacyjnego. Zakłada się, że organy gminy znając w lepszym stopniu uwarunkowania lokalne będą podejmowały racjonalne i

		kompetencji nie tylko uniemożliwi im właściwą ocenę, ale uważamy, że znacząco wydłuży proces taryfowy. W tym zakresie uważamy, że ustawa nie wprowadzi usprawnień i ułatwień w zakresie procesu taryfowania, a skutkiem tych zapisów będzie wydłużenie procesu taryfowania, jak również utrudnienia dla przedsiębiorców. Mając na względzie wykorzystanie nabytych przez lata kompetencji merytorycznych organu regulacyjnego jakim jest PGW Wody Polskie, posiadanej przez organ szerokiej wiedzy w zakresie funkcjonowania przedsiębiorstw w branży wod-kan oraz spojrzenie globalne, a nie lokalne, Konfederacja Lewiatan stoi na stanowisku pozostawienia kompetencji w zakresie zatwierdzania taryf w PGW Wody Polskie. Dodatkowo proponujemy następujący zapis: 1. Ujęcie w regulacjach tzw. „Milczącej zgody” (po upływie terminu na zatwierdzenie tj. 45 dni, taryfa wchodzi w życie). Przewlekłość postępowań administracyjnych może zostać zminimalizowana w momencie wprowadzenia zapisu dotyczącego milczącej zgody. Sprawę uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony, jeżeli we właściwym terminie organ ten nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie (milczące zakończenie postępowania), albo nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji (milcząca zgoda). W nawiązaniu do punktu 1, kompetencje w zakresie zatwierdzania taryf za wodę i ścieki powinny pozostać w organie regulacyjnym rozumianym jako PGW Wody Polskie.	zgodne z przepisami decyzję dotyczące zatwierdzenia bądź odmowy zatwierdzenia taryfy. Z uwagi na fakt, że uzgodnienie organu regulacyjnego jest niezbędne do ochrony społeczności lokalnej przed nieuzasadnioną zmianą cen, nie ma możliwości wprowadzenia instytucji „milczącej zgody” w tym zakresie.
138	Konfederacja Lewiatan	Ad. 2 wprowadzenie uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny (PGW Wody Polskie) tylko jeżeli zakładana zmiana taryfy będzie przekraczała wzrost inflacyjny albo wzrost 15% względem poprzednio obowiązującej taryfy; W projekcie prowadzono definicję „wzrostu inflacyjnego”, określonego jako suma wysokości średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych z okresu 3 lat i przewidziano tryb uzgadniania wniosku taryfowego, który zakłada wzrost cen i stawek opłat nowej taryfy o więcej niż wzrost inflacyjny. Projekt nie wyjaśnia co to jest średni wzrost cen i stawek opłat. Dodatkowo proponujemy następujący zapis: 1. Ujęcie w regulacjach inflacyjnych podwyżek bez procedury zatwierdzania przez organ regulacyjny. Taryfy podlegają zatwierdzeniu przez organ regulacyjny, z wyjątkiem taryf zmienionych w związku ze zmianą stawki podatku od towarów i usług oraz taryf zmienionych w wysokości nieprzekraczającej w danym roku	Uwaga bezprzedmiotowa W projekcie ustawy zrezygnowano z rozwiązania dotyczącego „wzrostu inflacyjnego”.

		kalendaryzowym średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku kalendarzowym. Średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku kalendarzowym jest ogłaszany, w formie komunikatu, przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".	
139	Konfederacja Lewiatan	Ad. 3 przedsiębiorstwo wodociągowo kanalizacyjne będzie miało możliwość określenia taryfy na okres krótszy niż 3 lata (taryfy na okres od 1 roku do 3 lat); Popieramy powyższy postulat, gdyż pozwoli to na elastyczne podejście do funkcjonowania przedsiębiorstw i szybkiego reagowania na zmieniające się otoczenie ekonomiczne.	Do wiadomości Treść nie stanowi uwagi.
140	Konfederacja Lewiatan	Ad. 4 zniesienie opłaty za zatwierdzenie taryfy – ponoszonej dotychczas przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne na rzecz PGW WP Popieramy powyższy postulat w zakresie zniesienia opłat.	Do wiadomości Treść nie stanowi uwagi.
141	Konfederacja Lewiatan	Ad. 5 wprowadzenie uprawnienia dla gminy do stosowania taryfy progresywnej; Sprzeciwiamy się takiemu rozwiązaniu. Nie jest jasne w jaki sposób należy interpretować zapisy w zakresie kompetencji gmin do stosowania taryfy progresywnej – w szczególności czy jest to przywilej przedsiębiorstwa, czy możliwość wymuszenia na przedsiębiorstwie stosowania takiej taryfy przez gminy. Wprowadzenie taryfy progresywnej wpłynie negatywnie na sytuację finansową przedsiębiorstw, a także znacząco podniesie ceny w niektórych progach zużycia wody, co pogorszy sytuację części odbiorców. Według projektu decyzję w tej sprawie podejmować będzie samodzielnie gmina, która brać będzie pod uwagę "specyficzne uwarunkowania obowiązujące na jej terenie, a także m.in. dane dotyczące zużycia wody przez mieszkańców". Problemem jest brak udziału przedsiębiorstw w niniejszej procedurze i często brak możliwości technicznych wdrożenia w życie taryf progresywnych.	Uwaga nieuwzględniona Celem projektowanych regulacji dotyczącej taryfy progresywnej jest zachęcenie mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zapewnienie wody po niższych cenach dla gospodarstw domowych na poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych członków gospodarstwa domowego. Przyjęcie przedmiotowego rozwiązania przez radę gminy jest fakultatywne i zależy od wielu czynników, np. warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy.
142	Konfederacja Lewiatan	Dodatkowo proponujemy, aby do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosować przepisy dotychczasowe, tak aby PGW Wody Polskie dokończyły analizę przyjętych wniosków taryfowych. Powyższe stanowisko ma na celu zapewnienie stabilności i wydajności wodociągowo-kanalizacyjnej, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków wprowadzanych zmian i ochrony środowiska. Istotnym elementem jest	Uwaga nieuwzględniona Z uwagi na fakt, że przepisy merytoryczne stanowiące podstawę wydawania decyzji administracyjnych przez organy regulacyjne zostaną uchylone – nie będzie podstaw prawnych do orzekania w okresie przejściowym przez te jednostki w formie decyzji administracyjnej. Tym samym nie będzie możliwości stosowania przepisów

		zdecydowana poprawa efektywności energetycznej, przy wykorzystaniu potencjału instalacji do oczyszczania ścieków i wprowadzenie innowacyjnych rozwiązań w zakresie energii odnawialnej. Konieczne będą inwestycje w nowe technologie, a takich inwestycji nie będzie bez sprawnego systemu taryfowania, zapewniającego rentowność przedsiębiorstw wod-kan.	dotychczasowych do postępowań będących w toku. Ponadto obecne postępowania w sprawie zatwierdzenia taryfy są długotrwałe więc nie jest celowe przedłużania stanu prawnego, w którym kompetencje do zatwierdzania taryf będą miały organy regulacyjne, nawet w okresie roku po zmianie stanu prawnego (postępowania przed organami regulacyjnymi – łącznie w pierwszej i drugiej instancji - obecnie trwają nawet do około roku).
143	Konfederacja Lewiatan	Według projektu ustawa wchodzi w życie 30 dni od dnia ogłoszenia. Proponujemy, aby wydłużyć ten okres do 6 miesięcy. Uzasadnienie jw.	Uwaga nieuwzględniona W projekcie ustawy w przepisach przejściowych zapewniono odpowiednie mechanizmy dostosowawcze w celu sprawnego wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy. Strona samorządowa oczekuje pilnie przedmiotowych rozwiązań - tym samym nie ma potrzeby opóźniania terminu ich wejścia w życie.
144	PWiK w Rybniku	1. Wprowadzenie taryf progresywnych Zaproponowano kompetencję dla Rady gminy do wprowadzenia obowiązku zróżnicowania przez przedsiębiorstwo wod-kan cen i stawek opłat określonych w taryfie dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę w zależności od progów ilości dostarczanej wody dla gospodarstw domowych. Rada gminy korzystając z takiego uprawnienia zmusi przedsiębiorstwo wod-kan do konstrukcji takiej taryfy. Przedsiębiorstwo wod-kan nie będzie miało możliwości odwołania się od takiej decyzji i będzie musiało się do niej podporządkować, stosując taryfę progresywną. Taryfa ta, z uwagi na brak informacji o ilości osób zamieszkujących dane gospodarstwo domowe będzie skazana na wysoki poziom błędów. Sposoby ustalania ilości mieszkańców w danym gospodarstwie domowym i zagrożenia: a) Na podstawie art. 6h pkt 2 ustawy z dnia 13 września 196 r. o utrzymaniu czystości w gminach (Dz. U. z 2024 r. poz. 399 i 1717) - mieszkańcy uzupełniając oświadczenie w tym celu często zaniżali ilość osób zamieszkujących dane gospodarstwo domowe. W momencie napływu korzyści z niższej ceny wody mieszkańcy będą nagminnie korygowali stosowne oświadczenia. Może nastąpić sytuacja wzrostu opłat za śmieci, a z drugiej strony spadku przychodów z taryfy (wzrost ilości m ³ wody po niższej cenie). b) Na podstawie Deklaracji - deklaracje złożone do różnych celów będą posiadały rozbieżne informacje	Uwaga nieuwzględniona Założeniem projektu ustawy jest aby ustalenie taryfy progresywnej na terenie danej gminy było fakultatywne. Jej zastosowanie jest uzależnione między innymi od posiadania konkretnych danych i informacji, na podstawie których będzie można ustalić wysokość poszczególnych progów dla mieszkańców i ich wartości. Ponadto w ramach wprowadzania taryfy progresywnej gmina będzie mogła wystąpić do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego o przedstawienie opinii dotyczącej zasadności wprowadzenia takiej regulacji. Nie zakłada się podawaniu w deklaracjach nieprawdziwych danych, gdyż, co prawda mogą one doprowadzić do niższych cen za wodę, ale jednocześnie mogą one doprowadzić do zwiększenia opłat za odpady danego gospodarstwa domowego. W projekcie ustawy określono w sposób jednoznaczny inne sposób uzyskiwania danych na potrzeby wprowadzenia taryfy progresywnej.

		c) Innych danych - sposób nieokreślony, niesprawdzalny. Trudności z pozyskaniem informacji w tym zakresie, kłopotliwy do kontroli, np. obecnie nie ma obowiązku meldunku, a spisy powszechne prowadzone przez GUS odbywają się nieregularnie, co kilka lat. Wprowadzając taryfę progresywną dla gospodarstw domowych, bez wytycznych w jaki sposób ją skonstruować od początku skazana jest na porażkę. Wszystkie wykazane w kalkulacji dane można podważyć. Dodatkowo ilość kosztów, która zostanie „zabrana” z takiej kalkulacji obarczy pozostałe grupy taryfowe, takie jak placówki oświatowe, służbę zdrowia, przemysł i usługi.	
145	PWiK w Rybniku	Wprowadzenie zapisów o możliwości skierowania wniosku taryfowego do organu regulacyjnego przez Radę gminy, w zasadzie w każdym przypadku. Organ regulacyjny na uzgodnienie wniosku taryfowego ma 45 dni. Ze zdarzeń historycznych wiemy, ile może trwać wspomniane 45 dni. Treść przepisu jest podobna do zmienianego, więc należy się spodziewać dotychczasowych praktyk wydłużania tego procesu, poprzez zapytania skierowane do przedsiębiorstwa wod-kan (często nie w temacie złożonej taryfy). Następnie odwoływanie się od decyzji do organu wyższego stopnia, w tym przypadku Prezesa PGW Wody Polskie. Z takim rozwiązaniem przedsiębiorstwa wod-kan miały styczność. Niekoniecznie takie rozwiązanie było pozytywne dla przedsiębiorstw wod-kan. Tak więc procedowanie nie ma określonej liczby dni. Nowa taryfa może więc nie wejść w życie w momencie zakończenia obecnej taryfy. Taki proces jest za długi, zwłaszcza przy wyborze jednorocznej taryfy.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że projekt ustawy przewiduje możliwość nałożenia kary na organ regulacyjny za brak uzgodnienia lub odmowy wydania uzgodnienia w wymaganym terminie. Co do zasady uzgodnienie jest wiążące dla rady gminy. Organ regulacyjny ocenia projekt taryfy na podstawie kompletnego wniosku, za co odpowiedzialny jest wójt (burmistrz, prezydent miasta). Organ regulacyjny nie będzie występował o uzupełnienie dokumentacji. Ponadto zrezygnowano z postępowania odwoławczego – co skróci tryb zaskarżania uzgodnienia dokonywanego przez organ regulacyjny.
146	PWiK w Rybniku	Reasumując, przedsiębiorstwa wod-kan od lat czekają na dobrą Ustawę o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. W ostatnim czasie każda zmiana ustawy jest gorsza od poprzedniej. Napisana naprędce pod jakiś wymyślony z góry temat, bez wgłębienia się w problemy jakie napotka przedsiębiorstwo wod-kan by ją wprowadzić w życie. Proponowana ustawa też taka jest. Brak wytycznych do wprowadzenia wskazanych w ustawie medialnych haseł populistycznych o tańszej wodzie dla gospodarstw domowych. Niestety ekonomia jest nieubłagana jeżeli ktoś nie płaci lub płaci mniej od kalkulowanej ceny, to za niego muszą zapłacić pozostali. Przedsiębiorstwo wod-kan ma stałą ilość kosztów, by w sposób ciągły i niezawodny dostarczać wodę, Ustawa o technicznych wytycznych milczy, dając tym samym argumenty do jej podważenia. Następnie w ustawie zaproponowano w sposób teoretyczny inny organ, tj. Rada gminy władny do zatwierdzania taryf, ale jest to złudny zapis. Rada gminy szybko zostaje	Uwaga nieuwzględniona Przedmiotowe rozwiązania realizują postulaty samorządów wskazujących na potrzebę przywrócenia im kompetencji do zatwierdzania taryf. Dodatkowo projektowane rozwiązania realizują wnioski Najwyższej izby Kontroli w zakresie ograniczania konfliktu interesów oraz ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnioną zmianą cen usług wodociągowo-kanalizacyjnych.

		pozbawiona tej delegacji, np. przy wzroście cen pow. 15% lub sama może się tej legitymacji zrzec, przekazując wniosek do organu regulacyjnego. Sytuacja ta może być bardzo częsta ze względów politycznych (co złego to nie my). Przedsiębiorstwa wod-kan mogą zatem zostać zobowiązane przez Radę gminy do ponoszenia wyższych kosztów, np. poprzez polecenie budowy sieci lub innych obiektów wod-kan ujętych w Wieloletnim Planie rozwoju i modernizacji urządzeń wod-kan, natomiast po decyzję o zatwierdzeniu taryf będą musiały „walczyć” z organem regulacyjnym, ponieważ ceny i opłaty przewyższyły cyfrę 15% lub Rada gminy postanowiła wniosek przekazać organowi regulacyjnemu. W ustawie występuje brak spójności pomiędzy prawami i obowiązkami Rady gminy.	
147	PRGW	1. Zintegrowane zarządzanie zasobami wodnymi Zarządzanie wodami powinno odbywać się zlewniowo, a nie w granicach administracyjnych gmin. Woda nie zna granic administracyjnych. Obszary dorzeczy i zlewni są naturalnymi jednostkami hydrologicznymi, w obrębie których powinno być prowadzone planowanie i gospodarowanie wodami. Ustalanie taryf na poziomie gminnym może prowadzić do dezintegracji racjonalnego zarządzania wodami, a także do rozproszenia kompetencji i odpowiedzialności. Co więcej, przeniesienie kompetencji na gminy może skutkować problemami z odpowiednią kontrolą taryf, zwłaszcza w mniejszych jednostkach samorządowych, które nie zawsze dysponują wyspecjalizowaną kadrą do analizy kosztów i ekonomicznej zasadności proponowanych stawek. Ustalanie taryf zgodnie z Ramową Dyrektywą Wodną (Dyrektywa 2000/60/WE artykuł 9, załącznik III) powinno odbywać się z uwzględnieniem hydrologicznych granic zlewni, co pozwoliłoby na sprawiedliwszą alokację kosztów i lepsze zabezpieczenie zasobów wodnych. Projekt ustawy w obecnej formie, nie zapewnia wsparcia dla bardziej zintegrowanego systemu zarządzania wodami niż jest to obecnie.	Uwaga nieuwzględniona Zatwierdzanie taryf nie dotyczy zarządzania zasobami wodnymi a ustalania cen i stawek opłat za dostarczaną wodę do gospodarstw domowych i odprowadzanie ścieków. Tym samym w tym przypadku nie ma zastosowania zasada zlewniowego zarządzania wodami. W celu zapewnienie odpowiedniej kontroli nad procedurą zatwierdzania taryf przewiduje się wprowadzenie kontroli organu regulacyjnego projektu taryfy w przypadku znacznych zmian cen i stawek opłat.
148	PRGW	2. Ustawa nie powinna pogłębiać różnic ani dysproporcji pomiędzy poszczególnymi gminami Przy obecnej formie projektu ustawy, wysoce prawdopodobna jest nierówność między gminami w zakresie wysokości opłat za wodę i ścieki, co może prowadzić do sytuacji, w której mieszkańcy różnych rejonów kraju będą ponosić nieporównywalne koszty. Taki system może skutkować również nieracjonalnym i nieoptymalnym wykorzystaniem zasobów wodnych, zwłaszcza w warunkach zmian klimatu, które przynoszą coraz częstsze okresy suszy i gwałtowne powodzie. Ponadto, przeniesienie kompetencji na poziom lokalny może skutkować znacznymi różnicami w taryfach między sąsiadującymi gminami, nawet jeśli korzystają one z tych samych źródeł wody.	Uwaga nieuwzględniona Na podstawie obowiązujących już przepisów dochodzi do znacznego zróżnicowania cen i opłat za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków. Wynika to z tego, że przedmiotowe ceny i opłaty zależą między innymi od warunków ekonomicznych czy też geograficznych na terenie danej gminy. Projekt ustawy w tym zakresie nie wprowadza żadnych zmian, które mogłyby doprowadzić do większego zróżnicowania regionalnego cen i stawek opłat. W ocenie Ministerstwa Infrastruktury nie ma podstaw do

		Istnieje ryzyko, że woda będzie droższa w regionach dotkniętych jej niedoborem, co może pogłębiać nierówności społeczne i gospodarcze. Brak mechanizmu równoważenia kosztów między gminami sprawia, że mieszkańcy różnych regionów mogą ponosić znacząco różne koszty dostępu do tej samej usługi. Fakt ten rodzi duże obawy niezadowolenia społeczeństw lokalny, biorąc pod uwagę nowe wymagania regulacyjne Unii Europejskiej (Dyrektywa 2020/2184 i Dyrektywa 2024/3019) dotyczące m. in poprawy dostępu do wody oraz informacji o funkcjonowaniu systemów wodociągowych i kanalizacyjny, co również ma przełożenie na zapisy procedowanego projektu ustawy UC59 (np. artykuł 4p.) . Istnieje zatem uzasadniona obawa, że proponowany projekt ustawy pogłębi sytuację kiedy woda jest droższa tam gdzie jest jej mniej zamiast niwelować istniejące dysproporcje.	twierdzenia, że przeniesienie kompetencji do zatwierdzania taryf z organów regulacyjnych do gmin doprowadzi do jeszcze większego zróżnicowania cen pomiędzy sąsiednimi gminami. Decydujące znaczenie w tym zakresie mają bowiem uwarunkowania lokalne a nie organ dokonujący zatwierdzenia taryfy, gdyż jest on związany przepisami prawa.
149	PRGW	3. Ryzyko traktowania taryf jako dodatkowego źródła dochodu dla gmin W wielu przypadkach opłaty za wodę i ścieki stanowią dla władz gminnych możliwość ich wykorzystania nie tylko na rzeczywiste koszty funkcjonowania systemu, ale również na finansowanie innych wydatków gminy. W obliczu nowych dyrektyw, w sprawie wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (2020/2184) i dyrektywy ściekowej (2024/3019) oraz konieczności dostosowania infrastruktury technicznej do przyszłych legislacji związanych z zaostrzonymi obowiązkami nałożonymi na dostawców wody jak i wymogami w zakresie oczyszczania ścieków oraz samowystarczalności energetycznej oczyszczalni, przedsiębiorstwa wod.-kan. będą wymagały znacznych nakładów finansowych na potrzeby dostosowania swojej infrastruktury w tym zakresie. Program Inwestycyjny w zakresie poprawy jakości i ograniczenia strat wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, przyjęty przez Ministerstwo Infrastruktury w lipcu 2021 roku wskazuje na potrzeby dostawania sektora wodociągowego do wymagań wynikających z dyrektywy 2020/2184 na poziomie 43 mld. PLN, które w obecnej sytuacji gospodarczo-ekonomicznej niewątpliwie będą 3-krotnie większe. Podobnie wyglądają potrzeby finansowe dostosowania infrastruktury systemów gromadzenia i oczyszczania ścieków do zaostrzonych standardów eksploatacyjnych. Sugerujemy, zatem aby zapisy ustawy ograniczały możliwość traktowania przedsiębiorstw wod.-kan. jako sposobu do finansowania kosztów nie związanych z działalnością wod.-kan., a wygenerowany przez spółki wodno - kanalizacyjne zysk powinien być przeznaczony na niezbędne inwestycje i rozwój infrastruktury wodociągowej i ściekowej.	Uwaga w części uwzględniona W projekcie ustawy wprowadzono mechanizmy ograniczające możliwość wykorzystywania opłat za wodę i ścieki do finansowania innych wydatków gminy. Zakłada się wprowadzenie rozwiązania ograniczające możliwość wydatkowania marży przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

150	PRGW	4. Taryfy progresywne – ostrożne wdrażanie Główna funkcja taryf progresywnych powinna polegać na promowaniu racjonalnego gospodarowania wodą, a nie na realizacji celów redystrybucyjnych czy społecznych. Kluczowe jest, aby osoby nadmiernie wykorzystujące wodę w stosunku do rzeczywistych potrzeb ponosiły wyższe koszty, co mogłoby skutecznie ograniczyć nieuzasadnione zużycie. Niestety, obecny projekt ustawy nie premiuje innowacyjnych rozwiązań w zakresie odnawiania i recyklingu wody. Brakuje w nim zachęt do ponownego wykorzystania oczyszczonych ścieków lub odzyskanej wody, co mogłoby znacząco przyczynić się do lepszego zarządzania zasobami wodnymi. Zaleca się, aby zapisy ustawy były tak sformułowane, by użytkownicy którzy wykorzystują nadmierną ilość wody w stosunku do standardowych potrzeb dla celów higieniczno-zdrowotnych np. na cele rekreacyjne wnosili wyższe opłaty. W obecnej formie zapisów ustawy w zakresie proponowanej taryf progresywnej, praktycznie jej wdrożenie jest z niemożliwe zarówno z przyczyn technicznych jak i prawnych. Przedsiębiorstwa wodociągowe nie dysponują odpowiednimi danymi pozwalającymi na uruchomienie mechanizmu wdrażania taryfy progresywnej. Zatem taka forma zapisu możliwości wprowadzenia taryfy progresywnej jest zapisem martwym, niemożliwym do wdrożenia w praktyce.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy zakłada wprowadzenie odpowiednich mechanizmów pozwalających wdrożyć taryfy progresywne w sposób racjonalny. Głównym celem taryf progresywnych ma być zachęcenie do oszczędzania wody. W celu zapewnienia odpowiednich danych do wdrożenia taryfy progresywnej zakłada się wprowadzenie odpowiednich mechanizmów pozyskiwania danych przez gminę a następnie ich przekazania do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w celu opracowania projektu taryfy.
151	PRGW	5. Podejście zintegrowane na poziomie lokalnym Dodatkowym problemem jest brak zintegrowanego podejścia do zarządzania wodą na poziomie lokalnym. Skuteczna polityka wodna powinna uwzględniać współpracę różnych podmiotów, takich jak samorządy, przedsiębiorstwa wodociągowe i użytkownicy końcowi, aby w sposób kompleksowy dążyć do zrównoważonego gospodarowania zasobami wodnymi.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie reguluje kwestii zintegrowanego podejścia do zarządzania wodą. Przedmiotowa kwestia wykracza poza przedmiotowy zakres zmian przewidzianych w projekcie ustawy.
152	PRGW	6. Promowanie recyklingu wody i ponownego jej wykorzystania Projekt ustawy nie premiuje odzyskiwania wody i jej ponownego wykorzystania, co powinno zostać uwzględnione w kontekście efektywnego zarządzania zasobami wodnymi. Warto rozważyć mechanizmy zachęcające do ponownego wykorzystania oczyszczonych ścieków np. w przemyśle czy rolnictwie, czy do nawożenia (nawozy hydroponiczne).	Uwaga nieuwzględniona Przedstawione propozycje wykraczają poza projektowaną regulację. Celem projektu ustawy jest przywrócenie gminom kompetencji do zatwierdzania taryf a nie kwestia recyklingu wody lub ponownego jej wykorzystania.
153	PRGW	7. Wspólne inwestycje międzygminne, regulacja i koordynacja Konieczne jest wsparcie finansowe i organizacyjne dla gmin, które zdecydują się na wspólne inwestycje w infrastrukturę wodno-kanalizacyjną. Uniknięcie dublowania infrastruktury pozwoli na efektywniejsze zarządzanie sieciami wodnymi i racjonalne wykorzystanie środków publicznych. Zarządzanie siecią wodociągowo-kanalizacyjną, zwłaszcza po implementacji dyrektywy ściekowej, wymagać będzie dużych inwestycji, które powinny być realizowane	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie reguluje kwestii finansowego i organizacyjnego wsparcia infrastruktury wodno-kanalizacyjnej. Przedstawiona propozycja wykracza poza projektowane zmiany. Konieczność pozostawienia zewnętrznego regulatora

		w sposób skoordynowany i optymalny kosztowo. Gminne podejście do taryfowania może prowadzić do nieefektywnej alokacji środków – np. do budowy lub rozbudowy nowych oczyszczalni ścieków w każdej gminie, podczas gdy lepszym rozwiązaniem mogłoby być stworzenie jednego, większego obiektu obsługującego kilka gmin jednocześnie, co jest zasadne w myśl celów dyrektywy 2024/2019. Tymczasem proponowane zmiany w projekcie ustawy, mimo, że oczekiwane zarówno przez stronę samorządową jak i branżę wod.-kan. przewidują pozostawia dalej możliwość ingerencji w proces zatwierdzania taryf organowi centralnemu. Co nie mniej istotne, przewidziany w ustawie organ regulacyjny powinien służyć centralizacji zarządzania taryfami na poziomie zlewowym, a nie regulacji nieprawidłowości. Powinien umożliwiać tylko interwencyjne działania. Ponadto, obecny projekt nie wskazuje formy ani trybu uzgadniania z organem regulacyjnym taryf, jak również nie przewiduje możliwości prowadzenia dialogu w przypadku odmowy uzgodnienia wniosku taryfowego z uwagi na fakt, iż przedsiębiorstw nie jest stroną postępowania (strona postępowania w procesie uzgadniania taryf jest zgodnie z zapisami gmina i organ).	wynika z konieczności uwzględnienia wniosków pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli. W projekcie ustawy jednoznacznie określono formę (postanowienia) i precyzyjnie tryb dokonywania uzgodnienia projektu taryfy z organem regulacyjnym, a także zapewnia przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym odpowiednie uprawnienia w ramach prowadzonego postępowania uzgodnieniowego.
154	PRGW	8. Ochrona przedsiębiorstw komunalnych przed upadłością Od 2001 roku, kiedy zaczęła obowiązywać Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, kolejne rządy wielokrotnie zmieniały jej zapisy. W ostatnich latach wprowadzono m.in. państwowego regulatora oraz zasadę, według której taryfy nie mogą wzrosnąć o więcej niż 10%, mimo że pierwotna wersja ustawy nie przewidywała takich ograniczeń. W przypadku ustalania nowych taryf konieczne jest przyjęcie znacznie wyższego limitu wzrostu cen i stawek opłat – na poziomie 30–40%. Zaleca się dokonanie analizy wysokości opłat za wodę i ścieki w skali kraju, na podstawie której zasadnym jest ustalenie stawki średniej dla regionu jako progu odniesienia w ocenie lokalnych wysokości taryf. Obecne regulacje w poważny sposób zagrażają stabilności finansowej przedsiębiorstw komunalnych, które działają jako spółki kapitałowe powołane przez gminy. Ograniczenia te prowadzą do ryzyka ich upadłości, ponieważ kodeks spółek handlowych opiera się na zasadach zdrowej gospodarki rynkowej.	Uwaga nieuwzględniona W projekcie ustawy nie zakłada się wprowadzenie maksymalnego limitu potencjalnych wzrostów cen przy zatwierdzaniu projektów taryf. Przedmiotowe kwestie w każdym przypadku podlegają i będą podlegać ocenie na etapie zatwierdzania taryf przy uwzględnieniu uwarunkowań ekonomicznych i lokalnych. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem, że obecne regulacje zagrażają stabilności finansowej przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych. Jeżeli występuje obecnie potrzeba podniesienia cen i stawek to takie działanie jest dopuszczalne.
155	UOKiK	W latach 2012- 2017, a zatem w stanie prawnym obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę oraz zbiorowym odprowadzaniu ścieków Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w efekcie skarg składanych przez konsumentów, wydał ponad 50 decyzji dotyczących rynku wodociągowo-kanalizacyjnego. Kwestionowane praktyki polegały przede	Uwaga uwzględniona Projekt ustawy zakłada wprowadzenie formy kontroli znaczących zmian cen i stawek opłat przez zewnętrzny podmiot – organ regulacyjny. Przedmiotowa kontrola dokonywana w formie uzgodnienia projektu taryfy ma na

		wszystkim na narzucaniu nieuczciwych cen oraz warunków umów uciążliwych dla konsumentów. Między innymi, przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne ujmowały w niezbędnych przychodach (a kontrola wniosków taryfowych prowadzona przez gminy na to pozwalała) koszty nie związane ze świadczeniem usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, np. koszty amortyzacji urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych, które zostały wybudowane przez prywatnych inwestorów i przejęte przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne znacznie poniżej cen rynkowych. W okresach, w których dla gmin niekorzystne było podnoszenie cen za usługi zbiorowego zaopatrzenia w wodę, część kosztów tych usług przenoszona była na usługi hurtowe. Następowало wówczas subsydiowanie skrośne. Gminy korzystające z usług hurtowych, zmuszone do przyjęcia narzuconych nieuczciwych cen hurtowych (wobec braku alternatywnych możliwości świadczenia usług hurtowej dostawy wody lub hurtowego odprowadzania ścieków), były zobowiązane, w oparciu o takie właśnie ceny, ustalać ceny dla konsumentów. Proponowane rozwiązania powinny więc zapewniać mechanizmy zabezpieczające przed ryzykiem ponownego stosowania przez niektóre Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne praktyk ograniczających konkurencję tj. narzucania odbiorcom usług nieuczciwych lub nadmiernie wygórowanych cen oraz uciążliwych warunków umów przynoszących narzucającemu nieuzasadnione korzyści, przekładających się w dużej mierze na interes ekonomiczny konsumentów, którzy są w znaczącej ilości odbiorcami tych usług.	celu zapewnienie ochrony interesów odbiorców usług przez nieuzasadnioną zmianą cen.
156	UOKiK	W projektowanym art. 24ba przewiduje się wprowadzić rozwiązanie polegające na obligatoryjnym uzgodnieniu projektu taryfy przez organ regulacyjny w przypadkach określonych w tym przepisie, jednak nie eliminuje to poniższych ryzyk: 1. Wystąpienie podwyżek taryfowych cen i stawek opłat w wysokości nie wynikającej z rachunku ekonomicznego, a w zakresie dopuszczonym ustawą. Zgodnie z projektem ustawy wzrost o określone w tym przepisie wskaźniki (15% lub wzrost inflacyjny) nie będzie powodował konieczności oceny wniosków taryfowych przez organ regulacyjny; jest on kontrolowany i zatwierdzany przez organy gminy. Jak podniesiono w raporcie Najwyższej Izby Kontroli (20/2016/P/15/101/LSZ), który przywołuje się w uzasadnieniu projektu ustawy: „Nadzór organów samorządu terytorialnego nad kształtowaniem cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, w szczególności związany z pełnieniem funkcji regulatora rynku, nie chronił odbiorców usług przed systematycznym wzrostem cen. Miało to wpływ na przekraczanie	Uwaga nieuwzględniona Faktycznie wnioski z raportu Najwyższej Izby Kontroli dotyczyły zapewnienia dostępności cenowej usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Mając na uwadze uzasadnione zmiany cen i opłat w nowych taryfach wynikające ze zmian warunków społeczno-gospodarczych, w szczególności z wysokości inflacji, celowe jest pozostawienie przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu zmiany cen, które będzie podlegała kontroli przede wszystkim przez gminy. Warto dodać, że projektowane regulacje zapewniają możliwość uzyskania specjalistycznej oceny dotyczącej projektu taryfy na podstawie opinii organu regulacyjnego – w każdym przypadku. Tym samym nie wystąpi potrzeba tworzenia w gminach rozbudowanych struktur do kontroli

		poziomu dostępności cenowej usług. Praktyka stosowania obowiązujących rozwiązań prawnych, preferowała ochronę interesów ekonomicznych przedsiębiorstw, podczas gdy zagadnienie dostępności cenowej usług nie było traktowane jako równie istotne. W objętych kontrolą urzędach nie wypracowano sformalizowanych procedur określających zadania poszczególnych jednostek organizacyjnych w procesie weryfikacji Planów rozwoju oraz wniosków taryfowych. Zadania związane z weryfikacją wniosków były powierzane doraźnie pracownikom. Nie weryfikowano skutecznie zasadności ujęcia poszczególnych pozycji kosztowych we wnioskach.”. Proponowane w projekcie ustawy powierzenie nadzoru nad ustaleniem wysokości taryf gminom powoduje konieczność wprowadzenia obowiązku tworzenia w strukturach gmin wyspecjalizowanych komórek odpowiedzialnych za weryfikację niezbędnych przychodów pod kątem celowości oraz zgodności z obowiązującymi przepisami zaliczania niektórych pozycji kosztów do niezbędnych przychodów, prawidłowego rozdziału kosztów pomiędzy grupy taryfowe, odbiorców usług hurtowych i dostawców ścieków dowożonych wozami asenizacyjnymi, jako że suma tych kosztów stanowi 100% kosztów związanych z usługami dostawy wody i odprowadzania ścieków.	projektów taryf, z uwagi na małą częstotliwość wykonywania takiego zadania (co do zasady raz na 3 lata), a także z uwagi na możliwość uzyskania odpowiednich informacji od organu regulacyjnego, o ile gmina nie będzie dysponowała odpowiednimi specjalistami w tym zakresie. W związku z powyższym zakłada się, że projektowane instrumenty prawne wyeliminują ryzyka wskazane w raporcie Najwyższej Izby Kontroli.
157	UOKiK	2. Dowolność kształtowania cen w taryfach progresywnych. Kwestia taryf progresywnych, w których cena 1 m³ jest uzależniona od zużycia wody na jednego mieszkańca, jest rozwiązaniem pożądanym od strony ekologicznej, jednakże w projekcie ustawy brak jest jasnych kryteriów w zakresie minimalnych norm zużycia wody na 1 osobę oraz zasad kalkulowania progresywnych cen taryfowych. Może to spowodować ustalanie tych cen bez rachunku ekonomicznego, czyli w oparciu o koszty, które nie były związane ze świadczeniem tej usługi oraz nieprawidłowo przyjęte ilości świadczonej usługi. Takie działanie może spowodować realne zagrożenie nieuzasadnionego wzrostu cen. W konsekwencji tak kalkulowane ceny będą cenami nieuczciwymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest to przypadek analogiczny do przypadku określania w uchwałach gmin górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi opróżniania zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych. W obu tych przypadkach przepisy stanowią wyłącznie o obowiązku określenia takich stawek, a brak jest równocześnie przepisów określających zasady kalkulowania tych opłat. Projekt ustawy określa jedynie, że takie różnicowanie jest możliwe i maksymalna różnica to 30% oraz dopuszczalne jest tworzenie 5 progów opłat	Uwaga nieuwzględniona Średnia wielkość zużycia wody na mieszkańca może się różnić w zależności od regionu, z uwagi na lokalne uwarunkowania. W związku z tym zakłada się, że gmina w celu ustalenia zasadności wprowadzenia taryfy progresywnej może wystąpić o przekazanie odpowiednich informacji przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Mianowicie gmina może wystąpić o informacje na temat: 1) ilości dostarczanej wody do poszczególnych nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi oraz w lokalach mieszkalnych; 2) szacunkowych danych dotyczących średniej ilości dostarczanej wody do poszczególnych nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi oraz w lokalach mieszkalnych, w tym także z podziałem na poszczególne grupy odbiorców lub; 3) założeń dotyczących średniego zużycia wody przez gospodarstwo domowe lub średniego zużycia wody przez

		(art. 20 ust. 3a, art. 20a ust. 1, 2, 5 i 6 dodawane do ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków przez art. 1 pkt 1 lit. b i pkt 2 projektu ustawy). Wobec powyższego proponuję się wprowadzenie obowiązku opomiarowania wszystkich punktów czerpalnych wody. Zlikwidowane zostaną wówczas, jako podstawa rozliczeń za dostarczoną wodę i odprowadzane ścieki, normy zużycia wody, które powodują problem z rzetelnym ustaleniem ilości zużytej wody. W przypadku norm zużycia wody największe trudności z ustaleniem zużycia odnotowuje się w przypadku najmu krótkoterminowego, agroturystyki oraz pensjonatów. W tych przypadkach w każdej dobie mamy do czynienia z innym obłożeniem, a co za tym idzie z innym zużyciem, co wymagałoby codziennej aktualizacji liczby osób zamieszkujących daną nieruchomość. Normy zużycia, nawet w typowym gospodarstwie domowym, nie pozwalają na określenie rzeczywistego zużycia, a w konsekwencji na prawidłowe ustalenie taryf progresywnych. Jest to kolejny czynnik, który może spowodować, że ustalone ceny staną się cenami nieuczciwymi - w związku z ich ustaleniem na podstawie niewłaściwie przyjętej ilości zużytej wody.	osobę w gospodarstwie domowym. Zakłada się, że pozyskanie przez gminę przedmiotowych informacji pozwoli podjąć racjonalną decyzję na temat ewentualnego wprowadzenia taryfy progresywnej a także jej warunków. Należy podkreślić, że sposób kalkulowania opłat ujętych w projekcie taryfy nie ulegnie zmianie. Ponadto w rozporządzeniu ustalany jest szczegółowy sposób określania taryf, co zapewni jednolite podejście w tym zakresie. Projekt ustawy nie zakłada zmian w zakresie sposobów ustalania wielkości dostarczanej wody i rozliczania poszczególnych opłat. Zaproponowane zmiany mają charakter systemowy i w ocenie Ministerstwa Infrastruktury nie są niezbędne do wprowadzenia taryfy progresywnej ani też innych rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
158	UOKiK	Ponownie należy odwołać się do wyżej cytowanego raportu Najwyższej Izby Kontroli, w którego wnioskach wskazano, że „W celu poprawy funkcjonowania systemu kształtowania cen za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, konieczne jest aby Minister Infrastruktury i Budownictwa podjął działania zmierzające do: 1. Ustanowienia funkcji zewnętrznego regulatora rynku na poziomie centralnym lub regionalnym (np. na poziomie samorządu województwa), do którego zadań należałaby np. analiza ekonometryczna prowadzona w oparciu o dane uzyskiwane z przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych. Miałaby ona na celu ustalanie wieloletnich limitów taryf w układzie regionalnym z uwzględnieniem kategoryzacji gmin. System powinien uwzględniać możliwość czasowych odstępstw – w uzasadnionych przypadkach – od ustalonych limitów. 2. Ustalenia progu dostępności cenowej usług i metodologii jego obliczania. 3. Uszczegółowienia zasad dotyczących ujmowania we wnioskach taryfowych amortyzacji środków trwałych, których nabycie lub wytworzenie było	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że przedmiotowe wnioski, co do zasady, zostały zrealizowane. Obecny projekt ustawy dotyczy faktycznie tylko pierwszego z tych wniosków – wymagającego ustanowienia zewnętrznego organu regulacyjnego. Projekt ustawy przewiduje, że będzie funkcjonował zewnętrzny regulator – organ regulacyjny – który będzie chronił przed nadmiernymi zmianami cen. Warto dodać, że pozostałe przedstawione postulaty zostały, co do zasady, wdrożone przez przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, chociażby przez § 7 ust. 7. Zgodnie z tym

		finansowane bezzwrotnymi środkami uzyskanymi ze źródeł zewnętrznych. 4. Wprowadzenia ograniczeń w zakresie możliwości przeznaczania zysku osiągniętego przez przedsiębiorstwo z działalności wodociągowo-kanalizacyjnej na cele niezwiązane z tą działalnością. Jak wskazała Najwyższa Izba Kontroli (a co jest bardzo istotne w przypadku analizy cen pod kątem ich nieuczciwości, nadmiernego wygórowania - tj. praktyk ograniczających konkurencję: „Przedsiębiorstwa osiągały znacznie wyższe zyski z działalności wodociągowo-kanalizacyjnej, niż marża zysku ujęta we wnioskach taryfowych. W latach 2013–2014 osiągnięty wskaźnik zysku do marży zysku ujętej we wnioskach taryfowych przez 5 dużych przedsiębiorstw wyniósł 1,95. Powyższe spowodowane było m.in. niższymi poniesionymi kosztami, niż ich wartość zaplanowana we wnioskach taryfowych lub wzrostem sprzedaży w odniesieniu do planu. Ujęte w planach taryfowych koszty w części były przeszacowywane (wykonanie było niższe niż plan), bądź wpływy przedsiębiorstwa były niedoszacowane (wykonanie było wyższe od założonego w planie). Obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości uwzględnienia w kalkulacjach kolejnych wniosków taryfowych, nadwyżki zysku faktycznie osiągniętego nad zakładanym, ujętym w taryfie danego roku w postaci marży zysku”.	przepisem przy ustalaniu nowej taryfy kwota kosztów, o których mowa w ust. 1, może zostać pomniejszona o niepodzielony zysk z lat ubiegłych. Niepodzielony zysk z lat ubiegłych z usług świadczonych z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków nie może zostać przeznaczony na finansowanie działalności przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego wykraczającej poza zadania z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.
159	UOKiK	Reasumując, przyjęcie projektowanych rozwiązań wymaga rozważenia: 1. Wprowadzenia do ustawy obowiązku utworzenia w gminach komórki audytorskiej do spraw wodociągowo-kanalizacyjnych. Do zadań takiej komórki należałoby weryfikowanie wniosków taryfowych, ale nie tylko pod kątem zgodności z przepisami, ale również celowości ponoszenia niektórych kosztów, zasad tworzenia grup taryfowych w przypadku taryf progresywnych, zasad różnicowania cenowego grup taryfowych.	Uwaga nieuwzględniona Projektowane regulacje zapewniają możliwość uzyskania specjalistycznej oceny dotyczącej projektu taryfy na podstawie opinii organu regulacyjnego – w każdym przypadku. Tym samym nie wystąpi potrzeba tworzenia w gminach rozbudowanych struktur do kontroli projektów taryf, z uwagi na małą częstotliwość wykonywania takiego zadania (co do zasady raz na 3 lata), a także z uwagi na możliwość uzyskania odpowiednich informacji od organu regulacyjnego, o ile gmina nie będzie dysponowała odpowiednimi specjalistami w tym zakresie.
160	UOKiK	Wprowadzenia obowiązku opomiarowania przez wszystkich odbiorców usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wszystkich punktów czerpalnych wody.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie zakłada zmian w zakresie sposobów ustalania wielkości dostarczanej wody i rozliczania poszczególnych opłat. Zaproponowane zmiany mają charakter systemowy i w ocenie Ministerstwa Infrastruktury nie są niezbędne do wprowadzenia taryfy progresywnej ani też innych rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.

161	UOKiK	Wprowadzenia w ustawie przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia, które, precyzyjniej niż obowiązujące rozporządzenie taryfowe, określałoby algorytmy ustalania cen i stawek opłat, w związku z wprowadzeniem cen progresywnych.	Uwaga nieuwzględniona W projekcie rozporządzenia precyzyjnie określono sposób ustalania cen i stawek opłat. Nie jest materiały projektu ustawy wprowadzanie dalszych zmian w tym zakresie.
162	UOKiK	Wprowadzenia regulacji w zakresie ustalania hurtowych cen i stawek opłat za wodę i ścieki, z uwzględnieniem ścisłej korelacji usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków i usług hurtowych w zakresie kosztów.	Uwaga nieuwzględniona Przedstawiona propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
163	UOKiK	Uregulowania zasad ustalania górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi opróżniania zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych. Obecnie brak jest przepisów uwzględniających regułę, zgodnie z którą na jednostkowy koszt oczyszczania ścieków wpływa zarówno ilość, jak i jakość ścieków dowożonych do oczyszczalni wozami asenizacyjnymi. Te koszty, tak jak jest to w przypadku kosztów usług hurtowych, sumują się i generują całość kosztów oczyszczania. Dlatego też wskazane powinny zostać pozycje kosztów, jakie mogą być uwzględniane przy kalkulacji tej stawki, obowiązkowa częstotliwość wywozu, dopuszczalne wskaźniki zanieczyszczeń oraz częstotliwość zmiany stawek (identyczna jak w przypadku zmiany taryf).	Uwaga nieuwzględniona Przedstawiona propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
164	UOKiK	Uregulowania zasad wykupu urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych wybudowanych przez inwestorów, co wiąże się bezpośrednio z wnioskami Najwyższej Izby Kontroli o niewłaściwym naliczaniu amortyzacji. Propozycje przepisów w tym zakresie są przedmiotem dyskusji od kilkudziesięciu lat. Kwestia ta jest o tyle istotna, że wpływa na wysokość cen taryfowych. W Polsce przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne przejmują takie urządzenia za kwoty pomijające rachunek ekonomiczny. Specjaliści (biegli) proponowali jako odpowiednie do wyceny wykupu sieci dwie metody, tj. metodę opartą na badaniu opłacalności inwestycji techniką NVP (wartości bieżącej netto) i metodę kapitalizacji czynszu. Brak takich uregulowań ma bezpośrednie przełożenie na interes ekonomiczny konsumentów, ponieważ są oni zarówno inwestorami, którzy z własnych środków finansują budowę urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych w przypadku, gdy takie urządzenia nie zostały zaplanowane w wieloletnich planach rozwoju i modernizacji, a następnie, za nieekwiwalentną kwotę, urządzenia te są przekazywane do majątku przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. W konsekwencji konsumentom są narzucane nieuczciwe warunki umów a jednocześnie mają oni wyłącznie wybór podłączenia się do sieci według tych nieuczciwych warunków albo rezygnacji z usług. Takie działanie stanowi	Uwaga nieuwzględniona Przedstawiona propozycja wykracza poza zakres projektowanej regulacji. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.

		praktykę ograniczającą konkurencję, o której mowa w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.	
165	Krajowa Izba Gospodarcza	1. Stabilność i przewidywalność wysokości taryf za wodę i ścieki, szersza perspektywa Jednym z kluczowych zagadnień dla przedsiębiorców jest przejrzystość mechanizmu ustalania taryf. Firmy potrzebują stabilności i przewidywalności kosztów związanych z wodą i ściekami w dłuższej perspektywie, zwykle 5-10 lat, ponieważ na takie okresy planują inwestycje. Rekomendacje: 1/ Wzrost cen wody i ścieków w kolejnych okresach taryfowych (zwykle trzyletnich) powinien odzwierciedlać rzeczywiste koszty operacyjne oraz uzasadnione inwestycje, bez przenoszenia na odbiorców ciężaru nadmiernych nakładów inwestycyjnych. 2/ W przypadku uzasadnionych nadmiernych wzrostów taryf należy rozważyć konsolidację przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych w określonych regionach. Połączenie sił kilku podmiotów mogłoby prowadzić do redukcji kosztów operacyjnych i bardziej efektywnego zarządzania infrastrukturą, co w konsekwencji wpłynęłoby na ograniczenie wzrostu cen dla odbiorców. 3/ Zwiększenie roli regulatora w zakresie monitorowania taryf i eliminowania przypadków nieuzasadnionych podwyżek. 4/ Proponowany system ustalania taryf na poziomie gminnym nie pozwala na szerszą perspektywę zarządzania gospodarką wodno-ściekową, ograniczając możliwości optymalizacji kosztowej w skali całych zlewni. Wprowadzenie mechanizmów pozwalających na lepszą koordynację i optymalizację kosztów w szerszym zakresie np. zlewniowym mogłoby znacząco poprawić efektywność systemu oraz ograniczyć niekontrolowany wzrost taryf.	Uwaga nieuwzględniona Ad 1. Ewentualne zmiany cen wody i ścieków w kolejnych okresach taryfowych są ustalana przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Projekt ustawy nie przewiduje zmian w tym zakresie. Ad 2. Przedstawiona propozycja wykracza poza projektowane zmiany. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy. Dodatkowo dotyczy ona spraw organizacyjnych przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, które nie są uregulowane w ustawie. Ad 3. W przedmiotowej propozycji nie wskazano, w jaki sposób miało by nastąpić zwiększenie roli organu regulacyjnego w zakresie monitorowania taryf i eliminowania podwyżek cen. W ocenie Ministerstwa Infrastruktury rozwiązania ujęte w projekcie ustawy należy uznać w tym zakresie za odpowiednie. Ad 4. Przedstawiona propozycja wykracza poza projektowaną regulację. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
166	Krajowa Izba Gospodarcza	2. Gwarancja dostępności wody dla przedsiębiorstw Bezpieczeństwo dostaw wody jest kluczowym czynnikiem dla działalności wielu firm. Ograniczenie dostępności wody z powodu np. suszy, nadmiernej presji na system wodociągowy lub skokowych wzrostów cen może negatywnie wpłynąć na konkurencyjność polskich przedsiębiorstw. Rekomendacje: 1/ Ustawa powinna przewidywać mechanizmy zabezpieczające stabilne dostawy wody dla firm, zwłaszcza tych, które wykorzystują wodę w procesach technologicznych. 2/ W sytuacjach kryzysowych (np. susza) wprowadzenie priorytetowego	Uwaga nieuwzględniona Przedstawione propozycje wykraczają poza projektowane zmiany. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.

		dostępu do wody dla przedsiębiorstw kluczowych dla gospodarki, z uwzględnieniem zasady pierwszeństwa dla zaopatrzenia w wodę ludności. 3/ Promowanie rozwiązań umożliwiających budowę własnych ujęć wody dla przedsiębiorstw o dużym zużyciu, poprzez zmiany w ustawie Prawo wodne.	
167	Krajowa Izba Gospodarcza	3. Wprowadzenie zachęt do recyklingu i ponownego wykorzystania wody Obecnie projekt ustawy nie zawiera odpowiednich mechanizmów wspierających recykling wody i ponowne jej wykorzystanie. Firmy wdrażające innowacyjne rozwiązania w zakresie oszczędzania wody powinny być premiiowane w postaci ulg podatkowych oraz programów wsparcia finansowego. Rekomendacje: 1/ Wprowadzenie systemu ulg podatkowych dla firm inwestujących w technologie odzyskiwania wody. 2/ Wsparcie finansowe zakupu sprzętu i budowy instalacji pozwalających na odzysk i ponowne wykorzystanie wody. 3/ Ułatwienia prawne w zakresie ponownego wykorzystania oczyszczonych ścieków w procesach przemysłowych, w tym przedsiębiorstw wod. - kan. 4/ Wprowadzenie mechanizmów zachęcających do wykorzystywania ścieków oczyszczonych do procesów przemysłowych.	Uwaga nieuwzględniona Przedstawione propozycje wykraczają poza projektowane zmiany. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
168	Krajowa Izba Gospodarcza	4. Wsparcie dla modernizacji infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej Niska jakość infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej prowadzi do wysokich strat wody i problemów z niezawodnością dostaw. Konieczne jest wsparcie dla modernizacji i konsolidacji systemów wodociągowych, aby poprawić efektywność kosztową i ekologiczną gospodarki wodnej. Rekomendacje: 1/ Rozwój inteligentnych systemów zarządzania sieciami wodociągowymi, które pozwolą na lepsze monitorowanie zużycia wody i szybkie wykrywanie awarii - co poprawi bezpieczeństwo dostaw wody.	Uwaga nieuwzględniona Przedstawione propozycje wykraczają poza projektowane zmiany. Ponadto nie jest ona niezbędna do wdrożenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
169	PZliTS	Art. 1 pkt 1 projektu ustawy (dotyczy zmiany art. 20 ust. 1 ustawy o zwizos) Brzmienie przepisu mogłoby sugerować, że możliwe jest ustalenie taryfy na okresy niepełnego roku (np. 1,5 roku).	Uwaga uwzględniona Jednoznacznie określono okresy, na jakie może być ustanowiona taryfa.

170	PZiITS	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy (dotyczy dodawanych art. 20a–20d do ustawy o zwizos) 1. Projekt ustawy przewiduje możliwość wprowadzenia na terenie gmin taryfy progresywnej dla gospodarstw domowych w celu zachęcenia mieszkańców do racjonalnego korzystania z wody lub zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjonalnych. Wydaje się za wskazane określenia w ustawie (a nie w akcie prawa miejscowego) minimalnego poziomu zużywanej wody, jako niezbędnego do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjonalnych członków gospodarstwa domowego. 2. Projekt ustawy w tym przepisie nie uwzględnia sytuacji gospodarstw domowych mających zainstalowane podliczniki do poboru wody zużywanej bezpowrotnie (woda zużyta na cele podlewania terenów zielonych). Rodzi się pytanie czy woda zużyta na takie cele nie powinna być uwzględniana w minimalnym poziomie niezbędnym do zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjonalnych członków gospodarstwa domowego w przypadku konstruowania taryfy progresywnej. 3. Czy przy konstrukcji taryfy progresywnej nie zachodzi subsydiowanie skrośne? Pokrywanie kosztów dotyczących jednej z taryfowych grup odbiorców usług (tj. gospodarstw domowych) przychodami pochodzącymi od innej taryfowej grupy odbiorców usług (tj. przemysł, usługi) może spowodować, że podwyżki wody np. dla przedsiębiorców będą na trudnym do zaakceptowania przez nich poziomie. 4. W projekcie ustawy brakuje precyzyjnych wytycznych do stosowania taryfy progresywnej dla odbiorców w budynku wielolokalowym. W art. 20a ust. 2 mówi się o tym, że rada gminy może wystąpić z wnioskiem do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego o przekazanie informacji na temat ilości dostarczanej wody do poszczególnych nieruchomości (co przedsiębiorstwo jest w stanie wskazać), natomiast należy mieć wzgląd na to, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wystawia fakturę dla wspólnoty lub spółdzielni mieszkaniowej na podstawie jednego wodomierza	Uwaga nieuwzględniona Ad 1. Wprowadzenie taryfy progresywnej jest uzależnione od wielu czynników i zależeć powinno od decyzji gminy, która uwzględniając uwarunkowania ekonomiczne i społeczne, występujące na terenie danej gminy, będzie ostatecznie podejmować decyzję o zastosowaniu taryfy progresywnej na jej obszarze. Co do zasady taryfa progresywna służyć ma zabezpieczeniu podstawowych potrzeb życiowych ludzi. Z uwagi na fakt, że progi zużycia wody, od których będą różnicowane ceny i stawki opłat, nie muszą zostać ustalone na poziomie zapewniającym zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjonalnych – nie ma potrzeby ustalać przedmiotową okoliczność w przepisach. Ponadto przedmiotowy wskaźnik może ulegać zmianie dlatego określenie go na poziomie ustawowym doprowadziłoby do konieczności stosowania nieaktualnego wskaźnika w tym zakresie. Ad 2. To do jednostek samorządu terytorialnego będzie należało zróżnicowanie cen i stawek opłat w taryfie progresywnej. Co do zasady woda dostarczana przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne z uwagi na jej dobrą jakość powinna, co do zasady, być przeznaczona na potrzeby socjalno-bytowe a nie na nawadnianie upraw (własnych ogródków). Jednak projektowane przepisy nie przesądzą tej kwestii, gdyż nie jest to niezbędne do wdrożenia taryfy progresywnej. Ad 3. Projekt ustawy nie wprowadza taryfy progresywnej dla przedsiębiorstw, a jedynie dla gospodarstw domowych. Tym samym projekt ustawy nie zakłada subsydiowania skrośnego w odniesieniu do przedsiębiorstw. Ad 4. Jeżeli obecnie rozliczenie za wodę następuje bez uwzględnienia ustalenia szczegółowego zużycia za wodę w poszczególnych lokalach, tym samym taryfa progresywna będzie musiała uwzględniać obecny system rozliczeń. W celu uzyskania większych korzyści przez poszczególnych mieszkańców z tytułu oszczędzania wody celowe będzie przez nich zainstalowanie wodomierzy dla
-----	--------	---	---

		głównego, który rozlicza wiele lokali, a tym samym nie ma wiedzy o ilości wody zużywanej przez poszczególne lokale.	indywidualnych lokali. Natomiast taryfa progresywna nie wyklucza budynków wielolokalowych z zastosowania względem nich projektowanych przepisów.
171	PZliTS	Art. 1 pkt 4 projektu ustawy (dotyczy dodawanych art. 24ba-24bc ustawy ozzwizos) 1. W art. 24ba projekt ustawy nie wskazuje jak należy ustalić średni wzrost cen i stawek opłat - czy np. chodzi o średnią arytmetyczną cen wskaźnikowych dla poszczególnych taryfowych grup odbiorców? 2. Powstaje również pytanie dlaczego należy posługiwać się wskaźnikiem inflacji z okresów obowiązywania dotychczasowej taryfy ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, a nie z Wytycznych dotyczących stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw ustalanych przez Ministra Finansów. Przy planowaniu taryf organ regulacyjny wymaga odnoszenia się do ww. wytycznych. 3. W art. 24bc. ust 1 organ wykonawczy gminy może dobrowolnie wystąpić do organu regulacyjnego o opinię dotyczącą projektu taryfy. Opinia ma charakter niewiążący, jednak w kontekście późniejszego postępowania nadzorczego w stosunku do uchwały taryfowej czy skargi może mieć negatywne konsekwencje dla przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.	Uwaga częściowo uwzględniona Ad 1. Doprecyzowano przepisy w zakresie jednoznacznego określenia sposobu ustalania 15% wzrostu cen. Ad 2. Zrezygnowano z regulacji dotyczących „wzrostu inflacyjnego”. Ad 3. Rolą opinii wydawanej przez organ regulacyjny ma być zapewnienie specjalistycznej oceny projektu taryfy, jeśli wystąpi o taką opinię rada gminy. Zgodnie z istotą opinii – nie ma ona charakteru wiążącego. Ma ona na celu pomóc organom gminy dokonać merytorycznej oceny projektu taryfy.
172	PZliTS	Art. 1 pkt 16 projektu ustawy (dotyczy dodawanego art. 29a ust. 1 ustawy ozzwizos) Proponowana kara dla organu regulacyjnego na wniosek organu wykonawczego gminy przez Ministra Infrastruktury w wysokości 100 zł za każdy dzień opóźnienia wydaje się niewspółmierna do potencjalnych strat finansowych przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego poniesionych w tym okresie.	Uwaga nieuwzględniona Wysokości kary dla organu regulacyjnego nie określano na podstawie potencjalnych strat przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego z tytułu opóźnienia. Potencjalne straty przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego za każdy dzień opóźnienia mogą się bardzo różnić w zależności od indywidualnej sytuacji, a w niektórych przypadkach mogą nawet wcale nie wystąpić (w sytuacji gdy rada gminy w krótszym terminie dokona zatwierdzenia taryfy). Stąd przedmiotowa okoliczność nie powinna stanowić punktu odniesienia do wysokości kary ponoszonej przez organ regulacyjny.
173	RDS - KK NSZZ Solidarność	Prezydium KK wskazuje na niektóre uwagi przedstawione przez Krajową Sekcję NSZZ „Solidarność” Pracowników Wodociągów i Kanalizacji: postulowanie o wpisanie wzajemnych relacji przedsiębiorstwa wodociągowego i hurtowego sprzedawcy wody, który nie podlega pod ustawę o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków w	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie reguluje kwestii wzajemnych relacji przedsiębiorstwa wodociągowego i hurtowego sprzedawcy wody. Ponadto przedmiotowe rozwiązania nie są niezbędne

		odniesieniu do obowiązków wynikających z zapisów projektu ustawy.	do wprowadzenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
174	RDS - KK NSZZ Solidarność	Wprowadzenie mechanizmów i regulacji dotyczących opłat za czynsz dzierżawny za urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne ponoszonych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne stanowiący jeden z głównych kosztów przedsiębiorstwa.	Uwaga nieuwzględniona Projekt ustawy nie reguluje kwestii opłat za czynsz dzierżawny za urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne. Ponadto przedmiotowe rozwiązania nie są niezbędne do wprowadzenia rozwiązań przewidzianych w projekcie ustawy.
175	RDS - KK NSZZ Solidarność	Ujednolicenie terminologii i definicji związanych ze zbiorowym zaopatrzeniem w wodę oraz zbiorowym odprowadzaniem ścieków, co pozwoli na uniknięcie niejasności interpretacyjnych.	Uwaga częściowo uwzględniona W zakresie wprowadzanych pojęć projektem ustawy zapewniono jednolitość stosowanych określeń.
176	RDS - KK NSZZ Solidarność	W projekcie nie wyjaśniono czym jest „średni wzrost cen i stawek opłat” . Zamiast tego posłużono się terminem „wzrost inflacyjny” — określonym w art. 24ba ust. 1 pkt. 1a. Pojęcie to odnosi się do sumy średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, publikowanych przez prezesa GUS, obliczonej dla każdego roku obowiązywania dotychczasowej taryfy. Pominięto jednak fakt, że okres obowiązywania taryf nie zawsze pokrywa się z latami kalendarzowymi. Ponadto, zgodnie z projektem, przedsiębiorstwo może złożyć wniosek taryfowy na okres krótszy, np. na jeden rok.	Uwaga bezprzedmiotowa Zrezygnowano z regulacji dotyczącej „wzrostu inflacyjnego”.
177	UODO	W odpowiedzi na pismo z 20 lutego br. (znak: : DGW-3.0210.8.2024), w związku z przedłożeniem do zaopiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz ustawy – Prawo wodne (UD48; dalej jako „projekt”), działając na podstawie art. 57 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/6791 oraz art. 51 ustawy o ochronie danych osobowych ² , uprzejmie przedstawiam następujące uwagi. Projekt ustawy przewiduje w art. 20a ust. 1 projektu uprawnienie gminy do wprowadzenia taryf progresywnych na jej obszarze w drodze uchwały. W tym celu, jak wynika z projektowanych przepisów, gmina może podjąć uchwałę w sprawie obowiązku zróżnicowania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne cen i stawek opłat określonych w taryfie dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę, w zależności od progów ilości dostarczanej wody, w zależności od liczby osób zamieszkałych w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych oraz lokalach mieszkalnych. Projektowane przepisy dotyczą więc przetwarzania danych osobowych mieszkańców gminy w związku z potrzebą ustalenia przez	Uwaga uwzględniona. W projekcie ustawy w art. 20a dodano nowe ustępy w brzmieniu: „6. W celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-5, art. 20b i art. 20c ust. 1, rada gminy przetwarza dane osobowe w zakresie i w celu niezbędnym do realizacji tych zadań. 7. Rada gminy przetwarza dane osobowe w celu, o którym mowa w ust. 6, dotyczące: 1) mieszkańców gminy związane z potrzebą ustalenia liczby osób zamieszkałych w poszczególnych budynkach mieszkalnych oraz lokalach mieszkalnych, uzyskane w sposób, o którym mowa w art. 20b ust. 1 pkt 1-3; 2) właścicieli poszczególnych nieruchomości dotyczące informacji na tematy, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2.”. Przedmiotowe rozwiązanie zapewni określenie na poziomie

		gminy liczby osób zamieszkałych w danej nieruchomości. Należy zatem podkreślić, stosownie do treści art. 5 ust. 1 lit a w zw. z art. 6 ust. 1 lit c i e oraz art. 6 ust. 3 rozporządzenia 2016/679 w zw. z art. 7 Konstytucji RP oraz w zw. z art. 51 i 31 ust. 3 Konstytucji RP, że podstawa przetwarzania danych osobowych powinna być określona – w sposób jasny i precyzyjny – w przepisach ustawowych. To przepisy ustawy powinny zatem precyzować zasady przetwarzania danych osobowych, nie zaś uchwała gminy, która nie stanowi źródła prawa powszechnie obowiązującego. Zgodnie z art. 20a ust. 2 projektu, „w celu ustalenia zasadności podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1, rada gminy może wystąpić z wnioskiem do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego o przekazanie informacji na temat: 1) ilości dostarczanej wody do poszczególnych nieruchomości; 2) szacunkowych danych dotyczących średniej ilości dostarczanej wody do poszczególnych nieruchomości, w tym także z podziałem na poszczególne grupy odbiorców; 3) założeń dotyczących średniego zużycia wody przez gospodarstwo domowe lub średniego zużycia wody przez osobę w gospodarstwie domowym”. Należy więc zauważyć, że projektodawca wskazuje na możliwość pozyskiwania przez gminy danych dotyczących ilości / średniej ilości dostarczanej przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wody do „poszczególnych nieruchomości”, a zatem przewiduje możliwość pozyskiwania danych osobowych, dotyczących właścicieli konkretnych nieruchomości. Jednakże przepis ten nie określa procedury, formy, zakresu danych ani trybu pozyskiwania i udostępniania tych danych osobowych. Taki sposób sformułowania przepisu budzi zastrzeżenia z punktu widzenia zasady legalności (art. 5 ust. 1 lit a rozporządzenia 2016/679).	ustawowym podstaw prawnych do przetwarzania danych osobowych, a także zakresu i formy tych danych oraz procedury ich uzyskania.
178	UODO	Ponadto, zgodnie z art. 20a ust. 4 projektu, „w uchwale określa się m.in. sposób ustalenia liczby osób zamieszkujących w nieruchomości mieszkalnej lub w lokalu mieszkalnym, spośród sposobów określonych w art. 20b ust. 1”. W myśl art. 20b ust. 1 projektu, „Rada gminy na potrzeby zróżnicowania cen i stawek opłat określonych w taryfie może ustalić liczbę osób zamieszkałą w nieruchomości mieszkalnej lub w lokalu mieszkalnym na podstawie: 1) danych będących w posiadaniu gminy uzyskanych w celu ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w sposób określony w art. 6h pkt 2 ustawy (...) o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (...)3; 2) deklaracji na temat liczby osób zamieszkałych w nieruchomości mieszkalnej lub w lokalu mieszkalnym; 3) innych danych będących w dyspozycji gminy pozwalającej ustalić liczbę osób zamieszkałą w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych lub w lokalach mieszkalnych, o ile będzie zawierała w	Uwaga uwzględniona. Mając także na względzie uwagę Ministra Klimatu i Środowiska zgłoszoną w ramach uzgodnień międzyresortowych, dotyczącą potrzeby określenia podstawy prawnej przetwarzania danych zawartych w deklaracjach dotyczących odpadów w projekcie ustawy dodano następującą zmianę ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2024 r. poz. 399, z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o czystości” w art. 6m po ust. 2a dodaje się ust. 2aa i 2ab w brzmieniu: „2aa. Rada gminy przetwarza dane osobowe uzyskane z

		większości aktualne dane”. Należy więc wskazać, że przepis ten przewiduje możliwość wykorzystania danych będących w posiadaniu gminy, które mają posłużyć celowi wynikającemu z projektowanych przepisów, tj. ustaleniu liczby osób zamieszkałych w danej nieruchomości. Projektodawca, wskazując w art. 20b ust. 1 pkt 2 projektu możliwość pozyskania danych na podstawie deklaracji, nie dookreśla jednak zakresu danych podlegających wykazaniu w deklaracji. Ponadto, przewidując w art. 20b ust. 1 pkt 3 projektu sposób ustalenia liczby osób zamieszkujących daną nieruchomość na podstawie „innych danych” będących w dyspozycji gminy, projektodawca nie precyzuje zakresu tych danych, a także nie określa źródła, sposobu czy trybu ich pozyskiwania, tj. z jakich konkretnie zasobów, rejestrów, ewidencji, systemów będą pozyskiwane dane osób fizycznych we wskazanym celu. Tym samym sposób sformułowania tych przepisów budzi zastrzeżenia z punktu widzenia zasady legalności (art. 5 ust. 1 lit a rozporządzenia 2016/679).	deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w celu ustalenia liczby osób zamieszkałych w poszczególnych budynkach mieszkalnych i lokalach mieszkalnych także na potrzeby ustalenia taryfy dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę. 2ab. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2aa, dotyczą liczby osób zamieszkałych w poszczególnych budynkach mieszkalnych i lokalach mieszkalnych.”. Przedmiotowe rozwiązanie jednoznacznie pozwoli określić podstawę prawną, źródło i zakres przetwarzania danych osobowych uzyskanych z deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W celu dookreślenia danych zawartych w deklaracji zakłada się uzupełnić projekt ustawy o następujące zmiany w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2024 r. poz. 757), zwanej dalej „ustawą o zbiorowym” w art. 20b dodaje się ust. 6 i 7 w następującym brzmieniu: „6. Deklaracje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 5, zawierają: 1) nazwę organu, do którego wnosi się deklarację; 2) imię i nazwisko lub nazwę i siedzibę podmiotu składającego deklarację; 3) przyczynę złożenia deklaracji (złożenie deklaracji, aktualizacja danych w deklaracji); 4) adres i oznaczenie nieruchomości (lokal mieszkalny albo nieruchomość zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinnym), której deklaracja dotyczy; 5) wykazanie tytułu prawnego do nieruchomości (właściciel lub współwłaściciel nieruchomości mieszkalnej, a w przypadku budynków wielolokalowych, w którym ustanowiono odrębną własność lokali - właściciel lokalu mieszkalnego lub osoby, którym służy tytuł prawny do lokalu mieszkalnego w budynkach wielolokalowych); 6) informacje na temat liczby osób w danej nieruchomości albo lokalu; 7) informacje wskazane w art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27
--	--	--	--

			kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.)). 7. Do deklaracji, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 5, załącza się kopie dokumentów wykazujących okoliczności, o których mowa w ust. 6 pkt 5.”. W zakresie jednoznacznego wskazania zakresu, źródła, sposobu i trybu pozyskania „innych danych”, o których mowa w projektowanych art. 20b ust. 1 pkt 3, zakłada się wprowadzenie następujących zmian: „w art. 20b ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: 3) danych będących w posiadaniu gminy uzyskanych w związku z prowadzeniem rejestru mieszkańców, o którym mowa w art. 6a ust. 1 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2025 r. poz. 274) w zakresie pobytu stałego i pobytu czasowego.”. Należy wskazać, że przedmiotowe rozwiązanie pozwoli jednoznacznie określić zakres i źródło uzyskiwania danych. Warto dodać, że ww. kategoria danych będzie udostępniana w trybie określonym w art. 46 i nast. ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności. Przedmiotowa zmiana zapewni jednoznaczne określenie z jakich rejestrów i ewidencji będą pozyskiwane dane na potrzeby wprowadzenia taryfy progresywnej, co w konsekwencji wyeliminuje zagrożenie zbierania nadmiarowych danych.
179	UODO	Co ważne, przyjmując określony sposób pozyskiwania danych osobowych przez gminy należy rozważyć również, czy projektowane rozwiązania nie prowadzą do ryzyka profilowania osób fizycznych. W takiej sytuacji należałoby przewidzieć właściwe środki ochrony praw, wolności i prawnie uzasadnionych interesów osoby, której dane dotyczą (art. 22 rozporządzenia 2016/679). W związku z powyższym należy wskazać, że brak przejrzystości podstaw przetwarzania danych wiąże się z ryzykiem pozyskiwania przez gminy nadmiarowych danych osobowych, a zatem może prowadzić do naruszenia zasady adekwatności i proporcjonalności przetwarzania danych (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/679, art. 51 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP).	Uwaga uwzględniona Należy wskazać, że przez wprowadzenie zmian opisanych w pkt 1 i 2 niniejszego pisma zostały jednoznacznie określone zakresy zbieranych danych. Z uwagi na fakt, że na potrzeby ustalenia taryfy progresywnej niezbędne są dane dotyczące wszystkich osób zamieszkałych w gminie, a nie tylko określonych grup sklasyfikowanych pod względem wybranych cech, w ocenie Ministerstwa Infrastruktury nie będzie występowało ryzyko profilowania osób fizycznych.

180	UODO	Jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego prawa do ochrony danych osobowych, sprawy istotne, które muszą zostać uregulowane w ustawie, obejmują w szczególności warunki dopuszczalności przetwarzania danych osobowych⁴. Również Trybunał Sprawiedliwości UE w swoim orzecznictwie wskazuje, że uregulowanie zawierające środek umożliwiający ingerencję w prawa i wolności osób fizycznych musi zawierać jasne i precyzyjne przepisy regulujące zakres i sposób stosowania takiego środka oraz ustanawiające minimalne wymogi służące temu, aby osoby, których dane osobowe są przetwarzane, miały wystarczające gwarancje pozwalające na skuteczną ochronę tych danych przed ryzykiem nadużyć. W szczególności osoby te powinny być w stanie określić okoliczności i warunki, w jakich zakres praw przyznanych im przez wspomniane rozporządzenie może podlegać ograniczeniu⁵. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że w odniesieniu do procesu przetwarzania danych osobowych ryzyka naruszenia praw lub wolności podmiotów danych określa się w drodze testu prywatności, w tym oceny skutków dla ochrony danych (art. 25 ust. 1 oraz 35 ust. 1 jak i art. 36 rozporządzenia 2016/679). Przeprowadzenie testu pozwoliłoby na szczegółowe rozeznanie ryzyktowarzystających przetwarzaniu dla praw i wolności podmiotów danych oraz na wprowadzenie gwarancji te ryzyka eliminujących. Jest to również ważny instrument służący tworzeniu norm odpowiadających zasadzie rozliczalności, ponieważ ułatwia wykonawcom norm (zwłaszcza administratorom z sektora publicznego) nie tylko przestrzeganie wymogów określonych w RODO, ale także wykazanie, że na podstawie odpowiednio skonstruowanych norm prawnych stosowane są odpowiednie środki w celu zapewnienia przestrzegania przepisów RODO. Z przedstawionych dokumentów nie wynika jednak, aby projektodawca przeprowadził w toku prac nad proponowanymi zmianami test prywatności, który pozwoliłby przyjąć rozwiązania odpowiednio wyważone, co tym samym pozwoliłoby uniknąć wskazywanych, z punktu widzenia zasady legalności i proporcjonalności, zastrzeżeń pod adresem tych regulacji.	Uwaga uwzględniona Dokonano odpowiednich analiz w zakresie ryzyka naruszenia praw lub wolności podmiotów danych i w konsekwencji wprowadzono zmiany w projekcie ustawy.
181	UODO	Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że projekt nie przewiduje przepisów określających okres przechowywania danych przez organy samorządowe w formie umożliwiającej identyfikację osoby, której dane dotyczą, o czym mowa w art. 5 ust. 1 lit. e rozporządzenia 2016/679.	Uwaga uwzględniona W projekcie ustawy dodano następującą zmianę ustawy o zbiorowym: „w art. 20a dodaje się ust. 8 w brzmieniu: 8. Dane, o których mowa w ust. 7, niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w ust. 6, są przechowywane przez radę gminy przez okres obowiązywania w tej gminie taryfy dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę, która została

			opracowana na podstawie tych danych.”.
182	UODO	Brak jest także przepisów zapewniających pogodzenie celów regulacji z wymogami z rozporządzenia 2016/679 w odniesieniu do stosowania środków zabezpieczenia danych (w tym zapewnienie cyberbezpieczeństwa), w szczególności uniemożliwiających ich utratę lub bezprawne rozpowszechnienie, a także uniemożliwiających dostęp do danych osobom nieuprawnionym (art. 5 ust. 1 lit. f rozporządzenia 2016/679).	Uwaga uwzględniona W projekcie ustawy dodano następującą zmianę ustawy o zbiorowym. „w art. 20a dodaje się ust. 8 w brzmieniu: „8. Rada gminy zapewnia zabezpieczenie danych, o których mowa w ust. 7, przed ich utratą oraz dostępem osób nieuprawnionych.”. Przedmiotowe rozwiązanie zapewni konieczność odpowiedniego zabezpieczenia danych zbieranych przez rady gminy. Jednocześnie zakłada się, że rada gminy będzie przekazywać do przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych wyłącznie zagregowane dane dotyczące liczby osób zamieszkających w poszczególnych nieruchomościach i lokalach, niezawierające danych osobowych (np. informacji na temat podmiotów, od których te dane zostały zebrane ani także ich imion lub nazwisk). Tym samym w tym zakresie nie będą miały zastosowania przepisy dotyczące ochrony danych osobowych.
183	RL	1. [Wątpliwości co do podstaw i zakresu przetwarzania danych osobowych na potrzeby taryf progresywnych] Można mieć poważne wątpliwości odnośnie tego, czy przepisy Projektu w należyty sposób chronią dane osobowe osób fizycznych, które będą przetwarzane w związku ze stosowaniem przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne tzw. taryf progresywnych warunkowanych liczbą odbiorców. Owe taryfy progresywne warunkowane liczbą odbiorców – w ujęciu przewidywanym w Projekcie – są to taryfy różnicujące ceny i stawki opłat określone w taryfie w zależności od progów ilości dostarczanej wody warunkowanych liczbą osób zamieszkających w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych oraz lokalach mieszkalnych (zob. art. 20 ust. 3a i 3b oraz art. 20a-20d Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie). Samo pojęcie taryf progresywnych nie jest pojęciem nowym w polskiej regulacji sektora wodociągowo-kanalizacyjnego. Nie występuje ono wprawdzie ani w Ustawie ani też nawet w Projekcie, ale podstawę prawną do stosowania taryf progresywnych dają przepisy rozporządzenia Ministra	Uwaga uwzględniona Na wstępie warto wskazać, że w zakresie kwestii dotyczących ochrony danych osobowych projekt ustawy podlegał ocenie przez Urząd Ochrony Danych Osobowych (UODO) z uwagi na fakt, że jest to jednostka posiadająca specjalistyczną wiedzę w zakresie danych osobowych. Ministerstwo Infrastruktury uwzględniając postulaty i uwagi zgłoszone przez UODO (szczegółowo opisane w piśmie zamieszczonym na stronie Rządowego Procesu Legislacyjnego) wprowadziło szereg zmian do projektu ustawy, w tym w części takich, które pokrywają się z uwagą nr 1 Rady Legislacyjnej. W związku z powyższym projekt ustawy został uzupełniony o przepisy określające jednoznaczną podstawę prawną, zakres i tryb, formę

	Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (dalej: „rozporządzenie taryfowe”). Rozporządzenie taryfowe używa pojęcia taryfy progresywnej na oznaczenie taryfy, w której ceny za wodę lub ścieki rosną wraz ze wzrostem ich ilości ponad przedział nie mniejszy, niż to wynika z przeciętnych norm zużycia wody (§ 14 pkt 3 lit. b) rozporządzenia taryfowego). Projekt nie posługuje się pojęciem taryfy progresywnej, ale niejako szczegółowo rozwija tę koncepcję z rozporządzenia taryfowego, dozwalając radzie gminy (fakultatywnie) na to, aby ta zobowiązała przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne do „zróżnicowania [...] cen i stawek opłat określonych w taryfie dotyczącej zbiorowego zaopatrzenia w wodę w zależności od progów ilości dostarczanej wody w zależności od liczby osób zamieszkałych w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych oraz lokalach mieszkalnych” (art. 20a ust. 1 Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie; nawiasem mówiąc, w tym projektowanym przepisie warto byłoby rozważyć wyeliminowanie występującego w nim dwukrotnie sformułowania: „w zależności”, zwłaszcza że podwójne użycie tego zwrotu prowadzi do wątpliwości, czy ceny i stawki mają zależeć od liczby osób zamieszkałych w poszczególnych nieruchomościach, czy to bezpośrednio progi mają być uzależnione od tej liczby osób). W przypadku wprowadzenia przez radę gminy opisanego wyżej systemu taryfy progresywnej warunkowanej liczbą odbiorców rada gminy będzie miała obowiązek ustalania liczby osób zamieszkałych w nieruchomości mieszkalnej lub w lokalu mieszkalnym, przy czym rada gminy będzie mogła tę liczbę ustalać w różny sposób, spośród kilku wskazanych w Projekcie: (1) na podstawie danych będących w posiadaniu gminy uzyskanych w celu ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w sposób określony w art. 6h pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach³⁴; (2) na podstawie deklaracji na temat liczby osób zamieszkałych w nieruchomości mieszkalnej lub w lokalu mieszkalnym; (3) na podstawie innych danych będących w dyspozycji gminy pozwalających ustalić liczbę osób zamieszkałą w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych lub w lokalach mieszkalnych (art. 20b ust. 1 Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie). Zasadniczy problem prawny z tymi wszystkimi sposobami ustalania liczby mieszkańców nieruchomości lub lokalu jest taki, że przewidziane w tym zakresie przepisy Projektu nie dają dostatecznych gwarancji ochrony danych osobowych osób fizycznych tak jak to nakazują przepisy unijnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych³⁵ (dalej:	pozyskiwania danych osobowych na potrzeby taryfy progresywnej. Dodatkowo w projekcie ustawy dodano zmiany ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminie (Dz. U. z 2024 r. poz. 399 z późn. zm.) mające na celu określenie jednoznacznie podstawy prawnej i zakresu danych osobowych uzyskanych z deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowania odpadami komunalnymi, które są przetwarzane na potrzeby taryfy progresywnej. Zastąpiono także otwarty katalog danych będących w dyspozycji gminy, na podstawie których będzie można ustalić liczbę osób zamieszkałą w poszczególnych nieruchomościach (projektowany art. 20b ust. 1 pkt 3) przez wskazanie konkretnych źródeł danych wykorzystywanych w tym celu. Przedmiotowe rozwiązania zapewnią odpowiednią gwarancję ochrony danych osobowych osób fizycznych tak jak to nakazują przepisy unijnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych (RODO). Dodatkowo w projektowanym art. 20a ust. 1 dokonano zmiany redakcyjnej mającej na celu wyeliminowanie dwukrotnie zastosowania zwrotu „w zależności”. Przedmiotowe rozwiązania, ujęte na poziomie ustawowym, zapewnią odpowiednią zgodność projektowanych przepisów w zakresie przetwarzania danych osobowych, z Konstytucją RP a także z RODO.
--	--	--

		„RODO”). W szczególności, przepisy Projektu nie określają procedury, formy, zakresu danych osobowych ani trybu pozyskiwania oraz udostępniania wchodzących tutaj w grę danych osobowych, posługując się przy tym enigmatycznym określeniem mówiącym o „innych danych będących w dyspozycji gminy pozwalającej ustalić liczbę osób zamieszkałą w poszczególnych nieruchomościach mieszkalnych lub w lokalach mieszkalnych” (art. 20b ust. 1 pkt 3 Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie). Ogólnie można powiedzieć, że przepisy Projektu są w tym zakresie niezgodne z zasadami legalizmu, rzetelności i przejrzystości przetwarzania danych (art. 5 ust. 1 lit. a) RODO), w tym z regułą przetwarzania danych na określonych podstawach prawnych (art. 6 RODO). W szczególności należy sądzić, że w zakresie spraw regulowanych Projektem (i Ustawą) przetwarzanie danych osobowych będzie musiało następować na podstawie przesłanki niezbędności do wypełniania obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych (art. 6 ust. 1 lit. c) RODO) lub na podstawie przesłanki niezbędności do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi (art. 6 ust. 1 lit. e) RODO). Jeżeli tak będzie w rzeczywistości – a należy sądzić, że inne dopuszczone przez art. 6 ust. 1 RODO podstawy prawne przetwarzania danych osobowych są w omawianym zakresie raczej nieadekwatne lub mogą mieć tylko ograniczoną przydatność – to wówczas obowiązkiem państwa członkowskiego UE jest wyraźne określenie w prawie krajowym podstawy prawnej przetwarzania danych i celu przetwarzania danych (art. 6 ust. 3 RODO). Ponadto prawo krajowe państwa członkowskiego może wówczas określić bardziej szczegółowe wymogi przetwarzania i inne środki w celu zapewnienia zgodności przetwarzania z prawem i jego rzetelności (art. 6 ust. 2 RODO). Takich szczegółowych regulacji w Projekcie nie ma, co budzi wątpliwości nie tylko z punktu widzenia zgodności jego przepisów z RODO, ale również z wynikającym z Konstytucji RP obowiązkiem określania w ustawie podstawy prawnej do ujawniania przez osobę informacji go dotyczącej (art. 51 ust. 1 Konstytucji RP) oraz obowiązkiem władz publicznych pozyskiwania, gromadzenia i udostępniania tylko takich informacji o obywatelach, które są niezbędne w demokratycznym państwie prawnym (art. 51 ust. 2 Konstytucji RP), przy równoczesnym daniu każdemu obywatelowi prawa dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych (art. 51 ust. 3 Konstytucji RP) oraz prawa do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą (art. 51 ust. 4 Konstytucji RP). W tym zakresie Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że istotne przesłanki i warunki przetwarzania danych	
--	--	--	--

		osobowych muszą być określone w ustawie i nie mogą być zamieszczone w akcie podustawowym. W przypadku Projektu brak jest w omawianym zakresie dostatecznej regulacji ustawowej, natomiast upoważnienie do uregulowania szczegółowych kwestii z tym związanych zostało dane radzie gminy, która może to zrobić w podjętej przez siebie uchwale, a więc w akcie podustawowym (co jest niezgodne z przepisami Konstytucji RP, tak jak je w tym zakresie interpretuje Trybunał Konstytucyjny). W tym względzie Rada Legislacyjna postuluje ponowne przeanalizowanie zgodności z RODO i z Konstytucją RP przepisów Projektu dotyczących przetwarzania danych o mieszkańcach nieruchomości i lokalu na potrzeby ustalania przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne taryf progresywnych warunkowanych liczbą mieszkańców.	
184	RL	2. [Niejednoznaczne określenie sytuacji wymagających uzgodnienia projektu taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego] Zdaniem Rady Legislacyjnej niewystarczająco jasne i jednoznaczne są te przepisy Projektu, które określają sytuacje, w których projekt taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego wymaga uzgodnienia z organem regulacyjnym. W tym zakresie w Projekcie stwierdza się, że zatwierdzenie taryfy przez radę gminy następuje po uzgodnieniu projektu taryfy z organem regulacyjnym, jeżeli projekt taryfy zakłada wzrost cen i stawek opłat nowej taryfy o więcej niż wzrost inflacyjny albo 15% względem średnich cen i stawek opłat poprzedniej taryfy, przy równoczesnym zróżnicowaniu i rozbiciu tych sytuacji na jeszcze bardziej szczegółowe kategorie (projektowane przepisy art. 24ba ust. 1 pkt 1-3 Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie). Problem z tymi ostatnimi przepisami polega przede wszystkim na tym, że nie wskazują one w pełni jednoznacznie tych elementów obowiązującej taryfy, które mają być punktem odniesienia dla ustalenia, czy nowo projektowana taryfa przewiduje wzrost cen i stawek opłat o więcej niż 15%. W tym względzie przepisy Projektu posługują się sformułowaniami mówiącymi o „średnich cenach i stawkach opłaty” obowiązujących w okresie 3 lat bezpośrednio poprzedzających okres rozpoczęcia obowiązywania nowej taryfy. Rzecz jednak w tym, że przepisy te nie są do końca skorelowane treściowo z obowiązującymi przepisami rozporządzenia taryfowego, które pozwalają na stosowanie bardzo różnych taryf: jednolitych, niejednolitych, o strukturze jednoczęłkowej lub wieloczęłkowej, taryf sezonowych i progresywnych, przy dalszym jeszcze zróżnicowaniu cen i stawek opłat dla odbiorców (zob. np. § 14 rozporządzenia taryfowego). Przepisy rozporządzenia taryfowego posługują się również w tym kontekście pojęciem ceny wskaźnikowej, którą oblicza się jako sumę należności za wodę w danym okresie wynikających z cen i stawek	Uwaga uwzględniona W przepisach projektu ustawy zostanie ustalony w sposób jednoznaczny i uproszczony (bez stosowania niejednoznacznych określeń) sposób ustalania wzrostu cen, od którego będzie wymagane dokonanie uzgodnienia projektu taryfy z organem regulacyjnym. Natomiast potrzeba dodania przepisów przejściowych do przedmiotowych przepisów zostanie poddana szczegółowej analizie.

		opłat w złotych, podzieloną przez wielkość sprzedaży wody w metrach sześciennych w danym okresie (zob. tabelę A w załączniku do rozporządzenia taryfowego). W tym kontekście pojawia się pytanie, czy to właśnie ta cena wskaźnikowa ma być punktem odniesienia do obliczania 15%-owego wzrostu cen i stawek opłat w kolejnej taryfie na potrzeby ustalenia, czy projekt nowej taryfy wymaga uzgodnienia z organem regulacyjnym? A jeśli nie, to w jaki konkretnie sposób obliczyć „średnie ceny i stawki opłat” z taryfy, które mają być w omawianym zakresie relewantnym punktem odniesienia? To ostatnie sformułowanie tylko pozornie może wydawać się jednoznaczne, ale w istocie nie wiadomo, o jaką średnią tutaj chodzi: czy mianowicie o zwykłą średnią arytmetyczną? Trzeba tu wziąć pod uwagę okoliczność, że liczba odbiorców(mieszkańców) w gminie należących do poszczególnych grup taryfowych może nie być równa (a czasami może być wręcz drastycznie nierówna w skali gminy) i dlatego posługiwanie się zwykłą średnią arytmetyczną może prowadzić do niezbyt sprawiedliwych społecznie rezultatów. Co prawda po wejściu w życie Projektu rozporządzenie taryfowe ulegnie z pewnością zmianie, ale i tak to już obecnie obowiązujące rozporządzenie taryfowe nie zmieni przecież przeszłości, tzn. nie zmieni tego, że taryfy przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych są obecnie kształtowane zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem taryfowym i w związku z tym zawierają te wszystkie różnicowania cenowe i stawkowe, o których była wyżej mowa. Zresztą, na gruncie nowego rozporządzenia taryfowego owo różnicowanie będzie jeszcze większe, w związku z szerszym dopuszczeniem przez Projekt taryf progresywnych. Wszystko to razem prowadzi do konkluzji, że wbrew pozorom ustalenie „średniej ceny i stawki opłat” z taryfy mającej być punktem odniesienia dla ewentualnego zaktualizowania się obowiązku uzgodnienia projektu nowej taryfy z organem regulacyjnym może nie być wcale takie proste i będzie budziło niepotrzebne wątpliwości interpretacyjne, a w konsekwencji spory prawne pomiędzy przedsiębiorstwami wodociągowo-kanalizacyjnymi i gminami (z jednej strony) a organem regulacyjnym (z drugiej strony). Podobne wątpliwości interpretacyjne i spory praktyczne może budzić druga ze wskazanych w Projekcie przesłanek aktualizowania się obowiązku uzgodnienia nowej taryfy z organem regulacyjnym, jakim jest wzrost cen i stawek opłat nowej taryfy o więcej niż „wzrost inflacyjny” (projektowane przepisy art. 24ba ust. 1 pkt 1 lit. a), pkt 2 lit. a) tiret pierwsze oraz pkt 3 lit. a) Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie). Pojęcie „wzrostu inflacyjnego” jest w Projekcie zdefiniowane jako stanowiące „sumę wysokości średniorocznych wskaźników cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, ogłaszanych przez Prezesa	
--	--	--	--

		Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, ustaloną za każdy rok obowiązywania dotychczasowej taryfy”. Problem z tym ostatnim wskaźnikiem polega jednak na tym, że jest on ustalany „średniorocznie”, czyli za każdy rok kalendarzowy osobno, podczas gdy taryfa przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego nie musi przecież obowiązywać na okres jednego roku kalendarzowego. De lege lata przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę na okres 3 lat (art. 20 ust. 1 Ustawy), ale nie muszą to być równe lata kalendarzowe rozpoczynające się w dniu 1 stycznia i kończące w dniu 31 grudnia. Co więcej, Projekt daje przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym jeszcze większą swobodę w ustalaniu okresu obowiązywania ich taryf, pozwalając na to, by przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określało taryfę na okres od 1 roku do 3 lat (art. 20 ust. 1 Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie). Może to spowodować, że taryfa przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego zostanie określona na okres np. 16 lub 18 lub 20 miesięcy i wówczas tym bardziej okres jej obowiązywania nie skończy się wraz z końcem danego roku kalendarzowego. W takim układzie wzrośnie wątpliwość odnośnie tego, w jaki sposób należy wówczas liczyć ów „średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem”, który ma być „ustalony za każdy rok obowiązywania dotychczasowej taryfy”, a który to wskaźnik ma być jednocześnie (a dokładniej: jego suma z poszczególnych lat) punktem odniesienia dla stwierdzenia wzrostu cen i stawek opłat w nowej taryfie o więcej niż wzrost inflacyjny. Prawdopodobnie trzeba by w omawianym zakresie zastosować rozwiązania bardziej elastyczne, dopuszczające możliwość ustalania wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem (na potrzeby identyfikowania obowiązku uzgodnienia projektu nowej taryfy z organem regulacyjnym) nie w ujęciu średniorocznym, ale np. w ujęciu miesięcznym lub kwartalnym, względnie też można dopuścić w tym zakresie możliwość posłużenia się wskaźnikiem średniorocznym nierzeczywistym za dany rok, ale wskaźnikiem projektowanym (przewidywanym), który oczywiście może się różnić od tego faktycznie osiągniętego na koniec danego roku. Rada Legislacyjna poddaje też pod ewentualną rozwałę decydentów (autorów Projektu) zamieszczenie w Projekcie przepisów przejściowych, które w sposób szczególny ustalą przesłanki powstania obowiązku uzgodnienia projektu nowej taryfy z organem regulacyjnym po raz pierwszy po wejściu Projektu w życie, tak aby wielkości (parametry) cenowe z dotychczasowej taryfy brane pod uwagę jako punkty odniesienia do ustalenia wzrostu cen i stawek opłat w nowej taryfie mogły zostać ustalone z uwzględnieniem obecnie	
--	--	---	--

		obowiązującego rozporządzenia taryfowego. Natomiast przesłanki powstania obowiązku uzgodnienia każdej kolejnej nowej taryfy z organem regulacyjnym będą mogły być określone na przyszłość w sposób odmienny, dostosowany już do nowych rozwiązań zawartych w Projekcie i do nowego rozporządzenia taryfowego (po jego przyszłym wydaniu). W każdym razie Rada Legislacyjna raz jeszcze wnosi do autorów Projektu o ponowne przeanalizowanie zawartych w Projekcie przesłanek normatywnych powodujących zaktualizowanie się obowiązku uzgodnienia projektu nowej taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego z organem regulacyjnym, pod kątem precyzji i jednoznaczności określenia tych przesłanek.	
185	RL	3. [Brak wskazania w Projekcie formy prawnej uzgodnienia taryfy] Projekt nie wskazuje w ogóle formy prawnej, w której ma nastąpić uzgodnienie przez organ regulacyjny projektu taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. W zakresie normowania procedury uzgodnienia taryfy z organem regulacyjnym Projekt normuje przesłanki powstania tego obowiązku (o których jest mowa wyżej w niniejszej opinii – zob. projektowany art. 24ba ust. 1-2 Ustawy), elementy brane pod uwagę przez organ regulacyjny przy uzgadnianiu projektu nowej taryfy (projektowany art. 24ba ust. 3 Ustawy), a także wskazuje podmiot wnioskujący o uzgodnienie (tj. wójta, burmistrza lub prezydenta miasta), terminy procedury uzgodnieniowej i elementy wniosku o uzgodnienie (projektowane przepisy art. 24ba ust. 4-6 Ustawy). Brak jest natomiast wskazania w Projekcie, w jakiej konkretnie formie prawnej ma następować omawiane tutaj uzgodnienie. W szczególności, nie wiadomo, czy ma to następować w formie decyzji lub postanowienia organu regulacyjnego, czy też w formie czynności materialno-technicznej dokonywanej przez organ regulacyjny. Wskazanie tej formy prawnej jest oczywiście bardzo ważne, chociażby z uwagi na ewentualne środki ochrony prawnej przysługujące w stosunku do czynności organu regulacyjnego podejmowanej w omawianym zakresie. Gdyby cała przewidziana w Projekcie procedura zatwierdzania taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego przez radę gminy miała charakter jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego prowadzonego na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego³⁷ (dalej: „k.p.a.”), kończąc się wydawaną w tym zakresie przez radę gminy decyzją administracyjną (o zatwierdzeniu taryfy albo odmowie jej zatwierdzenia), to wówczas byłoby oczywiste, że uzgodnienie taryfy przez organ regulacyjny w ramach tego postępowania następuje na podstawie postanowienia wydawanego na podstawie art. 106 k.p.a., w ramach procedury współdziałania organów. W takim przypadku cała procedura współdziałania byłaby określona ustawowo w k.p.a., nie tylko poprzez wskazanie formy prawnej zajęcia stanowiska przez	Uwaga uwzględniona W projekcie ustawy rozstrzygnięto, że to stanowisko organu regulacyjnego w przedmiocie uzgodnienia taryfy (a nie zwrot taryfy) będzie miało formę postanowienia. Dodatkowo wskazano, że to przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub wójt (burmistrz, prezydent miasta), mogą wnieść skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego na odmowę uzgodnienia projektu taryfy. Należy wskazać, że w pozostałym zakresie procedura zatwierdzania taryfy nie będzie stanowiła procedury administracyjnej.

		organ regulacyjny, ale także poprzez danie stronie (tu: przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu) możliwości ochrony swoich praw przed organem regulacyjnym (jako przed organem współdziałającym w rozumieniu art. 106 k.p.a.). Jednakże przewidziana w Projekcie procedura zatwierdzania przez radę gminy projektu taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego nie jest bynajmniej jurysdykcyjnym postępowaniem administracyjnym w rozumieniu k.p.a., a w każdym razie nic na to nie wskazuje ani w Projekcie, ani w uzasadnieniu Projektu. W okresie przed grudniem 2017 r., kiedy to Ustawa również przewidywała zatwierdzanie taryf przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych przez radę gminy, w orzecznictwie polskich sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA), jednoznacznie stwierdzano, że uchwała rady gminy zatwierdzająca taryfę albo odmawiająca jej zatwierdzenia nie jest aktem prawa miejscowego, lecz jest po prostu inną uchwałą z zakresu administracji publicznej.³⁸ Nie była to jednak decyzja w rozumieniu k.p.a., wydawana w ramach postępowania unormowanego wk.p.a. Również pod rządami przepisów Ustawy mającej być w przyszłości znowelizowanej Projektem brak będzie podstaw do stosowania w omawianym tutaj zakresie przepisów k.p.a. Tym bardziej powoduje to, że wskazanie w Projekcie formy prawnej uzgodnienia taryfy przez organ regulacyjny byłoby ze wszech miar potrzebne, zwłaszcza dla większej pewności prawnej i dla możliwości ochrony swoich interesów przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne lub przez organ wykonawczy gminy. Należy bowiem pamiętać, że w myśl projektowanego art. 24ba ust. 4 i 5 Ustawy (w brzmieniu przewidzianym w Projekcie) to nie przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne występuje do organu regulacyjnego o uzgodnienie taryfy, lecz czyni to wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Gdyby zatem w Ustawie została wskazana konkretna forma prawna uzgodnienia taryfy przez organ regulacyjny, wówczas należałoby pomyśleć o przyznaniu stosownych środków ochrony prawnej, jeśli nie przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu, to przynajmniej wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, który jest (będzie) formalnym wnioskodawcą w procedurze uzgodnieniowej taryfy.	
186	RL	4. [Brak możliwości skutecznej ochrony przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne swoich interesów przed organem regulacyjnym] Projekt nie daje przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu żadnych możliwości bezpośredniego artykułowania i ochrony swoich interesów w postępowaniu uzgodnieniowym przed organem regulacyjnym, zaś przewidziana w Projekcie możliwość wniesienia przez przedsiębiorstwo skargi sądowej jest zupełnie bezcelowa. Wspomniany problem braku możliwości	Uwaga uwzględniona W projekcie ustawy przesądzono, że rozstrzygnięcie w przedmiocie uzgodnienia projektu taryfy następuje w formie postanowienia, na które przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może złożyć skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Dodatkowo

	artykułowania i ochrony swoich interesów przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w toku procedury uzgodnieniowej przed organem regulacyjnym częściowo wiąże się z zasygnalizowaną już wyżej kwestią braku wskazania przez Projekt formy prawnej uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny, ale – co trzeba mocno podkreślić – omawiany w tym miejscu problem ochrony praw przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego nie ogranicza się tylko do kwestii braku wskazania owej formy prawnej działania organu regulacyjnego. Nawet bowiem gdyby Projekt wskazywał formę prawną uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny (np. decyzja lub postanowienie organu regulacyjnego), to i tak nie zmieniałoby to w niczym stanu prawnego, że w postępowaniu uzgodnieniowym przed organem regulacyjnym występuje przecież nie samo przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, lecz wójt, burmistrz lub prezydent miasta (zob. projektowane przepisy art. 24ba ust. 4-5 Ustawy), czyli wspomniane przedsiębiorstwo tak czy owak nie ma możliwości bezpośredniego bronięcia swoich praw i interesów przed organem regulacyjnym. Tak więc nawet w razie zrealizowania przez autorów Projektu postulatu Rady Legislacyjnej wskazanego wyżej w punkcie II.3 niniejszej opinii, nadal pozostanie problem konieczności zapewnienia określonej ochrony prawnej interesów przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego przed organem regulacyjnym (chyba, żeby autorzy Projektu zdecydowali się ukształtować procedurę zatwierdzenia taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego przez radę gminy jako postępowanie w rozumieniu k.p.a. prowadzone przez radę gminy – wówczas od razu rozwiązałoby to oba problemy: określenie formy prawnej uzgodnienia taryfy przez organ regulacyjny i ochronę interesów przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego przed organem regulacyjnym, która to ochrona byłaby wówczas realizowana na podstawie art. 106k.p.a., łącznie z ewentualną skargą do sądu administracyjnego na to postanowienie; jednakże na takie rozwiązanie prawne raczej nie ma co liczyć i zresztą nie byłoby ono chyba do końca poprawne konstrukcyjnie i systemowo, a w każdym razie byłoby to rozwiązanie niezwykle precedensowe w polskim prawie samorządowym). Tak więc nawet gdyby autorzy Projektu unormowali formę prawną uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny (o czym była mowa w poprzednim punkcie niniejszej opinii), to i tak problem ochrony interesów przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w procedurze uzgodnieniowej przed organem regulacyjnym nadal pozostanie otwarty i nie można będzie tu liczyć na to, że ochroną tych interesów (interesów w sensie prawnym) zajmie się organ wykonawczy gminy. Z innych bowiem przepisów Projektu wyraźnie wynika,	zakłada się, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne będzie miało prawa strony w postępowaniu uzgodnieniowym przed organem regulacyjnym. Mając na względzie powyższe, zapewniono przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu odpowiednie instrumenty prawne obrony swoich interesów w postępowaniu. Projekt ustawy zakłada zatwierdzenie taryfy w formie uchwały rady gminy, a nie w drodze decyzji administracyjnej. Takie rozwiązanie wyklucza tryb odwoławczy od decyzji w sprawie zatwierdzenia taryfy, a także stosowanie terminów określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego (możliwości wydłużenia terminu załatwienia sprawy). Tym samym przedmiotowe rozwiązanie skróci proces zatwierdzania taryfy i w ocenie Ministerstwa Infrastruktury należy je uznać za optymalne. Jednocześnie należy wskazać, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne będzie miało możliwość zaskarżania uchwały rady gminy do sądów administracyjnych. Tym samym w systemie prawnym przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne będzie dysponować odpowiednimi instrumentami prawnymi do ochrony swoich praw.
--	--	---

		że w sensie prawnym interesy wójta, burmistrza i prezydenta miasta (z jednej strony) oraz interesy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego (z drugiej strony) w zakresie ustalania i zatwierdzania taryfy mogą być rozbieżne, i to nawet w stopniu daleko idącym (zob. np. projektowane przepisy art. 24ca Ustawy w brzmieniu przewidzianym przez Projekt). De lege ferenda byłoby zatem warto, gdyby w postępowaniu uzgodnieniowym przed organem regulacyjnym mogło uczestniczyć również samo przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, obok organu wykonawczego gminy. Dałoby to wspomnianemu przedsiębiorstwu możliwość formalnej artikulacji swoich interesów i argumentów bezpośrednio przed organem regulacyjnym, w kierunku przekonywania go do swoich racji związanych z kształtem projektowanej nowej taryfy. W tym względzie przewidziana w Projekcie procedura uzgodnieniowa daje co prawda „stronie” (co wedle wszelkiego prawdopodobieństwa oznacza właśnie przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne) prawo do wniesienia skargi do sądu administracyjnego, ale sposób uregulowania tej kwestii jest dosyć zdumiewający i każe uznać ten środek prawny za całkowicie bezcelowy z punktu widzenia możliwości efektywnej ochrony interesów przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Mianowicie, projektowany przepis art. 24bb ust. 1 Ustawy stanowi co następuje: „W przypadku odmowy uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny wójt (burmistrz, prezydent miasta) zwraca wniosek o zatwierdzenie taryfy do wnioskodawcy. Zwrot wniosku następuje w drodze postanowienia, na które nie służy zażalenie, jednakże strona niezadowolona z postanowienia może wnieść skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego.”. Otóż jak z powyższego przepisu wynika, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne (jeżeli uznamy je za „stronę”, choć z przepisu nie wynika to wprost) może zaskarżyć do sądu administracyjnego bynajmniej nie ewentualne negatywne uzgodnienie taryfy dokonane przez organ regulacyjny, ale może zaskarżyć postanowienie organu wykonawczego gminy o zwrocie wniosku temu przedsiębiorstwu. W tym kontekście nie sposób jest wszakże sensownie odpowiedzieć na pytanie, jakie konkretnie zarzuty prawne przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne będzie mogło sformułować względem tego postanowienia organu wykonawczego gminy (o zwrocie wniosku) wnosząc ewentualną skargę do sądu administracyjnego? Przecież z powołanego projektowanego art. 24bb ust. 1 Ustawy wynika, że jeżeli organ regulacyjny nie uzgodni nowej taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego (a która to procedura uzgodnieniowa, przypomnijmy, następuje nie na wniosek samego przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, lecz na wniosek organu	
--	--	---	--

		wykonawczego gminy), to wówczas organ wykonawczy gminy nie ma możliwości żadnego swobodnego manewru i nie ma prawa do innego zachowania się w tej sytuacji, jak tylko do zwrotu wniosku taryfowego przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu. Pojawia się zatem zasadne pytanie, co w takiej sytuacji będzie ewentualnie skarżyć do sądu administracyjnego przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne? Czy może ono skarżyć to, że organ wykonawczy gminy wykonał po prostu zgodnie z Ustawą swój obowiązek prawny (zwracając przedsiębiorstwu jego wniosek)? I co może w takiej sytuacji orzec sąd administracyjny? Czy będzie mógł uchylić postanowienie wójta, burmistrza i prezydenta miasta, nakazując mu niezwracanie wniosku do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego? Takie rozstrzygnięcie sądu byłoby przecież sprzeczne z wyraźnie brzmiącym projektowanym przepisem art. 24bb ust. 1 Ustawy, który wyraźnie i jednoznacznie nakazuje organowi wykonawczemu gminy – w sytuacji, gdy organ regulacyjny odmówił uzgodnienia projektu taryfy – zwrot wniosku do wnioskodawcy bez żadnych dalszych ustaleń. Zdaniem Rady Legislacyjnej, de lege ferenda przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne powinno mieć prawną możliwość zaskarżenia do sądu administracyjnego (a najlepiej do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów)³⁹ uzgodnienia albo odmowy uzgodnienia projektu taryfy dokonanego przez organ regulacyjny (o nieustalonej obecnie formie prawnej). W podsumowaniu tej części rozważań Rada Legislacyjna postuluje, aby obok wyraźnego unormowania w Projekcie formy prawnej uzgodnienia albo odmowy uzgodnienia projektu taryfy przez organ regulacyjny (zgodnie z tym, o czym jest mowa wyżej w punkcie II.3 niniejszej opinii prawnej), przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu zapewnione zostały konkretne możliwości proceduralne ochrony swoich interesów w postępowaniu uzgodnieniowym przed organem regulacyjnym, gdzie wspomniane przedsiębiorstwo powinno występować co najmniej na równych prawach z organem wykonawczym gminy (który może mieć przecież zupełnie inne stanowisko merytoryczne w tej kwestii niż przedsiębiorstwo i interesy prawne tych podmiotów mogą być rozbieżne). W szczególności, przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu należy zapewnić możliwość wyraźnej artikulacji swoich interesów przed organem regulacyjnym, na zasadzie zbliżonej do procedury administracyjnej. Ponadto przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne powinno mieć możliwość wniesienia skargi do sądu administracyjnego lub odwołania (zażalenia) do SOKiK od rozstrzygnięcia organu regulacyjnego o nieuzgodnieniu projektu taryfy. W	
--	--	---	--

		świetle aktualnych przepisów Projektu, prawo do środka prawnego przed sądem od rozstrzygnięcia organu regulacyjnego nie przysługuje ani samemu przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu (co oczywiste, skoro ono w ogóle nie może brać udziału w postępowaniu uzgodnieniowym), ani też organowi wykonawczemu gminy. Bez potrzeby narusza to konstytucyjne prawo przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego do sądowej ochrony swoich praw i wolności (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).	
187	RL	5. [Wątpliwości co do roli stanowiska organu regulacyjnego w procesie zatwierdzania taryf] W przepisie art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie występuje niejasne pojęcie „stanowiska” organu regulacyjnego w przedmiocie taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. W tym względzie pojawiają się dwie potencjalne możliwości interpretacyjne: (1) albo owo „stanowisko” organu regulacyjnego jest równoznaczne z „uzgodnieniem” (w rozumieniu projektowanego art. 24ba ust. 3 Ustawy) lub „opinią” (w rozumieniu projektowanego art. 24bc Ustawy) organu regulacyjnego, (2) albo też wzmiankowane „stanowisko” jest zupełnie nowym i niewystępującym wcześniej w Projekcie przejawem rozstrzygnięcia lub wyrażenia woli przez organ regulacyjny. Obie te możliwości interpretacyjne wywołują wiele pytań i wątpliwości. W tym kontekście należy wyjaśnić, że projektowany art. 24cb ust. 4 Ustawy normuje pewne dodatkowe przypadki, w których rada gminy może odmówić zatwierdzenia taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Te przypadki o tyle są niejako dodatkowe, że zasadniczym przepisem mówiącym o przesłankach zatwierdzenia albo odmowy zatwierdzenia przez radę gminy taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego jest projektowany art. 24cb ust. 1 Ustawy. Z tego ostatniego przepisu wynika, że rada gminy podejmuje uchwałę o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy kierując się określonymi w tym przepisie przesłankami, w tym m. in. rekomendacjami wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, a także własną oceną w tym zakresie. Skoro zaś rada gminy ma bezpośrednio uwzględnić rekomendacje wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, oznacza to, że pośrednio musi ona uwzględnić również uzgodnienie albo opinię organu regulacyjnego, bowiem formułując swoje rekomendacje wójt, burmistrz lub prezydent miasta musi uwzględnić m. in. uzgodnienie lub opinię organu regulacyjnego (zob. projektowane przepisy art. 24ca Ustawy). Niezależnie zaś od przesłanek z projektowanego art. 24cb ust. 1 Ustawy, projektowany art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy stanowi dodatkowo, że „Niezależnie od wyników oceny, o której mowa w ust. 1, rada gminy może odmówić zatwierdzenia taryfy jeżeli [...] ze stanowiska organu regulacyjnego wynika, że taryfa nie powinna być	Uwaga uwzględniona Ujednolicono terminologię stosowaną w projekcie ustawy dotyczącą „uzgodnienia” i „opinii” organu regulacyjnego, a także przesądzono rezygnację ze zwrotu „stanowisko”.

		zatwierdzona”. Ten ostatni przepis daje zatem radzie gminy fakultatywną możliwość odmowy zatwierdzenia taryfy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, jeżeli taka sugestia, rekomendacja, zalecenie czy nakaz (bo do końca nie wiadomo jaka konkretnie ma to być modalność prawna) wynika „ze stanowiska organu regulacyjnego”. Otóż w tym zakresie problemem prawnym jest brak możliwości jednoznacznego wskazania, o jakie „stanowisko organu regulacyjnego” tutaj chodzi. Pojawia się bowiem pytanie, czy jest to „uzgodnienie” organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24ba ust. 3 Ustawy) lub „opinia” organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24bc Ustawy), czy też jest to zupełnie nowe i odrębne objawienie woli organu regulacyjnego, o którym w dotychczasowych przepisach Projektu nie było jeszcze mowy? W pierwszym przypadku projektowanemu przepisowi art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy należałoby zarzucić zarówno niezgodność z Zasadami techniki prawodawczej, a mianowicie użycie dwóch różnych wyrażen (słów) na oznaczenie tego samego terminu (niezgodność z § 10 Zasad techniki prawodawczej), a także ewidentną sprzeczność treściową pomiędzy dwoma przepisami Projektu. Z jednej bowiem strony z projektowanego art. 24bb Ustawy jasno wynika, że jeżeli organ regulacyjny odmówi uzgodnienia projektu taryfy, to wówczas taki projekt taryfy nie może zostać przez radę gminy zatwierdzony, lecz wymaga to przygotowania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zupełnie nowego wniosku o zatwierdzenie taryfy: wniosku uwzględniającego stanowisko organu regulacyjnego. Z projektowanego art. 24bb Ustawy jasno zatem wynika, że rada gminy nie może zatwierdzić projektu taryfy wbrew stanowisku organu regulacyjnego wyrażonemu w odmowie zatwierdzenia taryfy. Z drugiej jednak strony projektowany art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy stanowi, że jeżeli ze stanowiska organu regulacyjnego wynika, że taryfa nie powinna być zatwierdzona, to wówczas rada gminy jedynie fakultatywnie „może” odmówić zatwierdzenia taryfy. Jasne jest więc, że gdyby pojęcie „stanowiska” organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy) utożsamiać z „uzgodnieniem”, czy też właściwie z „odmową uzgodnienia” projektu taryfy przez organ regulacyjny (w rozumieniu projektowanych przepisów art. 24ba ust. 3 i art. 24bb Ustawy), to wówczas powstałaby pomiędzy odnośnymi przepisami Projektu rażąca sprzeczność treściowa. Chyba, że pojęcie „stanowiska” organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy) należy utożsamiać z pojęciem „opinii” organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24bc Ustawy): wówczas co prawda nie będzie sprzeczności treściowej pomiędzy odnośnymi przepisami Ustawy (bo opinia organu regulacyjnego w	
--	--	---	--

		kwestii projektu taryfy jest formalnie niestanowcza i teoretycznie rada gminy opierając się na opinii organu regulacyjnego może fakultatywnie odmówić zatwierdzenia projektu taryfy, traktując tę opinię jako swój dodatkowy argument merytoryczny), ale nadal będzie w omawianym zakresie istniała niezgodność wskazanych przepisów Projektu (i Ustawy w brzmieniu przewidzianym w Projekcie) z § 10 Zasad techniki prawodawczej: czyli będzie występowało użycie dwóch odmiennych określeń na oznaczenie tego samego pojęcia. Możliwe jest jednak i takie stanowisko interpretacyjne, że w projektowanym art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy nie chodzi ani o „uzgodnienie” organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24ba ust. 3 Ustawy) ani też o „opinię” organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24bc Ustawy), ale o zupełnie nowe i niewystępujące wcześniej w Projekcie rozstrzygnięcie lub wyrażenie woli przez organ regulacyjny. Gdyby tak wszakże było, to wówczas przepisom Projektu należałoby zarzucić powstanie w tym względzie istotnej luki technicznej, związanej z brakiem wyraźnego uregulowania podstaw prawnych, procedury i formy zgłaszania owego nowego stanowiska przez organ regulacyjny w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia taryfy przez radę gminy. Powyższa kwestia wymaga zatem wyjaśnienia przez autorów Projektu. De lege ferenda być może najprostszym rozwiązaniem zasygnalizowanych wyżej mankamentów Projektu byłoby wyraźne przesądzenie w projektowanym art. 24cb ust. 4 pkt 2 Ustawy, że chodzi tam o opinię organu regulacyjnego (w rozumieniu projektowanego art. 24bc Ustawy).	
188	RL	6. [Kary pieniężne] Pewne wątpliwości budzi nowa redakcja art. 29 ust. 8 zdanie pierwsze Ustawy, który otrzymuje następujące brzmienie: „Niezależnie od kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1–3, nałożonej na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne odpowiednio organ regulacyjny albo wójt (burmistrz, prezydent miasta) może nałożyć karę pieniężną na osobę sprawującą funkcję kierownika przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, z tym że wysokość tej kary pieniężnej nie może przekroczyć 300% jego miesięcznego wynagrodzenia”. Redakcja tego przepisu nie eliminuje już obecnie występujących mankamentów tej regulacji, gdyż nie jest w niej przesądzone, czy nałożenie kary pieniężnej na osobę sprawującą funkcję kierownika przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego jest uzależnione od jakiegokolwiek postaci winy (rozumianej chyba w sposób cywilistyczny) po stronie tej osoby, czy też jedyną przesłanką możliwości nałożenia tej kary jest sam fakt nałożenia kary na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Ponadto określenie kompetencji wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do nałożenia kary na kierownika podmiotu, który – o czym była mowa wcześniej	Przedstawiono wyjaśnienia Zmiany projektowanego art. 29 ust. 8 i dodanie ust. 8a w tym przepisie ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, mają wyłącznie charakter wynikowy w związku z przejęciem przez radę gminy kompetencji do zatwierdzania taryf. W związku z tym nie wprowadza się zmian w zakresie obowiązujących dotychczas zasad odpowiedzialności osoby sprawującej funkcję kierownika przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego. Warto dodać, że obecnie obowiązujące przepisy ze swej istoty (mając charakter administracyjnych kar pieniężnych) i braku regulacji szczególnych nie przewidują jako przesłanki odpowiedzialności osoby sprawującej funkcję kierownika przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego

		w niniejszej opinii – najczęściej podlega gminie, może być wykorzystane jako dodatkowe narzędzie „dyscyplinowania” tego kierownika, przy czym trzeba mieć na uwadze, że – jak wskazano w opinii – interesy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne oraz osób pełniących funkcje organów gminy mogą być rozbieżne.	zawinienia tej osoby.
189	RL	7. [Usterki redakcyjne] W przepisach Projektu występuje pewna liczba usterek redakcyjnych, które wymagają wyeliminowania. Przykładowo, w projektowanym art. 20a ust. 4 pkt 2 Ustawy występuje wyraz: „określoną”, podczas gdy powinno być: „określone”. W projektowanym art. 20b ust. 1 pkt 3 Ustawy występuje słowo: „pozwalającej”, podczas gdy prawidłowo powinno być: „pozwalających”. W projektowanym art. 24ca ust. 5 pkt 3 Ustawy występuje słowo: „uzgodnieniem”, podczas gdy prawidłowo powinno być: „uzgodnienie”. W Projektowanym art. 24ca ust. 5 pkt 4 Ustawy występuje wyraz: „opinie”, podczas gdy powinno być: „opinię”. W projektowanym art. 24cb ust. 1 Projektu po wyrazie: „niezwłocznie” występuje przecinek, który w tym miejscu jest całkowicie zbędny („Rada gminy podejmuje niezwłocznie, uchwałę o zatwierdzeniu albo o odmowie zatwierdzenia taryfy mając na uwadze [...]”).	Uwaga uwzględniona Wprowadzono odpowiednie zmiany w przepisach art. 20a ust. 4 pkt 2, art. 20b ust. 1 pkt 3, art. 24ca ust. 5 pkt 3, art. 24ca ust. 5 pkt 4, art. 24ca ust. 1.